

2006

Cihad Cennete Açılan Kapıdır

Seyid Ahmed El Hasan

İmam Mehdi aleyhisselam'ın
Vasisi ve Elçisi

Cihad Cennete Açılan Kapıdır

Yazan: Seyid Ahmed el Hasan

İmam Mehdi *aleyhisselam*'ın Vasisi ve Elçisi

İkinci Baskı

Hicri 1431 – Miladi 2010

İngilizce'den Çeviren: Türk Ensar Çeviri Komitesi

Bismillah'ir Rahman'ir Rahim

Yoksa kendinizden önce yaşıyanların başına gelenlerin sizin de başınıza gelmedikçe, cennete gireceğinizi mi zannettiniz? Onlara (öyle) şiddetli belâ ve sıkıntılar dokundu ki, elçi ve onun yanındaki iman edenler: "Allah'ın yardımı ne zaman?" diyecek kadar sarsıldılar.

Şüphesiz, Allah'ın yardımı gerçekten de yakındır.

(Bakara 2:214)

Allah size açıklamak ve sizi, sizden öncekilerin kanununa ulaştırmak ve tövbelerinizi kabul etmek ister. Ve Allah Alîm'dir (en iyi bilendir),

Hakîm'dir (hüküm ve hikmet sahibidir). Ve Allah sizin tövbenizi kabul etmek ister, şehvetlerine uyanlar ise, sizin büyük bir meyille (şehvete) meyletmenizi isterler.

(Nisa 4:26-27)

Bismillah'ir Rahman'ir Rahim

İthaf

Kanları ile Allah'ı sevmek için yol alanlara

Kanları ile La İlahe İllallah'a şehadet etmek için yol alanlara

Yeryüzü ehlini bu dünyanın sefaleti ve cefası hususunda haberdar edenlere

*Nebiler, Resuller ve İmamlar'ın çağrısına cevap verip, sabırlı ve hoşnut
şehit olarak Allah'a hicret etmiş herkese*

Ey mümin erkek ve kadınlar

*Lütfen bu naçizane ürünü ben cahil ve miskinden kabul edin, buna layık
olmasam bile*

İÇİNDEKİLER

Giriş	5
Cihad Niçin Cennete Açılan Kapıdır?	6
Büyük Cihad (Nefis Cihadı)	7
Bıçak (Bu Dünya):	8
Nefis:	9
Büyük Cihad Küçük Cihaddan Öncedir	12
Küçük Cihad	14
Niçin Cihad?	18
1. Saldırı Cihadı	18
2. Savunma (Kendini Koruma) Cihadı	25
Sorunun Cevabı:	27
Kılıçla Cihad ve Sözle Cihad Arasındaki Fark	29
İsrailoğullarının Cihadından bir Aydınlatma	30
Müslümanların, Allah Resulu (sallallahu aleyhi ve alih) ile birlikte Cihadından Aydınlatma	32
Hak İle Birlikte Cihad	35
Allah'ın Yüce Sözü	36
Allah'ın, Her Çağda Kendi Yeryüzündeki Halifesi Nasıl Tanınır?	37
Medeni Maddi Gelişme ve Ruhsal Kemâlat	43
Maddi Medeniyet, Ahlaki Medeniyet ve Cihad	46
Cihadın Amacı	48
Cihad ve Medeniyet Araştırması	50
Tavsiye	52
Ek-1	54
Ek-2	60

Giriş

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla

Hamd, Alemlerin Rabbi olan Allah'adır. Allah'ın salat ve selamı Muhammed ve Al-i Muhammed'e, İmamlar ve Mehdiler üzerine olsun.

Cinlerden ve insanlardan olan şeytanlar, daima Nebiler ve Vasiler hususunda şüphe yaratmaya teşebbüs ederler. O şeytanlar; onları, onların nübüvvetini ve onların; Allah Subhan ve Teala'dan olan çağrılarını inkar ederler. Muhakkak ki, bu şüpheler arasında, onlardan (aleyhimusselam) sapan kimselerin yüzüne karşı; acımasızlık, sertlik, savaş ve onların yüzüne karşı; kılıç taşınmak şüphesi de vardır.

Sanki elçiler, kalpleri merhametten tamamiyle yoksun olan cellatlarına kendisini sakince teslim eden İsa *aleyhisselam*'ın benzeri gibi yapmadıkça, elçi olmuyormuş gibi. Sonra da, hiçbir direnme olmaksızın, onun (o benzerin) bedenini kestiler, çarmıha gerdiler ve öldürdüler. Bununla birlikte, insanlardan ve cinlerden olan Allah'ın düşmanları ve şeytanın askerlerinin tamamı, Nebilerin öldürülmesini isterler, ki böylece çevre onlar için boş olsun. Bu yüzden (onlara göre), eğer, o Elçi, kendi cellatlarına karşı direnir, kendisini savunur ve kılıç ve cihadla birlikte semavi çağrıyı taşıyarak savaşırsa, o kimse bir elçi olamayacaktır.

Şüphesiz ki, bugün onlar, insanların, Allahu Teala'nın Elçilerinin Avutucu'suna zafer vermemesi için bu bozuk inancı güçlü bir şekilde yaymaya çalışıyorlar. O Avutucu; yeryüzünü zulüm, adaletsizlik ve fesatla doldurmuş olan yeryüzü ehlinin üzerine, Cabbar *Subhan ve Teala*'nın Gazab kılıcını taşıyarak gelecektir.

Bu birkaç satırda, Allah'ın Nebilerini, Elçilerini, onların takipçilerini ve onların inkar edilemez haklarını savunmaya çalışacağım. O hak ise, onların söylenecek hiçbir iyi söz kalmadıktan sonra, tağutların ve onların takipçilerinin yüzlerine karşı kılıç kaldırarak, Allah *Subhan ve Teala*'nın dinini savunmalarıdır. Bulgularımı sırf hakikatin tanınmasını tartışmak için gerekli olan şeyle sınırlamaya çalışacağım ki, böylece, gerçeği takip etme ve Allah *Subhan ve Teala*'yı hoşnut etme hususunda insanlara başarı vereyim. Ve hamd yalnız Allah'adır.

*Suçlu Günahkar
Ahmed el Hasan
15 Zilhicce 1427*

Cihad Niçin Cennet'e Açılan Kapıdır?

Cihad iki türdür: *ruhların cihadı* ve *bedenlerin cihadı*, ya da başka bir deyişle *büyük cihad* ve *küçük cihad*.¹ Belli ki, büyük cihadın ilk sonucu, Allah'ın Kendi yeryüzündeki Halifesinin emirlerine uymak ve onun emirlerini yerine getirmektir, yani meleklerin Adem *aleyhisselam*'a secde ettiği gibi ona secde etmektir. Belli ki, Allah'ın Kendi yeryüzündeki Halifesi, gerçek Cennettir. Zira, şüphesiz ki Göğün Melekutu, onların nurlarından yaratılmıştır.² Bu yüzden de, bu şekilde büyük cihad, Cennete açılan kapı olur. Çünkü o, Allah'ın Kendi yeryüzündeki Halifesinin ilmine ve onu takip etmeye varan kapıdır. Ayrıca, Allah'ın Halifesi, Allah *Subhan ve Teala*'yı tanıma (Marifetullah) kapısıdır.³

Küçük cihad ise, Allah *Subhan ve Teala*'nın rızasından başka hiçbir karşılık beklemeden, Allah uğrunda malını ve canını vermektir ve canın verilmesinden daha büyük bir cömertlik yoktur. Öyleyse, küçük cihad, nasıl Cennet kapılarından bir kapı olmasın ki?! Hatta o, insanın 'La ilahe illallah'a kendi kanıyla şahitlik etme uğraşından sonra, Cennet'in en geniş kapısıdır.

¹ Şeyh Kuleyni Ali bin İbrahim'den, o da babasından, o da Nevfeli'den, o da Sekuni'den, o da Ebu Ebdullah *aleyhisselam*'dan şöyle nakletmiştir: Nebi *sallallahu aleyhi ve alih* bir ordu birliği gönderdi, onlar geri döndüğü zaman şöyle dedi, "Küçük cihadı başarıyla tamamlamış fakat (kendileri için) büyük cihad kalmış kimselere selam olsun." Ona denildi ki, "Ey Resulullah (*sallallahu aleyhi ve alih*)! Büyük cihad nedir?" O da şöyle cevapladı: "Nefis cihadı." - el Kafi c.5 s.12

² Cabir bin Abdullah şöyle nakletmiştir: Resulullah *sallallahu aleyhi ve alih*'e şöyle sordum, "Allah'ın (*Subhan ve Teala*) yarattığı ilk şey neydi?" O da şöyle cevapladı, "Senin Peygamberinin nuru, ey Cabir. Sonra her hâyırı ondan yarattı, sonra onu Kendi elleri arasına yerleştirdi, sonra onu Allah'ın izniyle Kurb/yakınlık makamına yerleştirdi, sonra onu parçalara ayırdı. Böylece Arşı bir parçadan, Kürsiyi bir parçadan, Arşı taşıyanları ve Kürsiyi tutanları bir parçadan yarattı. Ve dördüncü parçayı Allah'ın izniyle Sevgi makamına yerleştirdi, sonra onu parçalara ayırdı ve kalemi bir parçadan, levhayı bir parçadan ve cenneti bir parçadan yarattı. Ve dördüncü parçayı Allah'ın izniyle Haşf/korku makamına yerleştirdi, sonra onu parçalara ayırdı ve melekleri bir parçadan, güneşi bir parçadan ve ay ile gezegenleri de bir parçadan yarattı. Sonra dördüncü parçayı Reça/ümit makamına yerleştirdi, sonra onu parçalara ayırdı ve akli bir parçadan, ilim ile hilimi bir parçadan ve ismet ile başarıyı bir parçadan yarattı. Sonra dördüncü parçayı Haya makamına yerleştirdi ve Azamet gözüyle ona baktı, bunun üzerine bu nur akmaya başladı ve ondan 124.000 damla damladı. Böylece Allah her damladan bir Nebi ve bir Elçinin ruhunu yarattı, sonra Nebilerin ruhları nefes aldı. Böylece Allah onların nefeslerinden Velilerin, Vasilerin, şehitlerin ve salih insanların ruhlarını yarattı..." - Biharul Envar c.25 s.21

³ Ebu Abdullah *aleyhisselam* şöyle buyurmuştur: "Allah işleri sebebsiz yürütmeyi reddetmiştir. Bu yüzden O (*Subhan ve Teala*) her şey için bir sebep, her sebep için bir şerh/açıklama, her şerh için bir anahtar, her anahtar için bir ilim, her ilim için ise natık/konuşan bir kapı kılmıştır. Onu (natık kapıyı) tanıyan kimse Allah'ı tanımıştır ve onu inkar eden kimse Allah'ı inkar etmiştir. O (kapı), Resulullah (*sallallahu aleyhi ve alih*) ve biziz." - Besairud Derecat s.24

Abdurrahman bin Kesir nakletmiştir, Ebu Abdullah *aleyhisselam* şöyle buyurmuştur: "Biz Allah'ın emrinin velileriyiz, Allah'ın ilminin koruyucularıyız, Allah'ın vahyinin konulduğu yeriz ve Allah'ın dininin ailesiyiz. Allah'ın Kitabı bize indi, bizim sayemizde Allah'a ibadet edildi ve eğer biz olmasaydık, Allah tanınmazdı. Biz Resulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve alih*) varisleri ve onun ailesiyiz." - Besairud Derecat s.81

Büreyd İcî nakletmiştir, Ebu Cafer *aleyhisselam* şöyle buyurmuştur: "Bizimle Allah'a ibadet edildi, bizimle Allah tanındı, bizimle Allah birlendi (tevhid edildi). Muhammed (*sallallahu aleyhi ve alih*) Allah'ın (*Subhan ve Teala*) hicabıdır." - el Kafi c.1 s.135

İmam Ahmed *aleyhisselam*'ın vurguladığı bu hakikati açıklayan çok sayıda rivayet mevcuttur.

Büyük Cihad (Nefis Cihadı)

İnsanın kalbi, Rahman'ın parmaklarından iki parmağın arasındadır.⁴ Şeytan bir parmak, Melek bir parmak; zulmet bir parmak, nur bir parmak; cehalet bir parmak ve akıl bir parmak.

Kalp, bu iki parmak arasındadır. Bu yüzden nefis cihadı, melek, nur ve akıl ile Allah'a varmak ve şeytan, zulmet ve cehaleti reddetmektir. Şeytanın amacı ve gayesi; onlar, en Kerim, en Rahim ve en Cömert Yaratıcı'ya isyan ettikleri zaman, insanları cehennem çukuruna götürmek ve onları Alemlerin Rabbinin önünde utanca sokmaktır. Bu yüzden, şeytanın bu gayeye ulaşmak için istediği şeyi yapmasına yarayacak bir silah kullanması gerekir.

Bu silahlar açıktan gizliye, zayıftan güçlüye doğru sıralanır, ve bunlar arasında değişir. Zira her çeşidin, onunla saptırıldığı kendine uygun bir silahı vardır.

'*Düşmanını Tanı*' babından, bu silahlara değineceğim ki, büyük cihadı yapmak isteyen kimsenin; düşmanını tanımaya, böylece kendisini ateşten kurtarmasına, kendisini güçlendirmesine ve uygun olan şeyle kendisini savunmasına; olanak tanıyayım. Böylece o kimse; şeytan (*lanetullahi aleyh*) tarafından kontrol edilen, kolay bir hedefe çevrilmemiş olsun. Bu yüzden, her şeyden önce, ilk olarak bilmemiz gerekir ki, insanı günaha yönelten dürtüler karmaşık ve birbiriyle iç içedir ve şeytan (*lanetullahi aleyh*), her insanın saptırılmasına uygun olan bu karmaşık bileşimden yararlanır. Bu zamanda ve bu dünyalık hayatta insanlar, bu fiziksel alemde yaşadıklarından ve bu fiziksel alemde imtihan edildiklerinden ötürü, kişinin nefsi ve onu çevreleyen şeyler, şeytanın silahlarının odak noktasıdır. Zira, nefis ve onu çevreleyen şeyler, insanı günaha düşürmek ve onu cehennem çukuruna götürmek için, şeytanın (*lanetullahi aleyh*) silahlandığı şeydir. İnsanı çevreleyen şeyler ise; fiziksel alem veya dünyadır.

Bu yüzden, bir taraftan odak; bu dünya ve insan nefsi etrafında döner ve diğer taraftan ise; insan nefisine nazaran (döner). Zira, silah;

1- Ya; fiziksel alem ve insanın nefsinin bir karışımıdır, bıçak ve onun saplandığı beden gibi. Ve zina yapan erkek ve kadın buna örnektir. Çünkü, şeytan kadını ve erkeği kullanır. Ve ayrıca, günaha düşürüp çukura götürmek istediği bu insanların nefislerine, cinsel zayıflığın yerleşmesine ihtiyaç duyar. Bu yüzden, Allah'a zina ile isyan etmiş erkek hususunda, kadın, şeytanın o adama sapladığı bıçağı temsil eder. Cinsel zayıflık ise, şeytanın o adamı bıçakladığı yeri temsil eder.

2- Ya da silah, insan nefsinin içindedir. Ki böylece, bıçak ve bıçağın saplandığı yer aynı olur ve o da nefistir. Bu yüzden, fiziksel alemden hiçbir şey yoktur ve onun misli/misali, meraktır.

Bu nedenle, bıçağı (dünyayı), onun saplandığı bedeni (nefsi) ve nefsin bıçağını (nefisten çıkan ve nefse saplanan bıçak ve silahı) tanımak gereklidir. Sonra da, eğer başarılı olursak, şeytanın silahlarını basitçe tanıdıktan sonra, ayrıntılı olarak da tanıyacağız. Ayrıca, her iki ilmi de bilmemiz gereklidir: **basit ilim** (nefsin ve

⁴ Nebi (sallallahu aleyhi ve alih) şöyle buyurmuştur: "*Müminin kalbi, Rahman'ın parmaklarından iki parmağın arasındadır.*" - Avalil Leali c.1 s.48

dünyanın şeytanın silahları olduğu gerçeği) ve bu genellemeden dallandığı için sonraya bıraktığım; **ayrıntılı ilim**.

Unutmamak gerekir ki, onların, şeytanın silahları olması açısından, dünyaya ve insan nefsine bir göz atmakta zarar yoktur.

Bıçak (Bu Dünya):

İnsan bedenini çevreleyen fiziksel alem bölümlere ayrılır: cansız nesnelere, bitkiler, hayvanlar ve geri kalan diğer insanlar. İnsanların, onunla (dünya) ilişkisi ya uygundur ya da uygun değildir. Örneğin, kişi toprak sahibi olmayı, altını, gümüşü, ekini, hayvanları ve karşı cins ile arzusunu gidermeyi sever.

{İnsanlar için, kadınlara, oğullara, kantar kantar biriktirilmiş altın ve gümüşe, salma atlara, hayvanlara ve ekinlere olan şehvetlerinin sevgisi güzel gösterildi. Bunlar, dünya hayatının menfaatleridir. Ve en güzel sığınak Allah katındadır.} (Al-i İmran 3:14)

Ve kişi zarar görmekten nefret eder. Cihadın (Allah yolunda savaşın) olası bir sonucu olan savaş meydanında öldürülmek de, buna örnektir.

{Savaş, hoşunuza gitmese de üzerinize farz kılındı. Ve hoşlanmayacağınız bir şey olur ki, o sizin için bir hâyırdır. Ve seveceğiniz bir şey olur ki, o sizin için bir şerdir. Ve Allah bilir, siz bilmezsiniz.} (Bakara 2:216)

Açıklanması gerekir ki, Ahiret bakımından bu dünya zararlıdır. Bir insanın kalbinde bu dünya ile ahiret asla bir araya gelmez.⁵ Zira şüphesiz ki, onlar iki zıt yöndedir, biri onlardan birine yönelirse mutlaka diğerine sırtını döner. Ve herhangi bir kimsenin, kendi gözünde veya kalbinde, bu dünya ile ahireti bir araya getirmesi mümkün değildir. Allahu Teala şöyle buyurmuştur:

{Kim ahiret kazancını isterse, Biz onun kazancını arttırırız. Kim dünya kazancını isterse, ona da ondan (dünya kazancından) arttırırız. Ve onun ahirette nasibi yoktur.} (Şura 42:20)

Allahu Teala yine şöyle buyurmuştur:

{Kim acele olanı isterse, istediğimiz kimseye dilediğimiz şeyi acele veririz. Sonra onu cehennem ehli kılarız. Ayıplanmış ve kovulmuş olarak ona atılır. Kim de ahireti diler ve bir mümin olarak ona yaraşır bir çaba ile çalışırsa, işte bunların çalışmaları makbuldür.} (İsra 17:18-19)

Şeytanın silahı, insanı çevreleyen bu fiziksel bileşimden ve insan nefsinden, özellikle de, onun içinde mevcut olan zayıf noktalardan ve boşluklardan oluşur.

⁵ Emirel Müminin Ali bin Ebi Talib *aleyhisselam* şöyle buyurmuştur: “Şüphesiz, dünya ve ahiret iki azılı düşman ve iki farklı yoldur. Dünyayı seven ve ona hükmeden (onda güç elde eden) ahiretten nefret etmiş ve onun düşmanı olmuştur. Onlar doğu ve batı gibidir, onların arasında yürüyen kimse birine yaklaştıkça diğerine uzaklaşır.” - Nehcül Belağa c.4 s.23 Muhammed Abduh Şerhi ile.

Nefis:

Süpheşiz ki nefis, dert kaynağı ve hastalık evidir. Bu yüzden eğer nefis; kendi içinde bu dünyanın barındırdığı arzular için uygun olan boşlukları ve tüm illetlerin illeti olan egoyu içermeseydi; şeytan, insan için, onu günaha düşürecek bir yol bulamazdı. Dolayısıyla, onun sağlıklı olmasıyla Ademoğlu şifa bulur, onun hasta olmasıyla Ademoğlu hastalanır ve onun ölmesiyle de Ademoğlu ölür.

Şeytan (*lanetullahi aleyh*); ya onu bıçaklamak için, onun kendi içindeki şeyi, yani egoyu kullanır - ki böylece şeytanın silahı nefisten çıkmış ve saldırı içeride gerçekleşmiş olsun - ya da şeytan (*lanetullahi aleyh*), nefsin eksikliklerinden yararlanmak için, bu dünyadaki şeyi kullanır.

Artık, şeytanın silahını ve o silahın, onun kullandığı nefis ve çevrelediği şeylerden oluşan yapısını tanıyoruz. Bunun sayesinde, nefis cihadının, büyük cihad olmasının manâsını anlıyoruz. Zira, bu savaşta nefse karşı bağışıklı olmak (özbağışıklık), şeytana karşı zafer kazanmaya, onu mağlup etmeye ve onun silahını yok etmeye götürür.

Zulmetin, cehaletin ve şeytanın silahlarının çöküşüne gelince, bunu Akıl ve Cehalet askerlerini açıklamış olan Al-i Muhammed *aleyhimusselam*'ın cevherlerinden şu cevhere bırakacağım. Böylelikle, mümin, cehalet askerlerini terk ettikten sonra, Akıl askerleriyle donanır, bu sayede akılı tamamlansın ve Allah tarafından şeytanın silahlarına karşı takviye edilmiş olsun. Sema'e bin Mihran şöyle rivayet etmiştir:

Bir gün Ebu Abdullah (Cafer Sadık *aleyhisselâm*)'ın yanındaydım. Yanında dostlarından bir grup insan da bulunuyordu. Söz dönüp dolaşır akıl ve cehalet konusuna geldi. Ebu Abdullah (*aleyhisselam*) şöyle buyurdu: Akılı ve ordusunu, cehaleti ve ordusunu tanıyın ki, doğru yolu bulasınız. Bunun üzerine dedim ki: Sana kurban olayım. Senin bize öğrettiğinden başkasını bilmiyoruz. Ebu Abdullah (*aleyhisselam*) da şöyle buyurdu: Allah Azze ve Celle akılı yarattı. Akıl, arşın sağ yanından, Onun nurundan yaratılan ilk ruhani varlıktır. Allah ona: "Geri dön." dedi, akıl geri döndü. Sonra ona: "Beri gel." dedi, akıl beri geldi. Allah Tebareke ve Teâlâ şöyle dedi: "Seni büyük bir yaratılışla yarattım ve seni bütün yarattıklarımın üstün tuttum." Sonra Allah, cehaleti tuzlu ve karanlık bir denizden yarattı. Ona: "Geri dön." dedi, cehalet geri döndü. Sonra: "Beri gel." dedi, cehalet beri gelmedi. Bunun üzerine Allah ona: "Büyüklendin." dedi ve onu lanetledi. Sonra akla yetmiş beş asker bahşetti. Cehalet, Allah'ın akla verdiği değeri, ona bahşettiği askerleri görünce içinden Akla karşı düşmanlık duygusu beslemeye başladı ve şöyle dedi: "Ey Rabbim! Bu da benim gibi bir varlıktır. Sen onu yarattın, ona ikramda bulundun, onu güçlendirdin. Bense onun karşıtıyım. Fakat benim ona karşı koyacak gücüm yoktur. Ona verdiğin gibi bana da askerler ver." Allah buyurdu ki: "Evet, ama bundan sonra da emrime karşı gelersen, seni ve askerlerini rahmetimden uzaklaştırırım." Cehalet, "Kabul ediyorum." dedi. Bunun üzerine Allah, ona yetmiş beş asker verdi. Akla verilen yetmiş beş asker (ve cehaletin askerleri) şunlardır:

1) "Hâyır" aklın veziridir. Onun karşıtı, cehaletin veziri "şer" dir.

2) İman / Küfür

- 3) Tasdik / İnkâr
- 4) Umut / Umutsuzluk.
- 5) Adalet / Haksızlık
- 6) Hoşnutluk / Hırçınlık
- 7) Şükür / Nankör
- 8) İyimserlik / Karamsarlık
- 9) Tevekkül / Hırs
- 10) Şefkat / Acımasızlık
- 11) Merhamet / Gazap
- 12) Bilgi / Bilgisizlik
- 13) Anlayışlılık / Ahmaklık
- 14) İffetlilik, şereflielik / Şerefsizlik, rezillik
- 15) Zühd / Dünyaperestlik
- 16) Yumuşaklık / sertlik
- 17) Utangaçlık / Utanmazlık
- 18) Alçak gönüllülük / Kibirlilik
- 19) Teenni (temkinli olmak) / Acelecilik
- 20) Ağırbaşlılık / Hafiflik, beyinsizlik
- 21) Suskunluk / Boşboğazlık
- 22) Uysallık / Dikbaşlılık
- 23) Teslimiyet / Kuşku
- 24) Sabır / Sabırsızlık
- 25) Hoşgörü / İntikam
- 26) Zenginlik (kanaatkârlık) / Yoksulluk (açgözlülük)
- 27) Hatırlama / Gaflet etmek
- 28) Ezberleme / Unutma
- 29) Özlem / Uzaklaşma
- 30) Kanaat / İhtiras
- 31) Yardımlaşma / Esirgeme
- 32) Dostluk / Düşmanlık
- 33) Vefa / Vefasızlık
- 34) İtaat / İsyankârlık
- 35) Boyun eğme / Ululanma
- 36) Selâmet / Bela
- 37) Sevgi / Buğz
- 38) Doğruluk / Yalan
- 39) Hak / Bâtıl
- 40) Güvenilirlik / İhanet
- 41) İhlâs (samimiyet) / Samimiyetsizlik
- 42) İzzet-i nefis / Aptallık
- Zekâ / Kalın kafalılık
- Marifet / İnkâr
- 43) Birbirinin kusurunu örtmek / Birbirine kusur bulmak
- 44) Birbirinin gıyabında sağlam olmak / Hileyle aldatmak
- 45) Sır saklamak / Sır ifşa etmek

- 46) Namaza özen gösterme / Namazı zayi etme
- 47) Oruç tutma / (Orucu) yerine getirmeme
- 48) Cihad / Cihaddan kaçma
- 49) Hac (yani biat) / Biatı bozma
- 50) Yanında konuşulanı korumak / Koğuculuk (söz taşımak)
- 51) Anne-babaya iyilik, / Anne-babaya karşı gelme
- 52) Doğruluk (gerçekçilik) / Riya (gösterişçilik)
- 53) Maruf / Münker
- 54) Örtünme / Açılıp saçılma
- 55) Takiyye / Yayma, pervasızlık
- 56) İnsaf / Tarafgirlik
- 57) Hoş geçinmek / Azgınlık, saldırganlık
- 58) Temizlik / Kirlilik
- 59) Hayâ / Utanmazlık
- 60) İtidal / Haddi aşma, aşırılık
- 61) Rahat / Meşakkat
- 62) Kolaylık / Zorluk
- 63) Bereket / Bereketten yoksunluk
- Sağlık / Belâ
- 64) Dengeli olmak / Durmadan çoğaltma yarışı
- 65) Hikmet / Hevâ ve heves
- 66) Ağırbaşlılık, vakar / Hafiflik
- 67) Mutluluk / Bedbahtlık
- 68) Tevbe / Günahta ısrar
- 69) Af dileme / Mağrur olma
- 70) Dikkat ve muhafaza / İhmal ve hafife alma
- 71) Dua / Yüz çevirmek
- 72) Çalışkanlık / Tembellik
- 73) Sevinç / Hüzün
- 74) Kaynaşma / Ayrılık
- 75) Cömertlik / Cimrilik

Aklın sayılan bu askerlerinin tümü, ancak bir nebide veya nebini vasisinde ya da Allah'ın kalbini imanla imtihan ettiği bir müminde toplanabilir. Fakat biz Ehl-i Beyt'in, diğer dostlarına gelince onlardan hiç kimse yoktur ki, bu askerlerin bir kısmına sahip olmasın ve gitgide tekâmüle doğru yol almasın, cehaletin askerlerinden peyderpey arınmasın. Bu süreç tamamlandıktan sonra nebiler ve vasilerle birlikte en yüksek dereceye ulaşır (yani akli kamil olursa yedinci göğün yani akıl göğünün ehlinden olur). Bu dereceye ulaşmak için her şeyden önce akli ve askerlerini bilmek, tanımak ve cehaletten ve askerlerinden de uzak durmak gerekir. Allah, bizi ve sizi itaatine ve hoşnutluğuna ulaşmada başarılı kılsın.⁶

⁶ el Kafi c.1 s.20 Akıl ve Cehalet Kitabı hadis 14

Büyük Cihad Küçük Cihaddan Öncedir

Cihadın en önemli amaçları, insanların; bu dünyanın, halkın ve egonun köleliğini terk edip; Vahid ve Kahhar olan Allah'ın kulluğuna dönmeleri ve Allah'ın Kendi yeryüzündeki Halifesinde toplanmış olan, Allah Subhan ve Teala'nın Hakimiyetini, hem yasama, hem de yürütme düzeyinde kabul etmeleridir. İlk cihad savaşı, bu ilahi kanunun (Allah'ın Kendi yeryüzündeki Hilafetinin) kapsamı içinde gerçekleşmiştir ve bu, Allah'ın Halifesine itaatin kabulü ya da reddedilişi etrafında dönen ilk kanundur. Allahu Teala şöyle buyurmuştur:

{Ve Rabbin meleklerle şöyle demişti: “Muhakkak ki Ben yeryüzünde bir halife kılacağım.” (Melekler de) şöyle demişti: “Orada fesat çıkaracak ve kan dökcek birisini mi yaratacaksın? Biz Seni, hamd ile tesbih ve takdis ediyoruz.” (Rabbin de) şöyle dedi: “Muhakkak ki ben, sizin bilmediklerinizi bilirim.”} (Bakara 2:30)

ve sonuç olarak

{Böylece meleklerin hepsi birden secde etti. İblis hariç ki, o kibirlendi ve kâfirlerden oldu.} (Sad 38:73-74)

Böylece, Melekler bu savaşta galip geldi. Oysa ki, iblis (*lanetullahi aleyh*) mağlup oldu ve bu cihad, nefis cihadı veya Resulullah *sallallahu aleyhi ve alih*'in buyurduğu üzere **“büyük cihad”** olan ilk çeşit cihaddandı. Mücahid de, ilk önce büyük cihada girişmeli ve daha sonra küçük cihada yönelmelidir. Doğrusu küçük cihad, büyük cihadın en önemli bölümlerinden biridir.

Belki, bazıları, Resulullah *sallallahu aleyhi ve alih*'in hadisinde belirtilen küçük cihadı kafasında canlandırmıştır. O *sallallahu aleyhi ve alih*, savaş meydanından dönmüş olan bir grup askerini karşılarken, onları, “küçük cihadı tamamlamış ve kendileri için büyük cihad veya nefis cihadı kalmış kimseler” olarak selamlamıştı. Ancak, Resulullah *sallallahu aleyhi ve alih*'in kendi sözünde açıklamaya çalıştığı hakikat şudur ki; beden cihadı (küçük cihad) geçip gidebilir, oysa ki nefis cihadı (büyük cihad), insan, bu dünyevi hayatta yaşadığı sürece geçip gitmez.

Dahası, beden cihadı yalnızca, nefsin cihadına bir cevaptır. Zira, bedenler nefislere ortaktır ve onun isteğine duyarlıdır. Bu yüzden, o geri dönen askerler; sadece, büyük cihadın kalbine gitmiş ve sonra da, küçük cihada yönelmiş bir grup insan idi. Sonra, onlar geri döndüler ve Resulullah *sallallahu aleyhi ve alih*, onlara, bu dünyevi hayatta kaldıkları müddetçe, kendi nefisleri ile cihad etmeleri gerektiğini hatırlattı. Ki böylece onlar, apaçık bir hüsrarla sonuçlanmış olan iblisin (*lanetullahi aleyh*), Allah'ın Kendi yeryüzündeki Halifesini reddederek içine düştüğü şeyeye düşmesinler.

{İnsanlar, “iman ettik” demekle imtihan edilmeden bırakılacaklarını mı sandılar? Ve andolsun ki onlardan öncekileri de imtihan ettik. Allah sadıkları da (doğru söyleyenleri de) tekzip edenleri de (yalancıları da) mutlaka bilir.} (Ankebut 29:2-3)

Muhakkak ki, onların çoğu, Allah'ın Kendi yeryüzündeki Halifesini (Ali bin Ebi Talib *aleyhisselam*'ı) reddetti ve büyük cihad savaşını kaybetti. Bu yüzden, küçük cihad ya da başka bir deyişle beden cihadı, onlara fayda vermedi.

Sonuç olarak, insan, Allah'a karşı, fitneye (isyana) düşmekten sakınmalıdır ve kendi nefsiyle cihad edip, Allah'ın Kendi yeryüzündeki Halifesine itaat etmelidir. Aksi takdirde, onun meskeni ateş olur. Zira cihad, ancak Allah'ın Kendi yeryüzündeki Velisinin ve Halifesinin Bayrağı altında olur. Allah'ın Kendi yeryüzündeki Halifesinin Bayrağından başka bir bayrağın altında şehit olmayı isterken cihad ettiğini iddia eden kimse, ahiret için savaşmaktan çok, bu dünya için savaşmak adına öne atılmıştır. Eban bin Tağlib şöyle nakletmiştir, Ebu Abdullah *aleyhisselam* (Batı Şeria'daki Filistin şehri Kalkiye'de bir yer olan) Sağur'da savaşan kimseleri zikredip şöyle buyurdu:

Yazıklar olsun onlara! Bununla ne elde etmek istiyorlar? Onlar bu dünyalarını ve ahiretlerini öldürmek için acele ediyor. Vallahi, bizim Şiamızdan başka Şehit yoktur, onlar yataklarında ölse bile böyledir.⁷

Bu yüzden, insanların her şeyden önce büyük cihada girişmeleri gereklidir ki, Allah'ın Kendi yeryüzündeki Velisi ve Halifesi ile tanışmış olsunlar. Daha sonra onlar, cihadlarının Allah tarafından kabul edilmesi ve O Subhan ve Teala'ya itaatten sayılması için, Allah'ın Halifesinin Bayrağı altında küçük cihada girişebilirler. Aksi takdirde, o kimse, hayvan gibi olacaktır. Hayır! Hatta daha da sapık. Bu yüzden o, ya vatan için savaşır; zira bir ateist, bir hayvanın kendi mağarası için savaştığı gibi kendi vatanı için savaşır; ya da amelsiz alimleri taklit ederek; kendisinin anlamadığı bir inanç uğruna savaşır. Daha sonra ölüp ateşe yakıt olduktan sonra da, kendisi için açığa çıkar ki, amelsiz alimler onu, Musa *aleyhisselam*'a, İsa *aleyhisselam*'a, Muhammed *sallallahu aleyhi ve alih'e* ya da İmam Mehdi *aleyhisselam*'a karşı savaşmaya yöneltmiştir.

Emirel Müminin *aleyhisselam* şöyle buyurmuştur:

Cihad, Cennetin kapılarından bir kapıdır, Allah onu özellikle Kendi has Velileri için açmıştır.⁸

Yani, Veliler gerçek mücahidlerdir ve bazılarının algıladığı gibi, tüm mücahidler, Allah'ın velilerinin has velileri değildir. Zira şüphesiz ki, bu Veliler, kendi nefisleriyle cihad etmiş, büyük cihadın ortasına dalmış ve Allah'ın Kendi yeryüzündeki Velisi ve Halifesini takip etmiş kimselerdir. Böylelikle onlar, Allah'ın gerçek Velileri olmuş ve Allah'ın onlar için Cennetin Cihad kapısını açmasını hak etmişlerdir.

⁷ El Mehasin c.1 s.164 h.118, Tefsir-i Nur-us Sakaleyn c.5 s.245

⁸ El Kafi c.5 s.4, Nehcül Belağa c.1 s.67 Muhammed Abduh Şerhi ile

Küçük Cihad

İlahi Dinlerde Cihad:

Allah'ın Sözü'nü yükseltmek ve Allah *Subhan ve Teala*'nın hoşnut olduğu Tevhidi ve dini yaymak için savaşmak veya cihad etmek, Allah *Subhan ve Teala*'nın karar verdiği bir meseledir. Ve, Allah onu, müminlere emretmiş ve onların üzerine zorunlu kılmıştır. Ayrıca, O *Subhan ve Teala*, Kendi uğrunda cihad edenlere, Cenneti ve cihaddan yüz çevirenlere de, Cehennem Ateşini vaad etmiştir.

Nebiler ve Resuller *aleyhimusselam*, Allah'ın sözünün taşıyıcılarıdır ve onlar Allah *Subhan ve Teala* yolunda cihad ve savaş bayrağının da taşıyıcılarıdır. Bu, önünüzdeki Nebilerin ve Resullerin tarihidir. Tevrat'ta, İncil'de ve Kuran'da onu okuyun ki, Musa *aleyhisselam*'ı, Kutsal Topraklara girmek için hazırlanmak üzere kılıcını taşıırken, Yuşa bin Nun *aleyhisselam*'ı, kılıcını taşıyıp Kutsal Topraklara girerken ve Davud *aleyhisselam*'ı, Allah'ın Sözü'nü yükseltmek ve Tevhidi yaymak için günlerini savaşmakla geçirirken göresiniz:

{Nihayet Allah'ın izniyle onları hezimete uğrattılar. Ve Davut, Calut'u öldürdü. Ve Allah ona meliklik (hükümdarlık) ve hikmet verdi ve ona dilediği şeylerden öğretti. Ve eğer Allah'ın, insanları birbiriyle defetmesi olmasaydı, yeryüzünde mutlaka fesat çıkardı (yeryüzünün düzeni bozulurdu). Lâkin Allah, alemler üzerine lütuf sahibidir.} (Bakara 2:251)

Ve O *Subhan ve Teala* şöyle buyurmuştur:

{Onların söylediklerine sabret, güç kuvvet sahibi kulumuz Davud'u zikret. Muhakkak ki o, daima tövbe eden bir kuldu.} (Sad 38:17)

Süleyman *aleyhisselam* ise, bir yandan ibadet tapınağı inşa edip, diğer yandan da Allah'ın Sözü'nü yükseltme uğruna savaşmış onun halefi oldu. O *Subhan ve Teala* şöyle buyurmuştur:

{Ve Süleyman, Davud'a varis oldu. Ve dedi ki: "Ey insanlar! Bize kuş dili öğretildi. Bize her şeyden verildi. Muhakkak ki bu, apaçık bir lütuftur."} (Neml 27:16)

{Bunun üzerine onlar Süleyman'a geldikleri zaman, o şöyle dedi: "Bana mal ile yardım mı ediyorsunuz? Allah'ın bana verdiği şeyler, size verdiği şeylerden daha hâyırlıdır. Hayır, siz hediyenizle seviniyorsunuz (övünüyorsunuz). Onlara geri dönün. Bundan sonra mutlaka onların karşı koyamayacakları ordularla onlara geliriz. Ve mutlaka onları küçük düşürerek, zilletle oradan çıkarırız."} (Neml 27:36-37)

Tevrat; Davud ve Süleyman'ın *aleyhimusselam* savaşları ile doludur.

Ayrıca, İsa *aleyhisselam* kendi takipçilerine şöyle demiştir: **"Beni takip etmeyi isteyen kimse, sırtında kendi odununu taşıyacaktır."** Yani o, zulme ve fesada karşı

isyan etmeye çağırıyordu ve takipçilerine, Allah uğrunda savaşıp, cihad etmelerini söylüyordu. Zira, o zamanda odun, bugün bizim zamanımızda kefene eşittir. Bu yüzden sanki o, kendi takipçilerine şöyle diyor gibiydi: **“Beni takip etmeyi isteyen kimse, yanında kendi kefenini taşıyacaktır.”**

Nebi Muhammed *sallallahu aleyhi ve alih'e* gelince, şüphesiz ki o *sallallahu aleyhi ve alih*, hicretten sonra Medine'deki günlerinin çoğunu, Allah uğrunda cihad ve savaş ile geçirdi. Ve, Mekke'deki günlerini de, müminlerle beraber, söz ve delille cihad ve savaşa harcadı. Nihayet onlara işkence ve eziyet edildi ve bazıları da öldürülüp şahit ve şehit olarak Rablerine gitti.

Hiçbir şüphe yok ki; Nebilerin ve Resullerin (*aleyhimusselam*) hayat öyküsü, hiçbir delilin yenemeyeceği bir hüccettir (delildir). Ve, Allah *Subhan ve Teala'nın*, Kendi Sözünü yükseltmek için, Kendi uğrunda Cihad ve Savaş emri, Nebilerin ve Resullerin (*aleyhimusselam*) getirdiği tüm şeyler, hiçbir delilin yenemeyeceği bir hüccettir. Bu yüzden, Allah *Subhan ve Teala'nın* emrine itaat etmekte geç kalan kimse; ne bir mazerete, ne de bir bahaneye sahiptir. İman ettiğiniz Allah'tan, O'nun ayetlerinden ve Nebiler ile Resullerin (*aleyhimusselam*) hayat öykülerinden sonra (en açık), konuşmayı inkar eden kimse için geriye (mazeret gösterecek) ne kalır ki?!

Yahudilerin ve Hristiyanların kabul ettiği bugünkü Tevrat ve İncil'de mevcut olan Allah uğrunda cihad ve savaş hakkındaki metinler o kadar çoktur ki, onların tamamını bu özet açıklamanın içinde belirtmek mümkün değildir. Fakat, onlardan bir metin alıntılama da bir zarar olmaz. Zira, bunun belirtilmesinden fayda görülecektir. Belki de, Tevrat ile gelmiş olan Allah'ın Nebisi Musa bin İmran *aleyhisselam'dan* sonra, Allah *Subhan ve Teala'nın* Sözünü yükseltmek için, Allah uğrunda cihadda ve savaşta büyük rol oynamış kimseyi vurgulamak, daha da iyi olacaktır. O kişi de, Musa *aleyhisselam'ın* vasisi, Yuşa bin Nun *aleyhisselam'dır*.

Tevrat, Yuşa (Yeşu) Kitabı sayfa 354-357 bölüm 10'da şöyle geçer:

34 İsrail halkıyla birlikte Lakiş'ten Eglon üzerine yürüyen Yeşu, kentin karşısında ordugah kurup saldırıya geçti. **35** Kenti aynı gün ele geçirdiler. Lakiş'te yaptığı gibi, halkı ve kentteki bütün canlıları o gün kılıçtan geçirip yok ettiler. **36** Ardından Yeşu İsrail halkıyla birlikte Eglon'dan Hevron üzerine yürüyüp saldırıya geçti. **37** Kenti aldılar, kralını, halkını ve köylerindeki bütün canlıları kılıçtan geçirdiler. Eglon'da yaptıkları gibi, herkesi öldürdüler; kimseyi sağ bırakmadılar. **38** Bundan sonra Yeşu İsrail halkıyla birlikte geri dönüp Devir'e saldırdı. **39** Kralıyla birlikte Devir'i ve köylerini alıp bütün halkı kılıçtan geçirdi; tek canlı bırakmadı, hepsini öldürdü. Hevron'a, Livna'ya ve kralına ne yaptıysa, Devir'e ve kralına da aynısını yaptı. **40** Böylece Yeşu dağlık bölge, Negev, Şefela ve dağ yamaçları içinde olmak üzere, bütün ülkeyi ele geçirip buralardaki kralların tümünü yenilgiye uğrattı. Hiç kimseyi esirgemedi. İsrail'in Tanrısı RAB'bin buyruğu uyarınca kimseyi sağ bırakmadı, hepsini öldürdü. **41** Kadeş-Barnea'dan Gazze'ye kadar, Givon'a kadar uzanan bütün Goşen bölgesini egemenliği altına aldı. **42** Bütün bu kralları ve topraklarını tek bir savaşta ele geçirdi. Çünkü İsrail'in Tanrısı RAB İsrail'den yana savaşmıştı. **43** Ardından Yeşu İsrail halkıyla birlikte Gilgal'daki ordugaha döndü.

Tevrat, Yuşa (Yeşu) Kitabı bölüm 11'de ise şöyle geçer:

1 Olup bitenleri duyan Hasor Kralı Yavin, Madon Kralı Yovav'a, Şimron ve Akşaf krallarına, 2 dağlık kuzey bölgesinde, Kinneret Gölü'nün güneyindeki Arava'da, Şefela'da ve batıda Dor Kenti sırtlarındaki krallara, 3 doğu ve batı bölgelerindeki Kenanlılar'a, Amorlular'a, Hititler'e, Perizliler'e ve dağlık bölgedeki Yevuslular'la Hermon Dağı'nın eteğindeki Mispa bölgesinde yaşayan Hivliler'e haber gönderdi. 4 Bu krallar bütün ordularıyla, deniz kıyısındaki kum kadar sayısız askerleriyle, çok sayıdaki at ve savaş arabalarıyla yola çıktılar. 5 Bütün bu krallar İsraililer'e karşı savaşmak üzere birleşerek Merom suları kıyısına gelip hep birlikte ordugah kurdular. 6 Bu arada RAB, Yeşu'ya, "Onlardan korkma" diye seslendi, "Onların hepsini yarın bu saatlerde İsrail'in önünde yere sereceğim. Atlarını sakatlayıp savaş arabalarını ateşe ver." 7 Böylece Yeşu bütün ordusuyla birlikte Merom suları kıyısındaki kralların üzerine beklenmedik bir anda yürüdü ve onlara saldırdı. 8 RAB onları İsraililer'in eline teslim etti. Onları bozguna uğratan İsraililer, kaçanları Büyük Sayda'ya, Misrefot-Mayim'e ve doğuda Mispe Vadisi'ne kadar kovalayıp öldürdüler; kimseyi sağ bırakmadılar. 9 Yeşu, RAB'bin kendisine buyurduğu gibi yaptı, atlarını sakatladi, savaş arabalarını ateşe verdi. 10 Yeşu bundan sonra geri dönüp Hasor'u ele geçirdi, Hasor Kralı'nı kılıçla öldürdü. Çünkü Hasor eskiden bütün bu krallıkların başıydı. 11 İsraililer kentteki bütün canlıları kılıçtan geçirip yok ettiler. Soluk alan bir tek kişiyi esirgemediler. Ardından Yeşu Hasor'u ateşe verdi. 12 Böylece bütün bu kentlerle krallarını ele geçirdi. RAB'bin kulu Musa'nın buyruğu uyarınca hepsini kılıçtan geçirip yok etti. 13 Ancak, İsraililer, Yeşu'nun ateşe verdiği Hasor dışında, tepe üzerinde kurulu kentlerden hiçbirini ateşe vermediler. 14 Bu kentlerdeki bütün mal ve hayvanları ganimet olarak aldılar, insanların tümünü ise kılıçtan geçirip öldürdüler; soluk alan bir tek kişiyi esirgemediler. 15 RAB'bin kulu Musa RAB'den aldığı buyrukları Yeşu'ya aktarmıştı. Yeşu bunlara uydu ve RAB'bin Musa'ya buyurduklarını eksiksiz yerine getirdi. 16-17 Böylece Yeşu, dağlık bölge, bütün Negev ve Goşen bölgesi, Şefela, Arava ve İsrail dağlarıyla bu dağların etekleri, Seir yönünde yükselen Halak Dağı'ndan Hermon Dağı'nın altındaki Lübnan Vadisi'nde bulunan Baal-Gat'a varıncaya dek bütün toprakları ele geçirdi. Buraların krallarını yakalayıp öldürdü. 18 Yeşu bu krallarla uzun süre savaştı. 19 Givon'da yaşayan Hivliler dışında, İsraililer'le barış antlaşması yapan bir kent olmadı. İsraililer öbür kentlerin hepsini savaşarak aldılar. 20 Çünkü İsrail'e karşı savaşmaları için yüreklerini katılaştıran RAB'bin kendisiydi. Böylece RAB'bin Musa'ya buyurduğu gibi, İsraililer onlara acımadı, hepsini öldürüp yok ettiler. 21 Yeşu bundan sonra Anaklılar'ın üzerine yürüdü. Onları dağlık bölgeden, Hevron, Devir ve Anav'dan, Yahuda ve İsrail'in bütün dağlık bölgelerinden söküp attı. Kentleriyle birlikte onları tamamen yok etti. 22 İsraililer'in elindeki topraklarda hiç Anaklı kalmadı. Yalnız Gazze, Gat ve Aşdot'ta sağ kalanlar oldu. 23 RAB'bin Musa'ya söylediği gibi, Yeşu bütün ülkeyi ele geçirdi ve İsrail oymakları arasında miras olarak bölüştürdü. Böylece savaş sona erdi, ülke barışa kavuştu.

Bu, Yuşa bin Nun *aleyhisselam*'ın, Allah'ın sözünü yükseltmek ve Allah'ın dini ile Tevhidi bu yeryüzünde yaymak için cihad ve savaşla geçirdiği günlerden bir kesitin resmidir. Yuşa ve onun yanındaki kimselerin cihadı hususundaki birkaç kesite de dikkat etmeniz gerekir. Zira, şunları bilmede yarar vardır:

1- Yuşa bin Nun *aleyhisselam* ile birlikte olan kimseler, Musa *aleyhisselam* ile birlikte denizi geçmiş olan İsrailoğullarının çocuklarıydı. Onlar (bunların babaları), Allah'ın onları cezalandırdığı gezginlik esnasında ölmüştü. Bu cezanın nedeni, onların Allah'ın Kendi uğrunda cihad ve savaş emrine isyan etmeleriydi. Zira; **{onlar şöyle dediler: "Ey Musa, muhakkak ki biz onlar orada olduğu sürece asla oraya girmeyiz. Artık sen ve Rabbin gidin, ikiniz savaşın, biz mutlaka burada otururuz."}** (Maide 5:24). İsrailoğullarının gezginliği, ıslah edici bir cezaydı ve sonuç, Musa *aleyhisselam*'ın vasisi Yuşa bin Nun *aleyhisselam* ile cihad eden o salih oğullar oldu ve onlar Kutsal Topraklara girdiler.

2- Musa *aleyhisselam* ile birlikte, Mısır'dan çıkan kimselerin sayısı, Yuşa *aleyhisselam* ile birlikte savaşan kimselerin sayısından çok daha fazlaydı. Zira, büyük sayıdaki grup yardım etmedi. Çünkü, o insanların kalbi, bu dünyanın sevgisi ile doluydu. Küçük sayıdaki grup ise, kötülük etmedi. Çünkü o insanların kalbi de, Allah *Subhan ve Teala* sevgisi ile doluydu.

3- Yuşa *aleyhisselam* ile birlikte olan kimseler, karşılaştıkları dev ordulardan çok daha az sayıdaydı. Hatta, fiziksel hesapla bile, onların sayısı, fethettikleri tüm bu ülkeleri fethetmek için yeterli değildi. Fakat, Allah onlara korku ile birlikte zafer bahşetti: **{“Nice az bir topluluk, Allah'ın izniyle çok bir topluluğa gâlip gelmiştir. Ve Allah, sabredenlerle beraberdir.”}** (Bakara 2:249)

4- Az sayıda insan, ekipman ve ekonomik güç, bunların hepsi Yuşa bin Nun *aleyhisselam*'a eşlik etmekteydi. Fakat, onun ve müminlerin iman ve sabırla donanmış, belalara tahammül etmede güçlü nefislerini, Allah'a emanet etmiş olmalarından ötürü ve ayrıca; Allah'ın düşmanlarının kalplerine korku salarak, Allah'ın onlara zafer vermesinden ötürü; onlar, girebildikleri kadar çok savaşlara girdiler. Ve, onlara, Allah'ın kudreti ile zafer bahşedildi. Ve, Kutsal Topraklarda Allah'ın Sözünü ve Tevhidi yaydılar. Zira, iman ve akide en güçlü silahtır, müminlerin zaferi onunla güvence altına alınır.

5- Yuşa *aleyhisselam*, kendi zamanında Allah'ın halifesiydi ve ona itaat, Allah'a itaat, ona isyan ise, Allah'a isyan demektir. Bu yüzden, itaat eden kimseler, Allah'a itaat ettiler ve savaşan kimseler, Allah ile birlikte savaştilar. Dolayısıyla, o zamanda onlar, Allah'ın ehli ve Allah'ın Sözünün yeryüzü ehline taşıyıcıları idiler. Bu nedenle, onların üzerine rahmet, selamet, zafer ve bereket indi.

Sonuç şu ki, Nebiler ve Resuller *aleyhimusselam*, Allah'ın Sözünü yükseltmek uğruna cihad edip savaştilar ve onlar, cihadı, hüküm kılıp, onu zorunlu eden Allah'ın emrine itaat ettiler. Az sayıda yardımcıya, kabiliyete (teçhizata) sahip olmaları, onları sarsmadı ve düşmanlarının sayıca fazla olup, dev silahlara sahip olması da, onları durdurmadı. Bunun yanısıra onlar; hikmet ve güzel konuşma ile, Allah'a çağırdılar ve kâfirlerle en iyi tarzda tartıştilar. Böylece, dil hücceti onlara, (kâfirlere) işlemediği zaman, Allah'ın Nebileri (*aleyhimusselam*), mızraklarla Allah'ın düşmanlarına karşı savaştilar. Ve, Allah onlara zafer bahşedip, Kendi melekleri ile onlara yardım etti.

Niçin Cihad?

Bu soruyu cevaplamadan önce, Allah uğrunda cihad ve savaşın, iki türlü olduğunu açıklamak gerekir:

İlki, **saldırı** ve ikinci ise **savunma**dır. Bunları incelerken, bu sorunun cevabı verilecektir ve bunların her ikisini de sunup, sebeplerini açıklayacağım.

1. Saldırı Cihadı

Bu cihad, kendi zamanında, Allah'ın Kendi yeryüzündeki Halifesinin Bayrağını taşıyan mümin ümmet üzerine bir farzdır. Ve bu cihad; onlar, "La ilahe illallah" sözüne ve Allah tarafından kabul edilip onaylanan Hak dine boyun eğinceye kadar ve kendi işlerini kendi zamanlarındaki, Allah'ın Kendi yeryüzündeki Halifesine teslim edinceye kadar; Hak din ile, Allah'ın Kendi yeryüzünde, o zamandaki Halifesini kabul etmeyen tüm ümmetlere ve halklara karşı savaşıp, saldırmak demektir. Bu saldırı cihadı, Allah'ın Nebilerinin ve Elçilerinin pek çoğu tarafından yapılmıştır. Ve, Kutsal Kitaplar ile tarih kitaplarında, çok açık bir şekilde zikredilmiştir. Zira, onlar, Tevhidi yaymak ve "La ilahe illallah" sözünü yükseltmek amacıyla saldırı cihadı yapmışlardı; Yuşa bin Nun, Davud, Süleyman *aleyhimusselam*, Muhammed *sallallahu aleyhi ve alih* ve Ali *aleyhisselam*... Onlar, Allah'ın Nebileri ve Elçileridir. Ve, onların işleri, muhkem (inkar edilemez) birer hüccettir. Ve onlar, Allah *Subhan ve Teala'*nın emriyle savaşmışlardır. Bu yüzden, hiçbir şekilde bu iş inkar edilemez ve cahillik, gericilik, aşırılık, mezhepçilik, tarikatçılık ile vasıflandırılıp kültür, uygarlık ve özgürlük isimleri altında değerlendirilemez. Ve inşa'Allah, bu kültürü, uygarlığı ve özgürlüğü de tartışacağım.

Bu tür cihad için, belki de, her daim, tüm dinlerde ayrıntı bakımından, sabit olmayan şartlar ve kısıtlamalar mevcuttur. Ve belki de onlar, zaman zaman Nebilerin ve Elçilerin (*aleyhimusselam*), Allah *Subhan ve Teala'*dan getirdiği emirlere göre, aynı din içinde değiştirilmiştir. Fakat, bütünlükte onlar sabittir.

Belki de, insanların çok önemli olarak kabul ettiği ve belki de, bazı insanların Allah uğrunda cihad ve savaştan yüz çevirmek için mazeret olarak kullandığı en önemli şartlardan biri, teçhizat ve sayıdır. Ayrıca, belki de, bazıları, cihaddan yüz çevirmek için imanlı toplum içindeki ayrılıkları ve az farkındalığı da mazeret olarak kullanıyordu ve o meselelerin her ikisi de, teçhizat ve sayının kapsamı içindedir. Bu üç meseleyi de ele alacağım.

Teçhizat ve Sayı:

Hiç şüphe yok ki, bu (teçhizat ve sayı), her savaş karşılaşması için bir şarttır. Zira, Eğer askeri karşılaşma için yeterli teçhizat ve sayı yoksa, o halde bu karşılaşma zor ve belki de imkansız olacaktır. Fakat geriye kalan şey, saldırı çarpışmasının şartlarının modern askeri denklığıne göre, saldıranların sayısının, savunularının sayısının, iki katı olması gerektirdiğidir. Ayrıca, saldıranların savaş teçhizatının, savunularınkini aştığı her seferde, bu oranı, saldıranların lehine düşürmek mümkündür. Tüm bunlar, tamamiyle maddi ölçülere göredir.

Müminlerde ise mesele, başka bir hal alır. Ve, müminlere göre askeri denklik, gaybı kapsar. Zira, onlar gayba iman ederler.

{O zaman müminlere şöyle diyordun: "Rabbinizin, indirilen meleklerden üç bini ile size yardım etmesi, size kâfi gelmiyor mu?" Bilâkis, eğer siz sabrederseniz ve takva sahibi olursanız ve onlar size aniden gelirlerse (saldırırlarsa), Rabbiniz bu nişaneli meleklerden beş bini ile size yardım eder.} (Al-i İmran 3:124-125)

Müminler, diğer tarafın sahip olmadığı büyük bir silaha sahiptir ve o, Dua ve Allah Kavî ve Teala'dan yardım dilemektir.

{Rabbinizden yardım istediğiniz zaman O, size icabet etti. Muhakkak ki Ben, birbirini izleyerek gelen bin melek, size yardım edim.} (Enfal 8:9)

Ve yardım dilenilen ve müminlerin iman ettiği Allah, kalplerin Yaratıcısıdır ve kalpler O'na aittir. Zira O, kalpleri güç ve sebatla dolduran Kimsedir ve O, kalplerde korku ve zayıflıktan başka birşey bırakmayan Kimsedir:

{Senin Rabbin meleklerle vahyetmişti: "Muhakkak ki; Ben, sizinle beraberim. Artık iman edenlere sebat verin. Kâfirlerin kalplerine korku vereceğim. Artık boyunlarını vurun. Ve onların bütün parmaklarını da vurun."} (Enfal 8:12)

Bu yüzden, burada karşılaşma için askeri denklik, baş aşağı olmuştur. Zira, saldırı için, saldıranların sayısının, kâfir savunmacıların sayısının yarısı olması yeterli olur, hatta İslam'ın başında, mümin saldırıcıların sayısının, savunmacıların sayısının onda biri olması da yeterli oluyordu:

{Ey Nebi! Müminleri savaşa teşvik et. Eğer sizden sabırlı olan 20 kişi olursa, 200 kişiye gâlip gelir. Ve şâyet sizden 100 kişi olursa, kâfir kimselerden 1000 kişiye galip gelir, zira onlaridrak edemeyen bir kavimdir. Şimdi Allah, içinizde zayıflık olduğunu bildi ve sizden hafifletti. Bundan sonra eğer sabreden 100 kişi olursa, 200 kişiye galip gelir ve şâyet sizden 1000 kişi olursa, Allah'ın izniyle 2000 kişiye galip gelir. Ve Allah, sabredenlerle beraberdir.} (Enfal 8:65-66)

Allah *Subhan ve Teala*, müminleri, melekler ile destekler. Ve, onların düşmanlarının kalplerine korku salar. Hatta, onlar, O'na dua etmeden ve O'nun yardımını dilemeden önce bile... Zira, onlar, O'nun uğruna yola çıkmış, O'nun rızasını kazanmayı ve O'nun dinine, Nebilerine ve Elçilerine zafer vermeyi hedeflemişlerdir. Ve O'nun Kendi dinine, Nebilerine ve Elçilerine zafer nasip etmesi, daha büyük önceliklerdendir, fakat O Gaybta Kendisine itaat edip, O'na yardım etmiş kimseleri tanımak için mahlukatı itaat ettirerek ve yardım ettirerek denemiştir:

{Andolsun ki elçilerimizi beyyinelerle (açık delillerle) gönderdik. Ve onlar ile beraber kitabı ve mizanı indirdik ki insanlar arasında adaletle hükmetsinler. Ve içinde kuvvetli sertlik bulunan demiri indirdik. Ve onda insanlar için pekçok menfaatler vardır. Ve bu, gaybda O'na ve elçilerine yardım edecek

olan kimseleri, Allah'ın bilmesi içindir. Muhakkak ki Allah Kavî'dir, Azîz'dir.} (Hadid 52:25)

Bununla birlikte, sebat ve melekler gaybta, O'na ve elçilerine yardım edecek olan kimselere eşlik eder ve ayrıca inkar edenlerin kalbinde de korku vardır. Tüm bunlar, müminlerin iman ettiği ve kalp gözlerinin (basiretlerinin) idrak ettiği, Gayb (görünmeyen) silahlarıdır:

{Senin Rabbin meleklerle vahyetmişti: "Muhakkak ki; Ben, sizinle beraberim. Artık iman edenlere sebat verin. Kâfirlerin kalplerine korku vereceğim. Artık boyunlarınızı vurun. Ve onların bütün parmaklarını da vurun."} (Enfal 8:12)

{Allah'ın, hakkında bir delil indirmediği bir şeyi Allah'a ortak koşmaları sebebiyle, o kâfirlerin kalplerine korku vereceğiz. Ve onların sığınağı ateştir. Ve zalimlerin kalacağı yer ne kötü.} (Al-i İmran 3:151)

{Ve kitap ehlinden onlara arka çıkanları (yardım edenleri) kalelerinden indirdi. Ve onların kalplerine korku düşürdü. Bir kısmını öldürüyordunuz ve bir kısmını esir alıyordunuz.} (Ahzab 33:26)

{Kitap ehlinden inkâr edenleri ilk defa sürgün için diyarlarından çıkararak O'dur. Siz, onların çıkacağını zannetmediniz. Ve onlar da, kalelerinin kendilerini Allah'tan koruyacağını sandılar. Oysa Allah, onlara hesap etmedikleri bir taraftan geldi ve onların kalplerine korku verdi. Evlerini kendi elleriyle ve müminlerin elleriyle harap ediyorlardı. Ey basiret sahipleri, artık ibret alın!} (Haşr 59:2)

Belirttiğim gibi, Yuşa bin Nun *aleyhisselam* ile birlikte savaşan müminlerin sayısı ve teçizatı, karşılaştıkları kâfir kavimlerin sayısından çok daha azdı. Aynı durum, Talut ve onun yanındaki mümin topluluk için de geçerliydi. Hatta, Talut ve halkının öyküsünde, Allah *Subhan ve Teala'* dan bir işaret vardır. Zira, insanların en genci olan ve elinde bir sapan ile taşlardan başka hiçbir silah olmayan genç Davud, Calut'un ordusuna ölümcül darbeyi vurmuş, Calut'u öldürmüş ve Calut'un ordusunun yenilgisindeki ana etken olmuştu:

{Nihayet Allah'ın izniyle onları yenilgiye uğrattılar. Ve Davut, Calut'u öldürdü.} (Bakara 2:251)

Bu hikayede yalnızca, sayı ve teçizatça az olan mümin grubun, sayı ve teçizatça çok olan kâfir grubu yenilgiye uğratması yoktur. Doğrusu, sayıca ve teçizatça en az olan kimse - Davud *aleyhisselam* ve taşları - bu savaşta zafere ulaşmıştı ve insanlardan hatta müminlerden bir kişi bile bu savaşta genç yaşta Davud'u ve taşlarını önemsememişti. Fakat, Allah *Subhan ve Teala*, Davud ve Davud'un taşları vasıtasıyla konuştu. Zira O, bu işaretle "La hevla ve la kuvvete illa billah (Allah'tan başka güç yoktur)" demek istedi. Ebu Abdullah *aleyhisselam* şöyle buyurmuştur:

Sudan içmeyen ve bir avuç almayan çok az kimse, 313 erkekti. Sonra onlar nehri geçip Calut'un askerlerine baktıklarında, (sudan) içen kimseler şöyle dediler: "Bugün bizim, Calut ve onun askerlerine karşı gücümüz yok."

İçmeyen kimseler ise şöyle dediler: “Rabbimiz üzerimize sabır yağdır, ayaklarımızı sabit kıl ve kâfirler kavmine karşı bize yardım et.” Böylece Davud (aleyhisselam) Calut’un ayakkabısının yanına kadar yaklaştı ve Calut ise filin üzerindeydi ve kafasında bir taç vardı ve onun içinde ışığı parlayan bir yakut vardı, askerleri ise onun önündeydi. Böylece Davud bu taşlardan bir taş aldı ve onu Calut’un sağ tarafındakilere attı, o taş da havadan ilerledi ve onların üzerine düştü, böylelikle de onları devirdi. Sonra o başka bir taş aldı ve Calut’un sol tarafındakilere attı, o taş da onların üzerine düştü böylelikle onları da devirdi. Sonra Calut’a üçüncü bir taş attı ve kafasına ulaşır ulaşmaz yakut onun alınına çarptı ve o ölü bir şekilde yere serildi. Bu, O’nun şu sözüdür: {Nihayet Allah’ın izniyle onları yenilgiye uğrattılar. Ve Davut, Calut’u öldürdü. Ve Allah ona Hükümdarlık ve Hikmet verdi.} (Bakara 2:251)⁹

Eğer savaş, Allah uğrundaydı, teçhizat ve sayı denkleğinin başka bir hal alması zorunludur. Böylelikle de, onun önemi kısıtlanır ve o, Allah uğrunda cihad ve savaş için her zaman bir engel teşkil etmez. Zira, talep edilen şey, kabiliyetiniz içinde olan şeyi güçlendirmektir ve gerisi Allah *Subhan ve Teala’* ya kalmıştır:

{Allah düşmanlarıyla size düşman olanları ve bunlardan başka sizin bilmediğiniz, fakat Allah'ın bildiği düşmanları korkutmak için onlara karşı kullanmak üzere gücünüz yettiği kadar kuvvet ve besili at hazırlayın, Allah yolunda ne harcarsanız size karşılığı tamamıyla ödenecektir ve asla zulme uğramayacaksınız.} (Enfal 8:60)

İman edin ve yakın edin ki, Allah’tan başka güç yoktur.

{Nice az bir topluluk, Allah’ın izniyle çok bir topluluğa gâlip gelmiştir. Ve Allah, sabredenlerle beraberdir.} (Bakara 2:249)

Allah, ancak, Nebilerin ve onların ashabının hakkını göstermek ister. Ve böylelikle onlar, az ve zayıf olduğu zaman, Allah onlara, Kendi düşmanına ve onların düşmanına karşı zafer bahşeder, onlar (düşmanlar), sayıca fazla, gururlu ve kibirli olsa bile. Bununla birlikte Allah daima, Kendi dininden ve çağırısından, dünyevi ve maddi azgınlıkları uzaklaştırır, ki böylece, dine girip cihad eden, ve Allah’tan ve O’nun Yüzünden başka hiçbir şey istemeyen kimse, O’nun dinine girsin ve O’nun uğrunda cihad etsin. Bununla birlikte daima, Cennet, Mekarih (zorluklar ve sıkıntılar) ile örtülü iken, cehennem ateşi, istekler ile örtülüdür. Zira, Allah’ın gerçek dini; istekler ile değil, Mekarih ile örtülüdür. Bu yüzden dikkat edin ey düşünen insanlar.

Nebi *sallallahu aleyhi ve alih* şöyle buyurmuştur: **Cennet mekarih (zorluklar ve sıkıntılar) ile örtülüdür ve cehennem ateşi ise istekler ile örtülüdür.**¹⁰

Yine Nebi *sallallahu aleyhi ve alih* şöyle buyurmuştur: **Hak ağır ve acıdır, batıl ise hafif ve tatlıdır.**¹¹

⁹ Tefsir-i Kummi c.1 s.83

¹⁰ Müstedrek-i Sefinet-ul Bihar c.6 s.94

¹¹ Müstedrek-i Sefinet-ul Bihar c.6 s.94

Birlik:

Birlik, savaşılan bir topluluk için gereklidir. Aksi takdirde, düşmanla savaşmadaki ayrılık kaçınılmaz olarak yenilgiyle sonuçlanacaktır.

{Allah'a ve O'nun Elçisine itaat edin, anlaşmazlığa düşmeyin, yoksa zayıf düşersiniz ve kuvvetiniz gider. Sabredin. Muhakkak ki Allah, sabredenlerle beraberdir.} (Enfal 8:46)

Özellikle de karşılaşma; teçhizat ve sayıca daha avantajlı olan bir düşman ile gerçekleşiyor ise durum böyledir. Fakat geçmişte bu birliğe ulaşamamıştır. Zira, İsrailoğulları, Musa'nın, Yuşa'nın, Davud'un ve Süleyman'ın (*aleyhimusselam*) yanında birleşemedi. Hatta, Musa *aleyhisselam*'ın kendisinin bile dillerinden güvende olmadığı çok çok fazla sayıda münafık vardı, diğerlerini saymıyorum bile:

{Ve Musa, kavmine şöyle demişti: "Ey kavmim! Muhakkak ki ben, sizin için Allah'ın elçisiyim, böyle olduğumu bildiğiniz halde niçin bana eziyet ediyorsunuz?" Artık onlar dönünce, Allah da onların kalplerini döndürdü. Allah, fâsıklar kavmini hidayete erdirmez.} (Saff 61:5)

Buna rağmen, Allah'ın Nebileri ve Elçileri (*aleyhimusselam*), Allah uğrunda cihad ve savaştan asla vazgeçmedi. Resulullah *sallallahu aleyhi ve alih*'in yanındaki müminler de birleşmemişti, hatta bunun yanında hoş olmayan bir durum vardı ki, o da münafıkların olmasıydı. Bu ayetin şu şekildeki kıraati hususunda İmam Sadık *aleyhisselam*'dan nakledildiği üzere, onlar Resulullah *sallallahu aleyhi ve alih* ile birlikte savaşıyorlardı:

{Ey Nebi! Münafıklar ile birlikte kâfirlere karşı cihad et. Ve onlara sert davran. Ve onların barınacağı yer cehennemdir ve ne de kötü varış yeridir.} (Tevbe 9:73)

ve O *Subhan ve Teala* şöyle buyurmuştur:

{Ve sizin etrafınızda olan bedevî Araplar'dan, münafık olanlar ve şehir halkından nifak üzerinde olmaya alışmış olanlar var. Onları, sen bilmezsin. Onları, Biz biliriz. Onları, iki kere azaplandıracağız sonra onlar büyük bir azaba döndürülecekler.} (Tevbe 9:101)

Ali bin Ebi Talib *aleyhisselam*'ın yanındaki ayrılık ve bölünme meselesi güneşten daha açıktır. Hatta o dereceye kadar ki, onu (*aleyhisselam*), ciğerini parçalayan acılara maruz bıraktılar ve pek çok kez O *aleyhisselam* şu manayı tekrarladı:

Bu toplumun kendi batılıkları üzerinde birleşmelerine ve sizin kendi hakkınız üzerinde ayrılmanıza saşırıyorum.¹²

¹² Emirel Müminin (*aleyhisselam*) şöyle buyurmuştur: "Şaşılacak şeylerin en şaşılacağı da, bu toplumun batılda birleşmesi, sizinse haktan ayrılmanız. Bu hâl, kalbi sıkır, öldürür, adamı kederlere karar, kahreder. Yüzleriniz kara olsun, gönülleriniz gamla dolsun düşman oklarına bu çeşit hedef oluştunuz yüzünden. Size saldırıyorlar, mallarınızı yağmıyorlar; siz saldırmıyor, yağmalamıyor-sunuz; sizinle savaşıyorlar; siz savaşmıyorsunuz; Allah'a isyân ediliyor da siz razı oluyorsunuz. Yaz günlerinde onların üstüne yürümenizi

Ve O *aleyhisselam*, ibni mülcem (*lanetullahi aleyh*) tarafından yaralandığı zaman şöyle buyurmuştu: **“Kabe'nin Rabbine andolsun ki kazandım.”** Bu yalnızca, Allah *Subhan ve Teala'*nın rızasını ve Cenneti kazanmak değildi, aynı zamanda Şia olduğunu iddia eden bu insanlardan kurtuluşu da kazanmaktı. O kimseler ona (*aleyhisselam*) acıyı tattırdılar, zira kendi görüşlerinde ayrılığa ve ihtilafa düşüyor ve İmamlarının sözü üzere birleşmiyorlardı.

Sonuç olarak, birliğe geçmişte tam bir şekilde ulaşamadı. O halde talep edilen şey, onaylanan bir topluluğun birliği ve onların Hak etrafında toplanmalarıdır. Şu şartla ki, bu grup, Allah uğrunda cihad ve savaş için teçhizat ve sayıya sahip olmalıdır. Hatta daha sonra, İslam'a giren, fakat kalplerine iman girmeyen bir grup münafık onlara katılsa bile:

{Araplar: “İman ettik.” dediler. De ki: “Siz iman etmediniz. Fakat: “Teslim olduk.” deyin. Kalplerinize iman girmedir. Ve eğer Allah'a ve O'nun Elçisine itaat ederseniz, amellerinizden bir şey eksiltmez. Muhakkak ki Allah Gafur'dur, Rahim'dir.”} (Hucurat 49:14)

İlahi Devrim Kavramının Şuurunda Olan İman Topluluğu:

Yani, bir cemiyette iman topluluğuna, onu tümüyle saptıracak bir halde etki edecek şekilde büyük sayıda münafık olmamalıdır, özellikle de Allah uğrunda cihad ve O'nun Sözüne yükseltme hususundaki bir karşılaşma vaktinde. Ya da, kendilerini onaylayan İman Topluluğuna egemen olan ve İslami Devrim kavramının şuurunda olan bir grup mümin olmalıdır. Bu, hakkın ciddi bir şekilde sunulması ve İman Topluluğunun, Hakka ve onun ehline tanıtılması ile gerçekleşir. Ve böylece, İman Topluluğundaki pek çok kimse tarafından, Hakkın ve onun ehlinin tanınması sayesinde, nifak tehlikesi azalır. Böylelikle de nifak ve onun ehlinin dolaylı tümüyle sapma gerçekleşmez. Fakat elbette bu (durum), ayrılığın mevcudluğundan, batılın egemenliğinden ve hak ehlinin azlığından dolayı mevcut olmaz. Allahu Teala şöyle buyurmuştur:

{Az kişiden başkası, onunla beraber iman etmedi.} (Hud 11:40)

{Ve kullarımdan şükredenler azdır.} (Sebe 34:13)

emrettiğim zaman, hele biraz dur, bırak bizi; şu sıcak günler geçsin dediniz. Kışın yürümenizi emrettiğim zaman, hele biraz dur, bırak bizi, şu soğuklar geçsin dediniz. Bütün bunlar, sıcaktan soğuktan kaçış; sıcaktan soğuktan kaçarsanız, Allah'a andolsun ki kılıçtan daha fazla kaçarsınız siz. Ey erkeğe benzeyenler, fakat erkek olmayanlar, çocuklar gibi gelgeç akıllılar, gerdekdeki kadınlar gibi akılları fikirleri tam olmayanlar, ey daldan dala konanlar, keşke sizi görmeseydim ben, keşke sizi tanımasaydım ben. Bir tanıyış ki bu, sonu nedâmete dayandı; acıklanmayla sonuçlandı. Allah gebertsin sizi, kalbimi yaraladınız; gönlümü gamla, öfkeyle doldurdunuz; soluktan soluğa bana yudum yudum dert içirdiniz; bana isyân ederek reyimi bozdunuz, altüst ettiniz. Sonunda Kureys, Ebu Talib oğlu yiğit bir er ama savaşta bilgisi yok dedi. Onları Allah'a şikayet ediyorum, onlardan bir tek kişi var mı ki savaşta benden daha tecrübeli olsun, benden daha fazla ayak direyip dursun? Yirmi yaşına gelmemiştim ki savaşa giriştim; halâ da savaştayım işte; altmışı aşım, fakat itâatte bulunmayana ne reyim olabilir, ne emrim, ne tedbirim?” - Nehcül Belağa c.1 s.69 Muhammed Abduh Şerhi ile.

{İman edenler ve salih amel işleyenler hariç. Onlar ne kadar da azdır!} (Sad 38:24)

Yine Allahu Teala şöyle buyurmuştur:

{Ve sana Rabbinden indirilen haktır. Fakat insanların çoğu iman etmezler.} (Rad 13:1)

{Bundan sonra ondan şüphe içinde olma. Çünkü o, senin Rabbinden bir haktır. Lâkin insanların çoğu inanmazlar.} (Hud 11:17)

Fakat ona, Allah'ın lütfu ve Allah'ın Sözü'nü yükseltmek için cihad ve savaşa devam etmek ile ulaşılır. Belki de ona daha sonra ulaşılır, uzun bir süre sonra. Tıpkı İmam Ali *aleyhisselam*'ın ve İmam Hüseyin *aleyhisselam*'ın durumunda olduğu gibi. Bu yüzden, topluluğun İlahi Devrim kavramı hakkındaki az miktardaki farkındalığı, Allah'ın Sözü'nü yükseltmek için, cihad ve savaşa karşı bir engel değildir, fakat zamanla yok olup giden bir gecikme ve güçlüktür. Doğrusu, onda, Allah'ın Kendi yeryüzündeki Velisi ve Vasisi ile birlikte, ya da onun (*aleyhisselam*) bu meseleyle ilgilenmesi için atadığı kimse ile birlikte, Allah'ın Sözü'nü yükseltmek için savaşılması yoluyla müminler için bir imtihan, onların durumu, onların yakın ölçüsü ve imanlarının sabitliği vardır. Zira, akıntıya karşı durmak kolay bir iş değildir. Ve, bu, tüm Nebiler ve Elçiler ve onları takip eden müminler hususunda böyledir. Kuran'da ve Kutsal Kitaplarda apaçık geçtiği üzere, hiçbir Nebi, çiçekler ile karşılanmamıştır ve halkı onunla birlikte savaşmış, Allah'ın Sözü'nü yükseltmek için harekete geçmemiştir. Onunla birlikte iman eden az sayıdaki kişi hariç.. Ve yalnızca, az sayıda kimse, onları desteklemiştir, amelsiz alimlerin de onlar hakkında söylediği gibi:

{O zaman kavminden inkâr eden kimselerin ileri gelenleri şöyle dedi: “Biz seni, bizim gibi beşerden başka bir şey olarak görmüyoruz. Ve bizim en aşağılarımız olan basit görüş sahibi kimselerden başkasının da sana tabi olduğunu görmüyoruz. Ve sizin bize bir üstünlüğünüzü de görmüyoruz. Bilâkis sizleri yalancı zannediyoruz.”} (Hud 40:27)

Zira, Talut *aleyhisselam* ile birlikte sadece, 313 erkek nehri geçti. Ayrıca onlar, Resulullah *sallallahu aleyhi ve alih* ile Bedir'de olan birliktir. Ve ayrıca da, Kaim *aleyhisselam*'ın ashabıdır.

{Böylece Talut, askerlerle ayrıldığı zaman dedi ki: “Muhakkak ki Allah, sizi bir nehir ile imtihan edecek. Bundan sonra kim ondan içerse, artık o kimse benden değildir. Ve kim ondan içmez ise sadece eliyle bir avuç avuçlayıp içen hariç, o taktirde muhakkak ki o bendendir.” Fakat onlardan ancak pek azı hariç, (o sudan) içtiler. Nitekim o ve iman edenler birlikte (nehri) geçtikleri zaman: “Bugün bizim, Calut ve onun askerlerine karşı gücümüz yok.” dediler. Kendilerinin Rableriyle görüşeceğine yakın edenler ise şöyle dediler: “Nice az bir topluluk, Allah'ın izniyle çok bir topluluğa galip gelmiştir. Ve Allah, sabredenlerle beraberdir.” Ve onlar, Calut ve onun askerlerinin karşısına

çıktıkları zaman şöyle dediler: “Rabbimiz üzerimize sabır yağdır, ayaklarımızı sabit kıl ve kâfirler kavmine karşı bize yardım et.”} (Bakara 2:249-250)

2. Savunma (Kendini Koruma) Cihadı

Bu cihad; kâfirler ve müşrikler, halkı hak din üzere olan topraklara saldırdığı zaman müminlerin savaşması ve topraklarının savunulmasıdır. Tüm ilahi dinler savunma cihadına izin verir, hatta onu tüm müminler üzerine zorunlu kılarlar. Doğrusu, hayvanlar için bile bu, içgüdüsel ve doğuştan gelen bir meseledir, çünkü onlar kendi yuvalarını, inlerini ve delikleri korurlar.

İnsanlar toprakları savunmak için savaşmanın caiz olması hususunda ihtilafa düşmez. Hatta Birleşmiş Milletler'deki laik kanunlar bile şu anda saldırılan kimselerin saldırganlara karşı koymasını meşru olarak kabul ediyor. En tuhaf şey ise şu ki, bu çağın dalalete sürükleyen fakihleri bizi, Allah'ın meşru kıldığı, içgüdüden ve doğuştan gelen ve tüm insanların onayladığı bu hakkı savunmak zorunda bırakmıştır. Fakat onlar Allah *Subhan ve Teala'*ya ihanet etmiş hainlerdir ve onlar bu dünyevi hayattan hoşnutturlar, ondan taraf rahattırlar ve Allah *Subhan ve Teala'*nın Gazabı ile bu dünyalık hayatı ve Amerika Birleşik Devletleri ile Batı'nın rızasını kazanmışlardır. Allahu Teala şöyle buyurmuştur:

{Onların dinlerine uymadıkça yahudiler ve hıristiyanlar senden memnun olmazlar. De ki: 'Hidayet (yalnızca) Allah'ın hidayetidir.' Sana gelen ilimden sonra eğer onların arzularına uyarsan Allah'tan sana ne bir koruyucu ne de bir yardımcı bulabilirsin.} (Bakara 2:120)

Mekarimul Ahlak kitabında Resulullah *sallallahu aleyhi ve alih'in* İbni Mesud'a emirlerinde şöyle geçer:

“Ey İbni Mesud! İslam garip olarak başladı ve başta olduğu gibi garipliğe geri dönecektir, öyleyse garipleri müjdele. Sizin evlatlarınızdan o zamana (Mehdi'nin (aleyhisselam) zuhur zamanına) şahit olanlar, onlara selam vermesin, onların cenazelerine katılmasın, onların hastalarını ziyaret etmesin. Onlar sizin sünnetinize uyduklarını, sizin çağrınızın ve yolunuzun ardından gittiklerini iddia edecekler, oysaki sizin amelleriniz ile çelişirler. Onlar sizinkinden başka bir dini takip eder halde ölecekler. Bu insanlar benden değildir ve ben de onlardan değilim...”

Sonra da Resulullah (sallallahu aleyhi ve alih) şöyle buyurdu: “Ey İbni Mesud, bir zaman gelecek ki dinine sıkıca tutunan kimse ateş korunu sıkıca tutan kimse gibi olacaktır. Bu yüzden, o kimse bir kurt gibi davranmalıdır, yoksa kurtlar onu yerler. Ey İbni Mesud, onların alimleri ve fakihleri ahlaksız hainlerdir. Daha da kötüsü, onlar Allah'ın en şerli mahluklardır ve onların takipçileri, ziyaretçileri, onlarla muamele edenler, onları sevenler, onlarla oturanlar ve onlara akıl verenler de öyledir. Allah'ın en şerli mahluklarıdır. O, onları Cehennem ateşine gönderecektir, onlar sağırdırlar, dilsizdirler, kördürler ve geri dönmezler. Kıyamet günü sağır, dilsiz ve kör oldukları bir halde onlarla bir araya geleceğiz, onların yurdu cehennemdir. Ateş sönmeye başladığında, onu alevlendireceğiz ve onların derileri kül olduğunda onları başka derilerle değiştireceğiz ki ızdırıp çeksinler. Kaynıyorken Ateşe

atıldıkları zaman, onun (korkunç) nefes çekişini duyarlar ve ateş öfkesinden neredeyse çatlayacaktır. Onlar acı içinde oradan çıkmayı her istediklerinde oraya geri atılacaklar ve (onlara denilecek ki) yakıcı ateşin azabını tadın. Orada onlar için şiddetli inilti (ah çekişler) olacaktır fakat orada duymayacaklardır.

Ey İbni Mesud, onlar benim dinimi, sünnetimi, yolumu, şeriatımı takip ettiklerini iddia ederler fakat onlar benden uzaktır ve ben de onlardan uzağım. Ey İbni Mesud, herkesin içinde onlarla oturma! Marketlerde onlarla alışveriş yapma! Onlara yol gösterme ve onlara içecek su verme! Allah buyurmuştur:

{Kim dünya hayatını ve onun süsünü isterse, onların amellerini(n karşılığını) orada, onlara öderiz. Ve onlara, orada (karşılıkları) eksiltilmez.} (Hud 11:15).

Ayrıca Allah buyurmuştur:

{Kim ahiret kazancını isterse, Biz onun kazancını artırırız. Kim dünya kazancını isterse, ona da ondan artırırız (veririz). Ve onun ahirette nasibi yoktur.} (Şura 42:20)

Ey İbni Mesud, ümmetim onlardan gelen büyük düşmanlık, kin ve ihtilaflardan ne kadar da muzdarip oldu. Bunlar, kendi hayatlarında ümmetin rezilleridir ve Allah yere onları yutmasını emredecek ve onları maymunlara ve domuzlara dönüştürecektir.”

İbni Mesud der ki: Sonra Resulullah (sallallahu aleyhi ve alih) ağladı ve biz de onun ağlamasıyla ağladık ve dedik ki: “Ya Resulullah (sallallahu aleyhi ve alih) sizi ağlatan şey nedir?” O (sallallahu aleyhi ve alih) de şöyle buyurdu: “Zavallılara acıdığımın dolayı, Allah alimlere ve fakihlere işaret ederek şöyle buyurur:

{Ve onları dehşete kapıldıkları zaman görsen. Artık kaçış yoktur. Ve onlar, yakın bir yerden yakalandılar.} (Sebe 34:51).¹³

Resulullah *sallallahu aleyhi ve alih*'in dilinden ahir zaman alimlerin durumu böyledir. Bu yüzden, savunma cihadı farzına engel oldukları halde, onları takip eden kimseler için hiçbir mazeret yoktur.

Geriye şu soru kalıyor: Toprakları ve vatanı savunmak fitrattan kaynaklanıyorsa ve fitrat, Allah'ın insanları, onun üzerine yarattığı fitrat ise {Artık hanif olarak yüzünü dine döndür, Allah'ın fitratına ki; Allah, insanları onun üzerine yaratmıştır. Allah'ın yaratmasında değişme olmaz. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmez.} (Rum 30:30) ve bu (fitrat) hak ise, o halde şirk ve küfür ehlinin, müminler, onların topraklarına saldırdıkları zaman, Allah'ın Kendi yeryüzündeki Velisi ve Halifesi'ne karşı savaşmaları doğru olarak kabul edilir mi?

Cevap şudur: Toprak ve vatan sevgisi, fiziksel fitrattan yani, içgüdülerdendir ve insanın, onu düzgünce doğru yöne yöneltmesi gereklidir. Aksi takdirde o (içgüdü), kendisi için zarar olacaktır. Kişinin, kendi ülkesi için hâyrı, iyiliği ve adaleti sevmesi ve onun için şerden, fesattan ve zulümden nefret etmesi zorunludur. Ayrıca kesinlikle, Allah'ın, yeryüzündeki Halifesi her toprakta “La ilahe illallah” sözünü

¹³ Müstedrek-ül Vesail c.12 s.327, İlzamun Nasib fi İsbat-il Huccet-ul Gaib c.2 s.131

yaymak ister ve yeryüzü ehli için de hâyrı, iyiliği ve adaleti diler. Çünkü o, yeryüzünü adalet ve eşitlikle doldurmayı istemektedir. Bu yüzden, toprak veya vatan sevgisi, Allah'ın Kendi yeryüzündeki Velisi ve Halifesinin yanında yer alır. Ve, onun topraklara ve vatana girişini kolaylaştırır, ki böylece o da; hâyrı, iyiliği, adaleti ve hak dini yaysın. Bu yüzden, Allah'ın Kendi yeryüzündeki Velisi ve Halifesine karşı savaşan kimse, kendi toprağı ve vatani için hâyrı ve refahı istemiyordur. Bilakis onlar, batıl ehlinin, bu yeryüzüne egemenliği ve tağut devletinin devamı ile, adaletsizliğin, fesadın ve zulmün bu yeryüzünde devam etmesini isterler. Onunla (aleyhisselam), düzenli olarak iletişimde bulunan müminler, Müslümanların sorularını ona göndermiştir ve onun farklı mevzulardaki cevapları ve açıklamaları da onlara gönderilmiştir.

Sorunun Cevabı:

Inanıyorum ki, az önce sunulan şeyler sayesinde “Niçin Cihad?” sorusunun cevabı açıklanmış oldu. O, Allah'ın Sözü'nü yükseltmek demektir. Allahu Teala şöyle buyurmuştur:

{İman edenler, Allah'ın yolunda savaşrlar ve kâfir olanlar ise tağutun yolunda savaşrlar. O halde şeytanın dostlarıyla savaşın. Muhakkak ki şeytanın hilesi zayıftır.} (Nisa 4:76)

Allahu Teala yine şöyle buyurmuştur:

{Muhakkak ki Allah, müminlerden onlara verilecek cennet karşılığında, nefislerini ve mallarını satın almıştır. Onlar Allah yolunda savaşır, böylece de öldürür ve öldürülürler. (Bu), Tevrat'ta, İncil'de ve Kuran'da, O'nun üzerine hak olan vaaddir. Allah'tan daha çok ahbine vefa eden kimdir? O'nunla yaptığınız alışveriş ile sevinin! Ve işte o, en büyük kurtuluştur.} (Tevbe 9:111)

Bu yüzden cihadın gayesi, Allah'ın Sözü'nü yükseltmektir; kişisel çıkarlar, savaş ganimetleri, milli çıkarlar veya milliyetçilik değildir. Zira şüphesiz, ilahi din, tüm bu sebeplerin üzerindedir. Allah'a kulluk etmek ve O'na itaatkar olmak, insanların aşiretine veya milliyetine bakmaksızın, müminleri bir araya getiren şeydir. Tüm bunlar ise tek gerçeğe döner ki, o gerçek, Ego (Ben) ve nefis sevgisidir. Bu yüzden, ister saldırı ister savunma olsun, cihad, Allah'ın Sözü'nü yükseltmek uğruna olmalıdır, ülkeyi veya vatani savunmak uğruna değil, ki böylece müminlerin cihadda, Allah'ın Sözü'nü yükseltmekten başka hiçbir kişisel çıkarı olmasın. Böylelikle de, ilahi medeniyet, ilahi kültür ve ilahi özgürlük inşa edilsin. Tüm bunlar da, bugünlerde, bu Fiziksel Dünyada slogan yapılan, medeniyet, kültür ve özgürlük ile tamamen zıt konumdadır. Ne yazık ki, bugün yükseltilen şey, şeytanın bayrağından başka birşey değildir. İnsanlardan ve cinlerden olan şeytanın askerleri, tüm güçleri ile, bu yeryüzünde onu izlerler. Güç ve açgözlülük ile birlikte, yeryüzü ehlini, Deccal'ın iki dağı'nın (ateş ve gıda dağı'nın), onlara yeteceğine ikna etmeye çalışırlar.¹⁴

¹⁴ Yeşir (aleyhisselam), Basra ve Kuveyt arasında yer alan Sanem Dağı'ndan Irak'a giren ve yanında ateşten ve gıdadan bir dağ olan Deccal'dan bahsediyor. Esbağ bin Nübate, Emirel Müminin İmam Ali

Oysa gerçek şudur ki; şeytanın askerlerinin, Allah'ın Kendi yeryüzündeki Halifesinin varlığına dayanan, Allah'ın askerlerine ve ilahi kültüre karşı savaş açtığıdır. Zira onlar, kendi demokrasilerine göre, İmam Mehdi'nin, İsa'nın ve İlyas'ın (aleyhimusselam) hükmünün, Saddam'ın (lanetullahi aleyh) hükmüne denk olduğu sonucuna varmışlardır. Zira, şüphesiz, bunların hepsi, onların gözünde diktatörlüktür. Bu yüzden, Allah'ın Hakimiyetini kurmak için ilahi toplulukları eğitmekten ve sonra da, güç kullanmaktan başka bir yol yoktur.

Ayrıca onlar – yani şeytanın askerleri – insanların hakimiyetini (demokrasiyi) kurdular ve aldatmaca ile güç sayesinde, Allah'ın Hakimiyetini ihlal ettiler.

{Kitap verilenlerden, Allah'a ve ahiret gününe inanmayan kimselerle ve Allah'ın ve O'nun Elçisinin haram ettiğini haram etmeyenlerle ve hak dini din edinmeyenlerle onlar küçük düşüp cizyeyi elleriyle verinceye kadar savaşın.} (Tevbe 9:29)

bin Ebi Talib'e (aleyhisselam) şöyle sormuştur: "Ey Emirel Müminin! Deccal kimdir?" İmam (aleyhisselam) ise şöyle cevaplamıştır: "Deccal, Said bin Sad'dır. Ona iman eden kimse bedbahttır. Onu inkar eden kimse ise bahtiyardır. O, İsfahanın Yahudiye köyünden ortaya çıkacaktır. Onun sağ gözü kör olacaktır. Diğer gözü ise alnında sabah yıldızı gibi parlayacaktır ve onun içinde bir et parçası olacaktır ki, sanki kana bulaşmıştır. İki gözünün arasında, alnının üzerine, 'Kâfir' diye yazılı olacaktır ki, okumuş da, cahil de okuyabilecektir. Denizleri kat edecektir. Güneş onunla birlikte yolculuk edecek ve önünde dumandan bir dağ olacaktır. Arkasında da insanların gıda sanacağı beyaz bir dağ olacaktır. O, şiddetli bir kıtlık zamanında ortaya çıkacaktır. Ayağının altında beyaz bir eşek olacaktır. Eşeginin bir adımı, bir mil yol kat edecektir. Yeryüzü ayağının altında dönecektir. Üzerinden geçtiği sular, kıyamet gününe kadar kuruyacaktır. Doğu ve Batı halkının duyacağı yüksek bir sesle şöyle diyecektir: 'Ey dostlarım! Bana doğru gelin. Ben; yaratan, sonra şekil veren, sonra takdir eden ve sonra da yol gösteren kimseyim. Ben sizin en Yüce Rabbinizim.' Bu Allah düşmanı yalan söylemiştir. O bir gözlü olacak, yemek yiyecek, çarşılarda gezecektir. Halbuki sizin Yüce Rabbiniz; ne bir gözlüdür, ne yemek yer, ne yürür, ne de bir yerden başka bir yere gider. Biliniz ki; o gün ona uyacak olan kişilerin çoğu, zinazade ve kolsuz yeşil elbiseli olacaktır. Yüce Allah onu Cuma günü, gündün üç saat geçtikten sonra Şam'daki Efik (Şam yakınlarında bulunun Haoran ve Çur bölgeleri arasındaki yüksek bir yer) Akabesi üzerinde öldürecek. Onu, İsa bin Meryem'in namazda kendisine uyacağı kimsenin eliyle öldürecek. Bilin ki; bundan sonra, büyük musibet gelecektir." Ona şöyle soruldu: "Ey Emirel Müminin (aleyhisselam)! O nedir?" İmam (aleyhisselam) ise şöyle buyurdu: "Yeryüzünden bir yaratık, Safa Dağından ortaya çıkacaktır. Onun yanında Süleyman'ın (aleyhisselam) yüzüğü ve Musa'nın (aleyhisselam) asası vardır. O yüzük, her müminin yüzüne dokunup ona şöyle yazacaktır: 'Bu gerçekten de mümindir.' Ve o yüzük, her kâfirin de yüzüne dokunup ona şöyle yazacaktır: 'Bu gerçekten de kâfirdir.' Hatta o derecede ki, mümin kâfire şöyle diyecektir: 'Senin için cehennem hazırlanmıştır, ey kâfir!' Ve kâfir de mümine şöyle diyecektir: 'Senin için de Tuba (Cennetteki bir ağaç) hazırlanmıştır, ey Mümin. Keşke bugün senin gibi olsaydım da büyük bir zafere ulaşıydım.'" - Kemalud Din ve Tamamun Ni'me: c.2 s.526

Kılıçla Cihad ile Sözle Cihad Arasındaki Fark

Allah *Subhan ve Teala*'ya, Onun hak dinine ve Allah'ın Kendi yeryüzündeki Halifesine itaata davet, sözle başlar. Allahu Teala şöyle buyurmuştur:

{Rabbinin yoluna hikmetle ve güzel öğütle davet et. Onlarla en güzel şekilde mücâdele et. Muhakkak ki senin Rabbin, Kendi yolundan sapanları ve hidayete erenleri bilir.} (Nahl 16:125)

Süleyman *aleyhisselam* sözle başlamıştır:

{Bu yazımı götür ve onlara ulaştır. Sonra onlardan geri dön, neye dönecekler (ne cevap verecekler) bak!} (Neml 27:28)

Kitap; kerem, hikmet ve merhametle doluydu:

{O dedi ki: "Ey ileri gelenler! Gerçekten bana kerim bir yazı bırakıldı. Muhakkak ki o Süleyman'dandır. Ve gerçekten o, Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla (başlıyor).} (Neml 27:29-30)

yani onun niteliği rahmettir. Sonra da daha iyi olan şey ile tartışmaya geçersiniz:

{Rabbinin yoluna hikmetle ve güzel öğütle davet et. Onlarla en güzel şekilde mücâdele et. Muhakkak ki senin Rabbin, Kendi yolundan sapanları ve hidayete erenleri bilir.} (Nahl 16:125)

Daha sonra da sert konuşmaya geçersiniz:

{Ey Nebi! Kâfirlerle ve münafıklarla cihad et. Ve onlara sert davran. Onların barınacağı yer cehennemdir. Ne de kötü varış yeridir.} (Tahrim 66:9)

Süleyman *aleyhisselam*'ın en sonda yaptığı şey ise budur:

{Onlara geri dön. Bundan sonra mutlaka onların karşı koyamayacakları ordularla onlara geliriz. Ve mutlaka onları küçük düşürerek, zilletle oradan çıkarırız.} (Neml 27:37)

Bu yüzden, eğer sözle cihad başarılı olmazsa, o halde, Allah'ın Sözü'nü yükseltmek ve Kendi yeryüzünde, O'na itaati hakim kılmak için, hak ile batıl arasındaki hüküm; kılıç olur. Bu yüzden, eğer sözler işe yaramazsa, kılıçla hareket kaçınılmazdır. Hatta, bu, tüm ilahi dinlerde zorunludur. Bu nedenle, Allah'ın Nebileri ve Elçileri, Allah'ın Sözü'nü yükseltmek için kılıç kaldırarak, Allah yolunda cihad edip savaşmışlardır. Bu sebepten, doğrudan kılıçla hareket, acele etmektir ve aceleciler helak olacaktır. Sözle cihadın tamamlanmasından sonra, kılıçla harekete katılmamak ise zayıflıktır ve zayıflar helak olacaktır.

İsrailoğulları'nın Cihadından bir Aydınlatma

Talut'un halkı, kendilerini Allah *Subhan ve Teala*'nın emriyle sınırlayan (yani kendilerini Allah'ın emrinin haricinde bir şey yapmaktan men eden) İsrailoğullarından olan bir grup mümindir. Ve Allah *Subhan ve Teala*, kendilerini, O'nun emriyle sınırlayan kimseleri rahatlatmadan asla onları bırakmaz. Zira onlar, insanların hakimiyetini ve kendilerine bir *Melik* seçecekleri seçimleri kabul etmeyi reddetmiştir. Hatta, onlar, Allah *Subhan ve Teala*'dan kendileri için bir *Melik* atamasını istemişlerdir. Zira şüphesiz, onlar, Allah *Subhan ve Teala*'nın hakimiyetine iman etmişler ve şeytan (*lanetullahi aleyh*) tarafından kendileri için atanan diğer şeyden, hoşnut olmamışlardır, ki o şey de, insanların hakimiyetidir:

{Musa'dan sonra, İsrailoğullarından ileri gelenleri görmedin mi? Kendi Nebilerine: "Bizim için bir melik/kral görevlendir de Allah'ın yolunda savaşalım." demişlerdi. (O Nebi de) dedi ki: "Eğer savaş sizin üzerinize yazılırsa (farz kılınırsa) sizin savaşmamanızdan korkulur." (İleri gelenler): "Biz niçin Allah'ın yolunda savaşmayalım? Yurtlarımızdan ve oğullarımız (arasından) çıkarılmıştık." dediler. Fakat savaş onların üzerine yazılınca (farz kılınıncaya) onlardan pek azı hariç, hepsi yüz çevirdiler. Ve Allah zalimleri en iyi bilendir.} (Bakara 2:246)

Oysa, bir mümin topluluk, münafıklardan yoksun kalır mı? Aynı zamanda da, münafıklar, Allah *Subhan ve Teala*'nın Emrine itiraz etmeden kalır mı?

{Onların Peygamberi onlara dedi ki: "Muhakkak ki Allah, sizin için melik olarak Talut'u görevlendirmişti." Dediler ki: "Bizim üzerimize onun melikliği nasıl olur? Melikliğe biz ondan daha çok hak sahibiyiz. Ve de ona maldan bir genişlik verilmedi." (Nebi de) "Muhakkak ki Allah, onu sizin üzerinize seçti ve onun ilmini ve cismini (kuvvetini) artırdı. Ve Allah, mülkünü dilediği kimseye verir. Ve Allah Vâsi'dir, Alîm'dir.} (Bakara 2:247)

Sonuç olarak Talut, mücahidler ile birlikte, Allah yolunda savaşa ve Allah'ın Sözü'nü yükseltmeye doğru yürümüştür:

{Böylece Talut, askerlerle ayrıldığı zaman dedi ki: "Muhakkak ki Allah, sizi bir nehir ile imtihan edecek. Bundan sonra kim ondan içerse, artık o kimse benden değildir. Ve kim ondan içmez ise sadece eliyle bir avuç avuçlayıp içen hariç, o taktirde muhakkak ki o bendendir." Fakat onlardan ancak pek azı hariç, (o sudan) içtiler. Nitekim o ve iman edenler birlikte (nehri) geçtikleri zaman: "Bugün bizim, Calut ve onun askerlerine karşı gücümüz yok." dediler. Kendilerinin Rableriyle görüşeceğine yakın edenler ise şöyle dediler: "Nice az bir topluluk, Allah'ın izniyle çok bir topluluğa galip gelmiştir. Ve Allah, sabredenlerle beraberdir."} (Bakara 2:249)

Sonra, iyiyi kötüden ayırmak ve bu mümin topluluktan olan şükreden kimselerin üstünlüğünü göstermek için ilahi imtihan gerçekleşti. {...“Muhakkak ki Allah, sizi bir nehir ile imtihan edecek. Bundan sonra kim ondan içerse, artık o kimse benden değildir. Ve kim ondan içmez ise sadece eliyle bir avuç avuçlayıp içen hariç, o taktirde muhakkak ki o bendendir.”...}

Bu, suyu içip içmeme meselesi değildi. Bilakis bu; bu topluluğun Allah’a ve Allah’ın Kendi yeryüzündeki Velisi ve Halifesine imanını, O’na teslimiyeti ve itaati meselesiydi. Ayrıca bu, Allah’ın zaferinin kesinliği ve Allah ile O’nun yeryüzündeki Halifesi tarafından müminler için bir çıkış yolunun açılış meselesiydi.

Savaş meydanında bu gruplar ortaya çıktı; Allah’ın Emrine yakın eden bir grup ki, o gruptaki kimseler, kendilerinin mi ölüme gideceğini, yoksa ölümün mü onlara geleceğini umursamıyordu: {...şöyle dediler: “Nice az bir topluluk, Allah’ın izniyle çok bir topluluğa galip gelmiştir. Ve Allah, sabredenlerle beraberdir.”}. Ve, Calut’un ordusunun büyüklüğünü gördükleri zaman, ayakları titreyen diğer bir grup daha vardı. Ve onlar, içlerindeki yenilgi ile savaşmışlardı. Oysa ki, üçüncü grup da, kendi içlerinde savaşı kaybetmiş ve yenilgilerinden söz edilmesinden başka bir şey görmemişlerdi, zira şüphesiz onlar içten yenilmişti: {...şöyle dediler: “Bugün bizim, Calut ve onun askerlerine karşı gücümüz yok.”...}.

Müslümanların, Allah Resulu (sallallahu aleyhi ve alih) ile birlikte yaptıkları Cihadlarından bir Aydınlatma

Mekke'de Allah Resulu *sallallahu aleyhi ve alih* ve ashabı, güzel vaaz ve iyi konuşma ile cihad ettiler.

{Rabbinin yoluna hikmetle ve güzel öğütle davet et. Onlarla en güzel şekilde mücâdele et. Muhakkak ki senin Rabbin, O'nun yolundan sapanları (dalâlete düşenleri) ve hidayete erenleri bilir.} (Nahl 16:125)

O yüzden onlar; Mekke ehli onları kötülük, hapis ve işkence ile yüz yüze koyduğu zaman, Allah Resulü *sallallahu aleyhi ve alih*, Mekke'de ve Taif'te yüzleştiği şeylerden sonra; ilk önce Mekke'den Hebeşistan'a, sonra da Medine'ye (Yesrib'e) hicret etmeye başladılar.

Allah Resulü *sallallahu aleyhi ve alih*, Medine'de Cihada hazırlanmaya ve Allah'ın Teala'nın Sözü'nü yüceltmeye başladı, ve o, büyük Bedir savaşıydı. Allahu Teala buyurmuştur:

{Hatırlayın ki, Allah size, iki taifeden (kervan veya Kureyş ordusundan) birinin sizin olduğunuzu vadeliyordu; siz de kuvvetsiz olanın (kervanın) sizin olmasını istiyordunuz. Oysa Allah, sözleriyle hakkı gerçekleştirmek ve (Kureyş ordusunu yok ederek) kâfirlerin ardını kesmek istiyordu. } (Enfal 6:7)

Ve bu zafer, Müslümanların içinde büyük etki oluşturdu. Zira o, sadece askeri bir zafer değildi, ayrıca, Allah'ın işaretlerinden de bir işaretti. Onlar, bununla, ilahi gaybın ellerine dokundular. Ve bu, Mekke müşriklerinin saflarındaki yenilgi beklentisiydi.

Daha sonra, Müslümanların yenilgilerinden barındırdığı tüm şeyler ile birlikte, Uhud Savaşı geldi. O yenilginin sebebi, dünya ve onun süsüydü. O zaman, bir grup müslüman, savaş ganimeti isteğiyle yerlerini terk etmişti. O savaşta Resulullah *sallallahu aleyhi ve alih*'in dişleri kırılmıştı ve Müslümanlar da onu savaş alanında bırakıp kaçmışlardı, onu (*sallallahu aleyhi ve alih*) kendi nefisleri ile koruyan az bir kısmı hariç. Müşriklerin, Müslümanları yok etmeye karar vermelerinin ardından, Resulullah *sallallahu aleyhi ve alih*'in ve Müslümanların onların karşısında, hayatlarına aldırmadan, çok cesur bir şekilde duracaklarını duydukları zaman, Allah o savaşta müşriklerin kalbine korku salarak, Müslümanlara zafer bahşetti. Böylece müşriklerin dikenini (gücü) kırıldı, kalpleri korku ile doldu ve başarısızlık ile geri dönmeye mecbur kaldılar.

Bunun ardından, Hendek Savaşı gerçekleşti. Bu savaşta, Emirel Müminin İmam Ali *aleyhisselam*, Amr bin Abduved'i öldürdüğü zaman, İslam'ın tümü, küfrün tümüne galip gelmişti. Ayrıca, bu savaşta meleklerden olan Allah *Subhan ve Teala*'nın askerleri vardı ve onlar, kafirlerin içine zayıflık attıktan sonra, onların saflarına

yenilgi de attılar, zira kafirler korkuyla dolmuştu. Allah *Subhan ve Teala* şöyle buyurmuştur:

{Ey iman edenler! Allah'ın sizin üzerinizdeki nimetini hatırlayın. Size ordular gelmişti. O zaman, onların üzerine bir rüzgar ve sizin göremediğiniz ordular gönderdik. Ve Allah, yaptığınız şeyleri görendir.} (Ahzab 33:9)

Huneyn savaşı ise, çokluğun (asker çokluğunun) hiçbir faydası olmadığını ve zaferin ancak, Allah tarafından verildiğinin en büyük delilidir. Zira, Allah *Subhan ve Teala* Bedir'de müminlere zafer vermişti ve onlar (sayıca) sınırlıydı. Ama Allah *Subhan ve Teala*, Kendi zaferi ile onlara yardım edinceye dek, Huneyn'deki büyük sayının onlara hiçbir faydası olmamıştı.

{Sonra Allah; Elçisinin ve müminlerin üzerine sekînetini indirdi. Ve sizin onu göremediğiniz bir ordu indirdi ve kâfirleri azaplandırdı. Ve işte bu, kâfirlerin cezasıdır.} (Tevbe 9:26)

Ve sonuç, Allahu Teala şöyle buyurmuştur:

{Savaş, hoşunuza gitmese de üzerinize farz kılındı. Ve hoşlanmayacağınız bir şey olur ki, o sizin için bir hâyırdır. Ve seveceğiniz bir şey olur ki, o sizin için bir şerdir. Ve Allah bilir, siz bilmezsiniz.} (Bakara 2:216)

Bu, Allah *Subhan ve Teala*'dan bir emirdir, hem saldırı hem de savunma cihadı böyledir. Zira Allahu Teala şöyle buyurmuştur:

{Ey iman edenler! Oruç, sizden öncekilerin üzerine yazıldığı (farz kılındığı) gibi sizin üzerinize de yazıldı (farz kılındı). Umulur ki böylece takva sahibi olursunuz.} (Bakara 2:183)

Ayrıca O şöyle de buyurmuştur: {Savaş, üzerinize farz kılındı...}. Zamanı geldiğinde ve şartlar oluştuğunda, Müslümanlar üzerine oruç tutmaları zorunludur. Ve zamanı gelip, şartlar oluştuğunda, Müslümanlar üzerine hac yapmaları da zorunludur. Aksi halde, yapabildikleri halde oruç tutmayıp, haccı yerine getirmeyen kimseler, Cehennem ateşi ile azaplandırılır. Ve muhakkak ki o, ne de kötü bir varış yeridir! Aynı şekilde cihad da böyledir. Zamanı gelip, şartlar oluştuğunda cihad etmek, Müslümanlar üzerine zorunludur. Bunu yerine getirmeyen kimse; namaz kılmayan, oruç tutmayan ve hacca gitmeyen kimse gibi olur. Bu yüzden de, onun cezası ateş olur. Ve muhakkak ki o, ne de kötü bir varış yeridir!

Geriye kalan şu ki, cihad hoşunuza gitmediği halde üzerinize yazılmıştır. Zira, insanlar için kendi nefislerini satmak kolay değildir. Ve bu yüzden, bu (nefsin satışı), Allah *Subhan ve Teala* içindir. Ve bu, cennetin ücretidir:

{Muhakkak ki Allah, müminlerden onlara verilecek cennet karşılığında, nefislerini ve mallarını satın almıştır. Onlar Allah yolunda savaşır, böylece de öldürür ve öldürülürler. (Bu), Tevrat'ta, İncil'de ve Kuran'da, O'nun üzerine hak olan vaaddir. Allah'tan daha çok ahdine vefa eden kimdir? O'nunla yaptığımız alışveriş ile sevinin! Ve işte o, en büyük kurtuluştur.} (Tevbe 9:111)

Bu yüzden, Allah *Subhan ve Teala*, cihadı, Kendisinin iyi ile kötüyü, salih ile fasıkı, dürüst ile yalancıyı ayırması için, bir imtihan kılmıştır. Allahu Teala şöyle buyurmuştur:

{Yoksa siz, Allah sizden cihad edenleri ve sabredenleri belli etmeden cennete gireceğinizi mi sandınız?} (Al-i İmran 3:142)

Bunun yanısıra:

{Yoksa Allah'ın sizden savaşanları ve Allah'tan ve O'nun Elçisinden ve müminlerden başkasını dost edinmeyenleri bildirmesinden önce, bırakılacağınızı mı sandınız? Ve Allah, yaptığınız şeylerden haberdardır.} (Tevbe 9:16)

Sonuç olarak, müminlerin bilmesi gerekir ki: Cihadın kaçınılmaz sonucu; Nefse, Şeytana, dünyalık süslere ve isteklere galip gelmek ve zulmetten nura çıkmaktır. Bu, gayet yüce ve kâfi bir sonuçtur, ister savaş alanındaki maddi zafer buna eşlik etsin, ister etmesin.

{Öyleyse dünya hayatını ahiret hayatı karşılığında satanlar, Allah yolunda savaşınlar. Ve kim Allah yolunda savaşırken öldürülürse veya galip gelirse, o taktirde Biz ona büyük bir mükafat vereceğiz.} (Nisa 4:74)

Geriye cevaplanmayı bekleyen veya daha fazla açıklama gerektiren sorular kalıyor:

- ❖ Allah'ın istediği cihad kim ile birlikte?
- ❖ Bir kimse, Allah'ın hoşnut olduğu cihadı nasıl bilebilir?
- ❖ Maddi medeniyetin cihad ile ilişkisi nedir?
- ❖ Manevi medeniyetin cihad ile ilişkisi nedir?
- ❖ Manevi medeniyetin maddi medeniyet ile ilişkisi nedir?
- ❖ Maddi medeniyetin, insanın ruhsal kemâli ile ilişkisi nedir?

Hak İle Birlikte Cihad

Gösterildiği üzere, Allah *Subhan ve Teala'nın* Sözü'nü yükseltme cihadı, meşrudur. Daha doğrusu, yeryüzü ehline bilindiği üzere, o, tüm ilahi dinlerde farzdır. Ancak, geriye şu gerçek kalıyor ki, Allah'ın sözünü yükseltmek için, cihad dedikleri bozuk bir canavar yaratmak amacıyla, hakkı batıl ile karıştırmaya çalışan kimseler mevcuttur. Bu yüzden, kendi fikrine saygı duyan her akli başında kimsenin, bu yeryüzünde, onayını talep eden Allah *Subhan ve Teala'nın* Yüce Sözü'nün, sınırlarında durması gereklidir. Böylelikle de, eşeklerin benzerlerinin (taklitçilerin), amelsiz alimlerin (eşeklerin) takipçilerinin saflarında yer almasınlar. Onlar, Allahu Teala tarafından böyle adlandırılmıştır:

{Kendilerine Tevrat yüklenip de sonra onu taşımayanların hali, ciltlerle kitap taşıyan eşeğin hali gibidir. Allah'ın âyetlerini yalanlayan kavmin durumu ne de kötüdür. Ve Allah, zalimler kavmini hidayete erdirmez.} (Cuma 62:5)

Biz Müslümanlar, Kuran'a ve Resul Muhammed *sallallahu aleyhi ve alih* ile onun pak Ehlibeyt'inin (*aleyhimusselam*) rivayetlerine sahibiz. Kendilerine, Kuran ve onların (*aleyhimusselam*) rivayetleri yüklenip de, sonra onu taşımayan müslümanların hali, bir eşeğin hali gibidir. Allahu Teala Kuran'da açıklamıştır ki, amelsiz alimlerin (eşeklerin) sesleri yüksektir ve taklitçileri tarafından duyulabilmektedir. Ve, aynı zamanda da, o ses; çirkin ve iğrençtir:

{Muhakkak ki seslerin en çirkinini, elbette eşeğin sesidir.} (Lokman 31:19)

Kendilerine bir Nebi veya Vasi gönderilen, fakat amelsiz alimlerin onlara karşı bir savaş açmadığı ve taklitçilerin de düşünmeden, bağınazlıkla, alayla ve zorbalıkla (onları) takip etmediği bir topluluk asla olmayacaktır. Ve Kıyamet Günü,

{O zaman takip edilenler, (kendilerini) takip edenlerden berî oldular ve azabı gördüler. Ve (artık) onlarla bütün sebepler (bağlar) koparıldı.} (Bakara 2:166)

Her durumda bu; hakkı tutan bir kimseyi gösteren, dogmatik bir araştırma değildir. Ancak, ister Müslümanlardan, ister Hristiyan veya Yahudilerden olsun, sapık alimler tarafından kandırılan herkesin dikkatini şu gerçeğe çekmek isterim: Allah *Subhan ve Teala*, insanları, Kendisine ibadet etsinler diye yaratmıştır: {Ben, insanları ve cinleri ancak Bana ibadet etsinler diye yarattım.} (Zariyat 51:56), sapık amelsiz alimlere ibadet etsinler diye değil: {Onlar, din adamlarını ve rahiplerini Allah'tan başka Rabler edindiler.} (Tevbe 9:31).

Allah'ın Yüce Sözü

Allah *Subhan ve Teala*, ilk kez insanı yarattığı zaman, meleklerle şöyle dedi:
 {"Muhakkak ki Ben yeryüzünde bir halife kılacağım."} (Bakara 2:30)

Yeryüzündeki bu ilk halife ise, Adem Peygamberdi (*aleyhisselam*). Bu halifelik geçmişte de kesilmedi, Kıyamet Gününe kadar da kesilmeyecektir. Tıpkı meleklerin, bu halifeliği kabul eden bir gruba ve bu halifeliği reddeden, terk eden ve inkar eden başka bir gruba bölündüğü gibi. Aynı şekilde, bu ilk mesele, bu yeryüzünde her zaman tekrar edilir ve yeryüzündeki insanlar (her zaman), iki gruba bölünürler. İlk emir hususunda, ilk kötü kimseyi (iblisi) takip eden bir grup ve ilk emri kabul eden kimseleri (diğer melekleri) takip eden diğer bir grup. Bu, her çağda tekrarlanan Allah'ın Yüce Sözüdür, böylece insanlar inkar edenlere ve iman edenlere ayrılır.

Allah'ın yeryüzündeki Halifesi, Allah'ın Sözüdür. Böylelikle de, onu kabul eden kimseler, muvahhidler arasındadır. Ve onu reddeden kimseler ise, müşrikler arasındadır. Bu aynen böyledir; gayet basitçe ve hiçbir karmaşıklık olmaksızın. Zira, her çağda, Musa, İsa, Muhammed ve Hüseyin (*aleyhimusselam*) vardır. Daha doğrusu, tüm Nebiler ve Vasiler, Allah'ın Kendi yeryüzündeki Halifesini temsil eden kimsenin timsalinde temsil edilirler. Bu yüzden, Allah'ın Kendi yeryüzündeki Halifesini reddeden kimse; Yahudi olduğunu iddia etse bile, Musa *aleyhisselam*'ı reddetmiştir, Hristiyan olduğunu iddia etse bile, İsa *aleyhisselam*'ı reddetmiştir, Müslüman olduğunu iddia etse bile, Muhammed *sallallahu aleyhi ve alih'i* reddetmiştir ve Hüseyin bin Ali *aleyhisselam*'ın Şiileri arasında olduğunu iddia etse bile, Hüseyin *aleyhisselam*'ı reddetmiştir. Aynı durum, Allah'ın Kendi yeryüzündeki Halifesinin Emrini yükseltmek ve açığa çıkartmak için yapılan, cihad hususunda da geçerlidir. Zira şüphesiz ki o, Allah'ın Sözü ve Allah *Subhan ve Teala* tarafından, Kendi yeryüzünde atanmış olan Halifetullah'tır. Çünkü Tevhid, onu tanımak sayesinde sabitleşir. Zira, onlar sayesinde Allah tanınır. Bu yüzden de, Allah'ın Halifelerini tanımış kimse, Allah'ı tanımıştır. Onları reddeden kimse, Allah'ı reddetmiştir. Ve onlara cahil kimse, Allah'a (Subhan ve Teala) cahil olmuştur. Zira, şüphesiz ki onlar, Allah'ın en güzel isimleri, Allah'ın yüzü ve Allah *Subhan ve Teala*'nın elidir.

Allah'ın, Her Çağda, Kendi Yeryüzündeki Halifesi Nasıl Tanınır?

Allah'ın Kendi yeryüzündeki Halifesini tanımaya götüren en önemli yol: **İlk Yol:** Bu yol sayesinde melekler, Adem *aleyhisselam*'ı tanıdı ve bu yol, *metin*'dir. Zira, Allah *Subhan ve Teala*, Adem *aleyhisselam*'ı ve onun, Kendi yeryüzündeki Halifesi olduğunu zikretti:

{Ve Rabbin meleklerle şöyle demişti: “Muhakkak ki Ben yeryüzünde bir halife kılacağım.” (Melekler de) şöyle demişti: “Orada fesat çıkaracak ve kan dökecek birisini mi yaratacaksın? Biz Seni, hamd ile tesbih ve takdis ediyoruz.” (Rabbin de) şöyle dedi: “Muhakkak ki ben, sizin bilmediklerinizi bilirim.”} (Bakara 2:30)

Adem *aleyhisselam*'dan sonra da *metin*, Allah'ın Kendi yeryüzündeki Halifesini tanımaya giden yol oldu. Ancak bu sefer *ilahi metin*, önceki Halife vasıtasıyla bilinir olacaktır. Zira o, kendi ümmeti için, Allah *Subhan ve Teala*'nın emriyle, kendisinden sonra gelecek Halife hakkında bir *Vasiyet* bırakacaktır. Bu yüzden, kendisinden sonra gelen kişiyi atayan kimse, o (bir önceki halife) değildir. Bilakis, Kendi yeryüzünde her çağdaki Halifesini atayan kimse, Allah *Subhan ve Teala*'dır. Önceki halifenin rolü yalnızca, vasiyet yoluyla bu *ilahi metni* iletmektir. Ve bu yüzden, Nebilerden ve Elçilerden olan, Allah'ın yeryüzündeki Halifeleri; *Vasiler* diye adlandırılmıştır. Çünkü önceki kişi, sonraki kişinin onaylanmasıyla ilgili vasiyet bırakır. Ve Nebiler ile İmamlar'dan (*aleyhisselam*) hiç kimse yoktur ki, kendinden önceki kişi onu zikretmemiş olsun. Zira İbrahim, İshak, Yakub ve İsrailoğullarından olan Nebiler (*aleyhimusselam*), Musa *aleyhisselam*'ı zikretti. Musa ve Nebiler (*aleyhimusselam*) ise, İsa *aleyhisselam*'ı zikretti. İsa *aleyhisselam* ise, Muhammed *sallallahu aleyhi ve alih'i* zikretti. Muhammed *sallallahu aleyhi ve alih* ise; Ali'yi, İmamları ve onların oğullarından olan Mehdileri (*aleyhimusselam*) zikretti. Bu yüzden, onlardan (*aleyhimusselam*) başkası tarafından doldurulacak bir boşluk mevcut değildir. Ancak ümmetler onlardan saptılar, böylece onların içinde insanları, o *Vasilerin* (*aleyhimusselam*) yoluna geri dönmeye ve yalnızca onları takip edip, (dini hükümleri) onlardan almanın gerekliliğine yönelten, amel eden alimler ortaya çıktı. Diğer taraftan onların arasında, *Vasilerin* (*aleyhimusselam*) rolünü giyinmeye çalışan, amelsiz alimler de ortaya çıktı, tıpkı Ebu Kuhafe'nin oğlunun giyindiği gibi. Emirel Müminin *aleyhisselam* şöyle buyurmuştur:

“Heyhat! Andolsun Allah'a ki Ebu Kuhafe'nin oğlu (Ebu Bekir), onu bir gömlek gibi giyindi; oysa daha iyi bilirdi o, ben hilâfete nispetle değirmen taşının mili gibiydim; hilâfet benim çevremde dönerdi; sel benden akardı; hiçbir kuş, uçtuğum yere uçamazdı. Hilâfetle arama bir perde çektim; onu koltuğumdan silkip attım. Düşündüm; kesilmiş elimle hamle mi edeyim; yoksa bu kapkaranlık körlüğe sabır mı edeyim? Hem de öylesine bir körlük ki

ihtiyarları tamamıyla yıpratır; çocuğu kocaltır; inanan da Rabbine ulaşınca dek bu zulmette zahmet çeker. Gördüm ki sabretmek daha doğru; sabrettim; ettim ama gözümde diken vardı, boğazımda da kemik..."¹⁵

İkinci Yol: Allah'ın, Kendi yeryüzündeki Halifesini tanıma hususundaki ikinci yol, Nebilerin ve Vasilerin silahı olan *ilim ve hikmet*'tir. Bu, onların konuşmalarından ve problemlere ve mevcut sorunlara çözümlerinden anlaşılır.

İnsanların, onların (aleyhimusselam) ilmini ve hikmetini anlamak için kendi isteklerinden ve egolarından arınmaları gereklidir. Zira o (silah), Allah *Subhan ve Teala'nın*, Meleklerle karşı hücceti olmuştur:

{Ve O, Adem'e, onların isimlerinin hepsini öğretti. Sonra onları meleklerle arz ederek dedi ki: "Haydi sadıklardan iseniz bunların isimlerini bana haber verin."} (Bakara 2:31)

Zira şüphesiz ki bu, Allah'ın yeryüzündeki Halifesinin en iyi delilidir.

Üçüncü Yol: Allah'ın yeryüzündeki Halifesini tanıma hususundaki üçüncü yol, *Bayrak* (El Biatulillah/Biat Allah'adır/Hakimiyat Allah'ındır) veya '*Allah'ın Mülkü/Saltanatı*'dir. Allah *Subhan ve Teala*, bunun, Kendisinin ilk halifesi Adem *aleyhisselam* için gerçekleşmesini talep etmiştir.

{Artık onu şekillendirip içine ruhumdan üflediğim zaman, hemen ona secde ederek yere kapanın!} (Hicr 16:29)

Yani, itaat edin ve onun size emrettiği şeyi yapın. Zira o, Benim Halifemdir. Allahu Teala yine şöyle buyurmuştur:

{De ki: "Mülkün mâliki (sahibi) olan Allah'ım. Mülkü dilediğine verirsin ve dilediğinden mülkü alırsın...} (Al-i İmran 3:26)

Allahu Teala yine şöyle buyurmuştur:

{Din Gününün Mâliki (Sahibi)} (Fatıha 1:4)

Hac Telbiyesinde şöyle geçer: "**Şüphesiz ki; hamd da, nimet de Sana aittir. Mülk de Senindir. Senin hiçbir ortağın yoktur.**"

Bu yüzden, onu (Mülkü) taşıdıklarından dolayı itham edilseler de, onlar bu hak karşılığında hiç kimseye dalkavukluk etmezler. Zira, geçmişte onlar, İsa *aleyhisselam* hakkında, onun İsrailoğullarının hakimiyetine hırslı olduğunu söylediler, ki amelsiz alimler, Romalılara dalkavukluk etmelerinden ötürü bu hakimiyeti kaybetmişti. Ayrıca, Muhammed *sallallahu aleyhi ve alih'in* davası (çağrısı) hususunda da şöyle deniyordu: "**Ne cennet vardır, ne de cehennem, bu yalnızca saltanat içindir**"¹⁶, yani (sözde), Muhammed *sallallahu aleyhi ve alih* kendisi ve oğulları için saltanat talep etmek amacıyla gelmişti. Yine Ali *aleyhisselam* hakkında da şöyle deniyordu:

¹⁵ Nehcül Belağa c.1 s.30. Şıkkıkiye Hutbesi diye bilinen kısımdan alınmıştır.

¹⁶ Ebu Süfyan demiştir ki: "*Ey Ümeyye oğulları, onu (hilafeti) bir topu atar gibi birbirinize atın, zira Ebu Süfyan'ın yemin içtiği kimseye yemin olsun ki, ne azap vardır ne de hesap, ne cennet vardır ne de cehennem, ne dirilme vardır ne de kıyamet.*" - Şerh-i Necül Belağa c.9 s.53, İbni Ebil Hadid.

"Şüphesiz ki o saltanata heveslidir." Oysaki onlar, onun (aleyhisselam) şöyle buyurduğunu da duyuyorlardı: *"Ali, bâki olmayan nimeti ne yapısın?"* Ayrıca, onun zühdüne ve dünyadan ve onun süslerinden kaçınmasına da şahit oluyorlardı. Açıkır ki, İsa *aleyhisselam'*ın ve Muhammed *sallallahu aleyhi ve alih'*in durumu da böyledi.

Nebiler ve Vasiler (aleyhimusselam), insanların hiçbir ithamını dikkate almazlar, ki Yaratıcı'yı gazaplandırarak, insanların rızasını arayan amelsiz alimler, bu ithamları yaparlar. Bu yüzden, insanlar, amelsiz alimleri takip ederler ve Allah'ın Kendi yeryüzündeki Hakimiyetini, hem yasama hem de yürütme, yani hem anayasa hem de hükümdar düzeyinde talep eden Nebilere ve Vasilere karşı savaşırılar. Bu yüzden, anayasanın ilahi olması ve hükümdarın Allah *Subhan ve Teala* tarafından atanması zorunludur. Oysa ki bu, kendi isteklerini takip eden ve ahiretteki rahatlık karşılığında, bu dünyanın rahatlığını isteyen insanların çoğunluğu için uygun değildir.

Şüphesiz ki her şeyi bilen ve her şeyden haberdar olan Kimse, bizi çoğunluğun durumu hakkında eksiksiz bir biçimde bilgilendirmiştir:

{Ve yeryüzünde bulunanların çoğuna itaat edersen, seni Allah'ın yolundan saptırırlar.} (Enam 6:116)

{Çünkü o, senin Rabbinden bir haktır. Fakat insanların çoğu iman etmezler.} (Hud 11:17)

{Ve sen çok istesen bile, insanların çoğu iman etmezler.} (Yusuf 12:103)

{Andolsun ki, onlardan önce evvelkilerin çoğu dalâlette idiler.} (Saffat 37:71)

{İkisini de haktan başka bir şey ile yaratmadık. Ve lâkin onların çoğu bilmezler.} (Duhan 44:39)

{De ki: "Hamd Allah'a aittir." Hayır, onların çoğu bilmezler.} (Lokman 31:25)

{De ki: "Hamd, Allah'a aittir." Hayır, onların çoğu akıl etmezler.} (Ankebut 29:63)

{Ve: "Eğer seninle beraber hidayeti takip edersek, yerimizden atılırız." dediler. Onları, katımızdan rızık olarak her çeşit ürünün toplanıp onlara getirildiği haram kılınan yerde emin olarak yerleştirmedik mi? Fakat onların çoğu bilmezler.} (Kasas 28:57)

Allah'ın yeryüzündeki Halifesini tanımak için, insanlara bu üç yöntemden/düzenekten fazlası gerekmez. Zira, bunlar yalnızca, Allah'ın yeryüzündeki Halifesinde toplanacaktır. Fakat, Allah tarafından imtihan edilen ilk topluluğun bölündüğü gibi onlar da bölündüler. Böylece, melekler iman edip secde etti, oysaki iblis inkar etti, çok gururlandı ve kendisi ile Allah arasındaki aracından (Allah'ın yeryüzündeki Halifesinden) hoşnut olmadı. Bu üç yöntem/düzenek, Kendi yeryüzündeki Halifesine işaret etmek için, Allah *Subhan ve Teala'*dan gelen tam delillerdir.

Yine de, Allah *Subhan ve Teala*, rahmetinin genişliğiyle, Nebilere ve Vasilere pek çok işaretle yardım etmiştir. Onların arasında müminlerin ve diğerlerinin şahit olduğu mucizeler ve rüyalar da vardır. Bunları inceleyip, tartışmayacağım. Zira, İmam Mehdi *aleyhisselam'*ın Ensarları olan kardeşlerim tarafından yazılmış kitaba

bakabilirsiniz. Allah onları korusun ve onlara bu dünyadaki ve ahiretteki hâyrın tamamını versin.

Fakat yalnızca mucizelerdeki bir kısmı tartışacağım, bu sayede Nebilere yardım etmiş olurum. Çünkü bu mesele, önemlidir ve insanlar onu ihmal ederler. Bu tartışacağım mesele de; mucizelerdeki şüphe ve amacıdır.

İnsanlar bilir ki: Musa *aleyhisselam*'ın mucizesi, *sihir*'in yaygın olduğu bir zamanda yılanı dönüştüren bir asaydi.. İsa *aleyhisselam*'ın mucizesi, *tıbb*'in yaygın olduğu bir zamanda hastaları iyileştirmekti.. Ve, Muhammed *sallallahu aleyhi ve alih*'in mucizesi de, *belağat*'in yaygın olduğu bir zamanda; Kuran'dı. Burada hakikatten cahil olan kimseler, mucizelerin o zamanda yaygın olan şeye benzer olmasının nedeninin; sihirbazlara, hekimlere ve retorikçilere (belağatli konuşanlara) üstünlük sağlamak ve böylelikle de, mucizelerin taklit edilemeyeceğini kanıtlamak olduğunu savunur. Fakat, Kuran'da zikredilmesine rağmen, insanlardan saklı olan hakikat şudur ki, fiziksel mucize, maddiyattan başka bir şey bilmeyen kimseleri şüpheye düşürecek şekilde gelmiştir. Zira, Allah *Subhan ve Teala* maddiyata/görünüre imanı kabul etmez, bilakis gayba/görünmeyene iman olmalıdır:

{Onlar gaybe iman ederler, namazlarını kılarlar ve kendilerini rızıklandırdığımız şeylerden infâk ederler.} (Bakara 2:3)

{Sen sadece zikri takip edeni ve gaybda Rahman'dan korkanı uyarırsın. Öyleyse onu mağfiret ile ve kerim ecir ile müjdele.} (Yasin 36:11)

{Gaybda Rahman'dan korkan ve dönük bir kalple gelenler (için).} (Kaf 50:33)

{Andolsun ki elçilerimizi açık deliller ile gönderdik. Ve onlar ile beraber kitabı ve mizanı indirdik ki insanlar arasında adaletle hükümler olsun. Ve içinde kuvvetli sertlik bulunan demiri indirdik. Ve onda insanlar için pekçok menfaatler vardır. Ve (bu), gaybda Kendisine ve Elçilerine yardım edecek olan kimseleri, Allah'ın bilmesi (belli etmesi) içindir. Muhakkak ki Allah Kavî'dir, Azîz'dir.} (Hadid 57:25)

Bu yüzden gayba iman, gerekli olan; ve Allah *Subhan ve Teala* tarafından istenilen şeydir. Ve, Allah *Subhan ve Teala* tarafından gönderilen mucizeler, gayba iman için birşey bırakmalıdır. Bu yüzden o mucize, kendi içinde şüpheye yol açan şeyi barındırır. Ve bu yüzden de, pek çok durumda o mucize, gönderildiği zamanda yaygın olan şeye benzer olmuştur.

{Ve şâyet onu melek yapsaydık, onu mutlaka erkek olarak yapardık. Şüphe ettikleri şeyi, mutlaka onlara (yine) şüphe ettirirdik.} (Enam 6:9)

Bu yüzden, ondan başka bir şey bilmeyen maddiyat ehli (görünür delilden başka bir şeye iman etmeyen kimseler), yanlışlarına mazeret olarak benzerliği göstermişlerdir:

{Böylece onlara katımızdan hak geldiği zaman: "Musa'ya verilenler gibi ona da verilseydi olmaz mıydı?" dediler. Musa'ya verilenleri daha önce inkâr etmediler mi? "İki büyü birbirini güçlendirdi. Ve muhakkak ki biz hepsini inkâr edenleriz." dediler.} (Kasas 48:28)

Bu yüzden, onların (mucizeler ve yaygın şeyler) arasındaki benzerlikler, onların şöyle demesi için bir mazeret olmuştur: {İki büyü birbirini güçlendirdi.} ve {Ve muhakkak ki biz hepsini inkâr edenleriz.}

Emirel Müminin (aleyhisselam) bir münafığı anlatırken şöyle buyurmuştur:

“...O kasten kendini şüphelere atmıştır ki, hatalarına mazeret olsun.”¹⁷

Fakat mucize, zorlayıcı olursa ve ona benzer hiçbir şey olmazsa, o halde gayba iman için hiçbir şey kalmaz. Ve mesele, imana zorlama ve boyun eğdirme haline gelir. Bu, ne iman, ne de İslam'dır (teslimiyet), bilakis boyun eğdirmedir. Oysaki, bu yeterli değildir ve Allah'ın istediği şey de değildir. Bu, O'nun tarafından kabul edilmez:

{Biz, İsrailoğullarını denizden geçirdik. Böylece firavun ve onun ordusu, azgınlık ve düşmanlıkla onları takip etti. Nihayet boğulmayı fark edince (firavun) dedi ki: “İman ettim ki, İsrailoğullarının inandığı kimseden başka ilah yoktur ve ben müslümanlardanım.”} (Yunus 10:90)

Zira şüphesiz ki, firavun iman etti ve teslim oldu ya da (en azından) boyun eğdiğini söyledi ve bu, ölümünden önce gerçekleşti. Ancak Allah hoşnut olmadı ve bu iman ve teslimiyeti kabul etmedi. Allah (Subhan ve Teala) firavuna şu cevabı vermiştir:

{Şimdi mi? Sen daha önce asi olmuştun ve fesat çıkaranlardandın.}

(Yunus 10:91)

Bunun sebebi, firavunun imanının, sadece zorlayıcı mucizeden dolayı gerçekleşmesiydi. Bu fiziksel alemden başka bir şey bilmeyen kimselerin onu yorumlaması veya o konuda şüpheye düşmeleri için hiçbir yol kalmamıştı ve bununla birlikte, Allah'ın baştan sona kadar, ona imanı gerekli kıldığı gayb için hiçbir şey kalmamıştı. Dolayısıyla, bu noktada iman kabul edilmez, zira o, zorlama ve boyun eğdirme haline gelir ve bu iman değildir:

{Onlar, kendilerine meleklerin gelmesini mi veya Rabbinin gelmesini mi veya Senin Rabbinden bazı âyetlerin gelmesini mi bekliyorlar? Rabbinden bazı âyetlerin geldiği gün, daha önce iman etmemişse veya imanıyla bir hâyır kazanmamışsa hiçbir nefse kendi imanı bir fayda vermez. De ki: “Bekleyin! Muhakkak ki, biz de bekleyenleriz.”} (Enam 6:158)

{De ki: "Fetih günü, kâfir olanlara imanları bir fayda vermez ve onlara süre de verilmez."} (Secde 32:29)

Allah (Subhan ve Teala), iman etmeleri hususunda insanların zorlanmasını ve boyun eğdirilmesini isteseydi, Nebilerini kendisiyle birlikte, insanların şöyle demesi için hiçbir şey bırakmayan zorlayıcı mucizeler ile gönderirdi: {"İki büyü birbirini güçlendirdi.}

¹⁷ Emirel Müminin Ali bin Ebi Talib (aleyhisselam) Ammar bin Yasir'e Muğire bin Şube hakkında şöyle buyurmuştur: "Ey Ammar onu bırak! O dinden sadece kendini dünyaya yaklaştıran şeyleri almıştır. Kasten kendini şüphelere atmıştır ki hatalarına mazeret olsun." - Nehcül Belağa, Muhammed Abduh Şerhi, cilt 4 sayfa 95

{“Hayır, karışık rüyalardır. Hayır, belki onu uydurdu. Hayır, belki de o bir şairdir. Öyleyse evvelkilere gönderildiği gibi bize de bir âyet (mucize) getirsin.” dediler.} (Enbiya 21:5)

Ayrıca Allah (Subhan ve Teala) şöyle buyurmuştur:

{Ve şâyet Rabbin dileyseydi, yeryüzünde olan kimselerin hepsi elbette topluca iman ederdi. Yoksa sen, insanları mümin oluncaya kadar zorlayacak mısın?} (Yunus 10:99)

Allah (Subhan ve Teala) yine şöyle buyurmuştur:

{Onların yüz çevirmeleri, sana zor gelirse o zaman, gücün yeterse yerin dibine bir tünel açılmasını veya semaya bir merdiven kurulmasını iste. Böylece onlara bir âyet (mucize) getir. Allah dileyseydi, elbette hepsini hidayet üzerinde toplardı. Artık sakın cahillerden olma!} (Enam 6:35)

Tüm övgüler Allah’adır. O, gayba imandan hoşnut olmuştur, imanı gayba ve gayb üzerinden kılmıştır. O, imanın fiziksel/görünür şey üzerinden olmasına razı değildir ve onu (imanı) fiziksel kılmamıştır, ki böylece, diri kalbe ve gören gözlere sahip kimseler, mühürlü kalbe ve kör gözlere sahip kimselerden ayırt edilsin.

Gerçek şu ki; bu konuda tartışılacak pek çok şey olmasına rağmen, kendimi kapıyı açan az bir kısım sınırlayıp, gerisini onun üzerinde derine inmeleri için müminlere bırakacağım ve asıl konuya geri döneceğim. Bu yüzden diyeceğim ki: Yukarıdaki şey gösteriyor ki, Allah’ın Kendi yeryüzündeki Halifesi ile birlikte olan ve O’nun emriyle gerçekleşen cihad, hakikattir ve ondan başkası yalnızca batıl bir ziyettir.

Eban bin Tağlib şöyle nakletmiştir, Ebu Abdullah (aleyhisselam) (Batı Şeria’daki Filistin şehri Kalkiye’de bir yer olan) Sağur’da savaşan kimseleri zikredip şöyle buyurdu:

“Yazıklar olsun onlara! Bununla ne elde etmek istiyorlar? Onlar bu dünyada ve ahirette öldürülmek için acele ediyor. Vallahi, bizim Şiamızdan başka Şehit yoktur, onlar yataklarında ölse bile böyledir.”¹⁸

¹⁸ El Mehasin c.1 s.164 h.118, Tefsir-i Nur-us Sakaleyn c.5 s.245

Medeni - Maddi Gelişme ve Ruhsal Kemâl

İnsan, Allahu Teala'yı tanımak için yaratılmıştır:

{Ben, insanları ve cinleri ancak Bana ibadet etsinler diye yarattım.}

(Zariyat 51:56)

Yani, Beni tanısınlar diye.

Çünkü biz tanımak amacıyla ibadet ederiz. Hayır! Bir âbidi Allah'a yaklaştırmayan, ardından da onun Allah'ı tanımamasını artırmayan bir ibadette hâyır yoktur. Başka bir deyişle; insan, ruhsal kemâl ve bu kemâlden mümkün olan en yüksek makama yükselmesi için yaratılmıştır. Bu yüzden, önemli olan ve dikkatle bakılması gereken şey ruhtur, bu fiziksel maddi alemle bağlantılı olan beden değil. Dolayısıyla bu anlamda, insan, Allahu Teala'nın temsilcisi olur. Yani o (insan), Allahu Teala'nın, Kendi mahlukatı içinde bir sureti olana dek, ruhsal kemâle ulaşırsa, Allah'ın gerçek bir temsilcisi olur.

Buna rağmen insanı, Allah'ın yalnızca bedenler ve toprak üzerine temsilcisi yapmaya çalışan kimseler mevcuttur. Oysaki Nebi *sallallahu aleyhi ve alih'*ten rivayet edildiği üzere, Allah bedenleri yarattığından beri, onlara bakmamıştır. Gerçekten de bu cahil kimseler, bunu insanın arzulanan amacı yapmaya çalışıyorlar. Fakat aslında, onun yaratılışındaki amaç, fiziksel maddi gelişmeye ulaşmaktır.

Oysa ki, Kuran, fiziksel maddi gelişme ve ruhsal kemâl arasındaki ilişkiyi bizlere şöyle açıklar:

{Hayır, muhakkak ki insan gerçekten azgınlık yapar. Kendini müstağni (ihtiyaçsız) görmesi sebebiyle.} (Alak 96:6-7)

Yani, maddi zenginlik ve maddi gelişme, insanı azgınlık yapmaya ve ruhsal bozulmuşluğa çağırır. Şüphesiz bu, günümüzde bu yeryüzündeki ölümlü hayatta gözlenilendir. Zira yeryüzü, daha önce bugün olduğu gibi; bir fesada, bozukluğa, adaletsizliğe ve zulme şahit olmamıştı.

Belki de, kemâlin, maddi gelişme içinde olduğunu anladıklarında, bu maddi alemle tanışmış olan bazı insanların rengi solar. Buna rağmen, dikkat etseydiler görürlerdi ki, bu fiziksel maddi alem sona doğru ilerlemektedir. Hayır! Keza, o sürekli bir son içindedir. Zira, her gün bazı insanlar ölür, diğerleri doğar. Hayır! Bir gün gelecektir ki, herkes ölecek ve onların yerine hiç kimse doğmayacaktır.

{Herkes fanidir.} (Rahman 55:26)

Gerçekten de maddi olarak önemli ölçüde gelişmiş olan mevcut çağ, bu sonun yakınlığına işaret etmektedir:

{Dünya hayatının durumu sadece gökten indirdiğimiz, böylece yeryüzünde, insanların ve hayvanların yediği, yeryüzünün bitkileri ile karışan su gibidir. Hatta yeryüzü onun güzelliğini alıp güzelleştirdiği zaman onun sahibi, ona kendilerinin muktedir olduğunu zannetti. Ona emrimiz gece veya gündüz geldi ve böylece onu hasat ettik (kökünden kopardık). Sanki dün hiç olmamış

gibi oldu. İşte böylece âyetleri tefekkür eden bir kavim için ayrı ayrı açıklıyoruz.) (Yunus 10:24)

Oysa ki, onun içindeki ruhlar kalıcıdır ve onun akıbeti, Cennette ya da Cehennemde, mutlulukta veya azapta ebedi kalmaktır. Bu yüzden, insan, dikkat etmelidir ki, o, bu fiziksel maddi dünyaya imtihana girmek için gelmiştir, orada ebedi olarak kalıp oraya yerleşmek için değil. Bilakis, tüm bu fiziksel maddi dünyanın akıbeti, son ve yok oluşturdur. Gerçekten de Allah, müminleri, fiziksel maddi gelişmede başarıya ulaşmaya teşvik eder, ki böylece, kafirlerden müstağni olup, savaşçıları püskürtecek kuvvet ve kudrete sahip olsunlar:

{Allah düşmanlarıyla size düşman olanları ve bunlardan başka sizin bilmediğiniz, fakat Allah'ın bildiği düşmanları korkutmak için onlara karşı kullanmak üzere gücünüz yettiği kadar kuvvet ve besili at hazırlayın, Allah yolunda ne harcarsanız size karşılığı tamamıyla ödenecektir ve asla zulme uğramayacaksınız.} (Enfal 8:60)

Lakin, ruhsal kemâl yolunun müminler için sürekli devam etmesine karşın, bu maddi gelişme, hakiki imandan doğmalı ve onunla birlikte yürümelidir ki, böylelikle onları, Allah'a dua etmekten ve Allahu Teala'nın emrine teslim olmaktan uzaklaştırmasın. Şimdiye kadar böyle olsaydı, o zaman o, büyük ilahi zafere denk olacaktı:

{O ülkenin halkı eğer iman etseydi ve takva sahibi olsaydı elbette onlara gökten ve yerden bereketler açardık. Fakat onlar yalanladılar. Böylece kazandıklarından dolayı onları yakaladık.} (Araf 7:96)

Zira, Allahu Teala, iman etmelerini ve takvalı olmalarını umduğu kimseleri, meyvelerdeki ve bereketlerdeki kıtlıktan muzdarip ettiği zaman, onlara karşı merhamet ediyor olur. Çünkü, bu onları inanca ve takvaya yönlendirir. Zira, zayıflık ve fakirlik, Allah'a yönelmeye çağırır. Kudsi hadiste şöyle geçer:

Ey İmran'ın oğlu! Eğer zenginliğin geldiğini görürsen, 'Bu, azabı peşin gelmiş bir günahtr' de. Fakirliğin geldiğini görürsen de, 'Hoş geldin salihin şiarı' de.¹⁹

Oysa ki, yeryüzü ehli, iman etmiş ve takvalı olmuş olsaydı, o zaman Allah onları niçin cezalandırırdı ki? Başka bir deyişle, Allahu Teala'ya göre faydalı olan şey, onların meyvelerindeki kıtlıkta ve toprakları ile amellerindeki berekette mevcuttur. Hatta O, onlara şöyle söz vermiştir:

{O ülkenin halkı eğer iman etseydi ve takva sahibi olsaydı elbette onlara gökten ve yerden bereketler açardık.} (Araf 7:96)

Bu yüzden, insanın çaba ve faaliyeti, ruhsal kemâl ve gerçek inanca doğru olmalıdır. Bedensel maddi gelişmeye gelince, insanlar, ruhsal bütünlük açısından, onu da ararlar. Ruhsal bütünlük, maddi gelişmeyi bu yeryüzünde, Allah'ın isteğine ulaşma amacıyla, Allah'a bir itaat olarak aramak anlamına gelir. Bu istek; tevhidi, rahmeti ve

¹⁹ Anzarul Kafi c.2 s.263

adaleti yaymayı da kapsar. Kafirlerin maddi gelişmesine gelince, gerçekten de müminler onu, ilahi bir başarı ya da, onlar için bir bereket sanmasın. Bilakis o gelişme, onlar için zararlıdır. Zira o gelişme, onların zulümlerine ve Allah'ın isteğine karşı büyüklenmelerine devam etmelerinin sebebidir:

{Ve sakın o kâfirler, onlara mühlet vermemizi, kendileri için bir hâyır sanmasınlar. Sadece günahlarını artırmaları için onlara mühlet veriyoruz. Ve onlar için alçaltıcı bir azap vardır.} (Al-i İmran 3:178)

Oysa ki, bu dünya ve onun ziynetleri, onların sarhoşluğuna ve Allah'tan uzak olmalarına bir sebep olur:

{Ömrüne andolsun ki; muhakkak ki, onlar sarhoşlukları içinde bocalıyorlardı.} (Hicr 15:72)

Bu yüzden, bir insanın, Allah'ın düşmanı olmasından daha büyük kayıp ne olabilir? Ve, bu dünya ve onun ziynetinden daha az olan kazanç ne olabilir?

{Eğer insanlar tek bir ümmet haline gelecek olmasaydı, Rahman'ı inkâr edenlerin evlerine mutlaka gümüşten tavanlar ve üzerinde yükseldikleri merdivenler yapardık.} (Zuhruf 43:33)

Maddi Medeniyet, Ahlaki Medeniyet ve Cihad

Gerçek şu ki, insanların çoğu arasında, maddi ve ahlaki gelişme hususunda büyük bir kafa karışıklığı vardır. Bu yüzden, onlar maddi olarak gelişmiş her insanı, manevi olarak da gelişmiş olarak görmektedirler. Bu, maddi medeniyetin ahlaki medeniyet ile karışmasından ve onların her milletçe, aynı olarak kabul edilmesinden kaynaklanmaktadır.

Bu, yanlış bir eşitlik ve ölçüttür. Aksi takdirde; Nebiler, Vasiler (aleyhisselam) ve onların Şiiler'i, ahlaki olarak en alçak seviyededirler. Oysa ki, onlar bundan uzaktır. Zira, onlar ellerini, bu dünyanın ziynetinin, onun maddi medeniyetinin ve geçici mülkünün azından da çoğundan da boş bırakmışlardır. Güya; Firavun, Nemrut ve onların benzerleri ise, ahlak ve çok gelişmiş akıl sahipleridir. Zira, onlar; piramitler, kuleler, kaleler ve büyük şehirler inşa etmiştir. Bu durum nasıl mümkün olabilir? Üstelik bu durumda ilk suçlanacak kimse, maddi medeniyeti azaplar ve cezalar ile yok edip mahveden Kimse olacaktır. O, onların Kendisine ortak koştuklarından çok daha yücedir.

Bilakis Vallahi, onlar, kendi meselelerini anlamadılar, öyleyse onlardan önce gelip geçmiş kimselerden ibret alın. Gerçek şu ki; ahlaki medeni gelişme, Nebilerin tasarısıdır ve o, onların, Allah *Subhan ve Teala'*dan getirdikleri şeydir. Bu yüzden, insanlıkta mevcut olan tüm ahlaki erdemler, Nebilerin ve Vasilerin (*aleyhimusselam*) getirdiği bu ilahi ahlaklardan sızıntılardır. Nebilerin ve Elçilerin Seyyidi ve onların mührü olan Muhammed *sallallahu aleyhi ve alih*, kendisinin insanlara gönderilme amacını, ilahi ahlakı tamamlamakla sınırladı. O *sallallahu aleyhi ve alih* şöyle buyurmuştur:

“Şüphesiz ki, ben ahlaki erdemleri tamamlamak için gönderildim.”²⁰

Gerçekten de, ahlaki erdemlerin aslı ve özü, Nebilerin (*aleyhimusselam*) öğretilerindedir. Ve ahlak, milletlerin gelişimi için gerçek ölçüttür. Zira, eğer ona ahlaki gelişme (ahlaki medeniyet) eşlik etmiyorsa, ne kadar büyük olursa olsun, maddi bir gelişmenin (maddi bir medeniyetin) hiçbir değeri yoktur. Bu gerçek; açık ve basit olmasına karşın, pek çok insan tarafından fark edilmiş değildir.

Bozuk bakış açılarından dolayı, pek çok insan tarafından ulaşılan gerçeğin zıttı olan sonuç; Amerika tarafından çıkarılan savaşların doğru olduğudur. Güya Amerika, maddi olarak gelişmiştir ve bu yüzden de, onun ahlaki olarak geliştiğinde de hiçbir şüphe yoktur! Çünkü o, haksızlık ve zulmü yok etmeyi ve demokrasiyi, insanların hakimiyetini ve özgürlüğü inşa etmeyi hedefler. Amerika'nın ya da Amerika'nın bu yeryüzüne yerleşmesini isteyerek hazırladığı kanunun karşısında duran herkes, haksız ve zalim bir kimsedir. Bu şekilde ölçütler, tam tersine dönmüştür.

Bu yüzden, bugün küresel alanda mevcut olan karışıklık, görüşün bulanıklaşmasına ve düşüncelerin şaşmasına yardım etmiştir. Dolayısıyla, hakikati arayan kimseler, kırmızı sülfürden daha nadir olmuştur.

Belki de, insanlar kendilerine bu soruyu sorsaydı **“Kim kanunu koyar ve yöneticiyi atar, Allah mı yoksa insanlar mı?”**, o halde bu (hakikat), gözlerine

²⁰ Mekarimul Ahlak sayfa 8

görünürdü. Ve, Amerika ile onun demokrasisi ve özgürlüğü, Allah'tan başka tapılan bir put haline dönerdi, tıpkı Afganistan ve Irak'ta, onun (Amerika'nın) eliyle, zalimlerin yok edildiği gibi.

Amerika, şeytani bir canavardır, tıpkı Saddam, Bin Ladin (lanetullahi aleyhum) ve onların takipçilerinin şeytani canavarlar olduğu gibi. Bunun sebebi, onların hiçbirinin (Amerika, Saddam, Bin Ladin ve benzerleri), Allah *Subhan ve Teala* tarafından atanmış olmamasıdır. Ayrıca onlar, bazılarının, dinden hiçbir şey anlamamalarına rağmen, din adı altında insanları aldatmak için iddia ettikleri gibi, ilahi kanunu tanımazlar ve ilahi kanunu inşa etmek istemezler.

Ancak üç dinde de açıktır ki, kanun; Allah tarafından koyulur ve yönetici; Allah tarafından atanır. Buna işaret eden metinler; Tevrat'ta, İncil'de ve Kuran'da bolca mevcuttur. O halde apaçık belli ki; bu çağdaki kanun; Kuran, İncil ve Tevrat'tır. Ve yönetici ise; Mehdi, İsa ve İlyas'tır (*aleyhimusselam*).

Bu yüzden tüm ilahi kitaplar, Vahid'den indirilmiş vahiddir/birdir ve tüm Nebiler ile Vasiler *aleyhimusselam*, Vahid'den gönderilmiş vahiddir.

Derim ki: Eğer insanlar, kendilerine bu soruyu sorup, onu, bu açık cevapla cevaplasaydı, sözleri tevhid üzere birleşirdi. Ve, Allah *Subhan ve Teala*'ya ibadet edip, O'nun, Kendi yeryüzündeki Halifesini ve kanununu onaylardı. Çünkü gerçekten de, ilahi kanun ve ilahi hakim dışında, tüm yeryüzü insanlarını birleştiren hiçbir şey yoktur. Ve onlar, yeryüzü insanlarını; hakikat, adalet ve rahmet üzere birleştirirler.

Bu yüzden, müminlerin yeryüzünde, ilahi kanun ve yöneticiyi (Allah'ın yeryüzündeki Halifesi'ni); haksızlık ve fesatla dolduğu gibi; eşitlik, ahlaki erdemler ve ahlaki medeniyet ile doldurmak amacıyla; yerleştirmek için, cihad etmeleri gereklidir.

Esasen, bugün cereyan eden şey, iblisin (lanetullahi aleyh) askerlerinin, iblisin hakimiyetini inşa etmek ve iblisi ortaya çıkartmak için savaşıyor olmalarıdır. Öyleyse; Allah'ın askerleri, Allahu Teala'nın hakimiyetini ve ilahi ahlakı inşa etmek için niçin cihad etmiyorlar?

Durum şudur ki; onlara karşı savaşıp cihad etmek, iblis ve askerleri ile maddi medeniyeti benimseyen kimselerin ilahi ahlakı yok etmek için saldırılarına karşılık, Nebilerin ve Elçilerin (*aleyhimusselam*) ahlaki medeniyetinin savunulmasıdır.

Aslında tarafsızlık yoktur. Ya Allah'a yardım eder ve O'nun hakimiyetini onaylarsınız ya da iblis ile birlikte onun (lanetullahi aleyh) hakimiyeti için savaşırsınız. Sessiz kalan kimse, dilsiz bir şeytandır. Zira, Allah ile birlikte olan kimseler, Allah ile beraberdir ve iblis ile birlikte olan kimseler, iblis ile beraberdir ve kendilerine dedikleri gibi, yokuşta kalan kimseler ise dilsiz şeytanlardır.

Cihadın Amacı

Gerçek ilahi dinde Nebiler ve Vasiler *aleyhimusselam* tarafından taşınmış olan cihadın amacı ve gayesi, insanları hakikate ve hakikati takip etmeye hidayet etmektir. Bu yüzden, Nebilerin amacı insanları öldürmek değildir, bu insanlar kim olursa olsun. Zira şüphesiz ki, Nebiler *aleyhimusselam*, Allahu Teala'nın istediği şeyi icra ederler ve eğer, Allah onların yok olup öldürülmelerini istemiş olsaydı, onları yaratmazdı. Bilakis, Allah *Subhan ve Teala*, onları, Kendisine ibadet edip, Cennete girmeleri için yaratmıştır.

Bu yüzden; cihad, kendi kendine, gerçek ilahi dinin amacı ve gayesi değildir. Bilakis cihad, insanlara hakikati iletmenin bir yoludur. Görüyoruz ki, cihadın en önemli şartı - ki o olmaksızın cihad geçerli değildir - çağırıcıyı, en açık şekilde ilan ederek, insanları hakikate çağırarak ve onları çağırarak, hakikati onlara iletmede ısrar etmektir.

Bu yüzden, '*Bu benim ülkemdir ve o, size açıktır. Öyleyse gelip çağırımızı iletin ve kuzeye, güneye, doğuya, batıya gidip insanları davet edin*' diyen kimseleri gördüğümüz zaman, onlara karşı kılıçlarını yükseltmemeniz ve gidip, hakka çağırarak, kılıç yerine kalem yükseltmeniz gerekir. Allahu Teala şöyle buyurmuştur:

{Ve eğer barışa yanaşırlarsa, o zaman sen de ona yanaş ve Allah'a tevekkül et. Muhakkak ki O en iyi işiten, en iyi bilendir.} (Enfal 8:61)

Resul Muhammed *sallallahu aleyhi ve alih*, ilk başta Kisrayı ve Sezarı hakikate ve Allah'ın dinine çağırarak ve onlara karşı kılıç taşımadı. Fakat buna rağmen, Resul Muhammed'e *sallallahu aleyhi ve alih* karşı kılıç taşımayı ilk başlatan Romalılar oldu.

Oysa ki, şu gerçeğe dikkat etmemiz gerekir ki, **inancın kılıçla öldürülemediği gibi, dini ve inancı kılıçla yaymak da mümkün değildir.** Bu yüzden, sonuncuları olan İslam'ın da içinde yer aldığı tüm ilahi dinlerin, Allah'a çağrı hususundaki yaklaşımı, diyalog ve tavsiyedir. Hatta Semavi kitaplar olan, Tevrat, İncil ve Kuran'ın varlığı, bunun en iyi delilidir. Zira şüphesiz ki, onlar bolca hikmet, konuşma ve Allah'a çağrı içerip, kan damlayan kılıçlar içermeyen kitaplardır.

Bu yüzden Müminler olarak bizlerin varması gereken sonuç şudur ki: **Cihadın amacı; insanlara ulaşmak, onlara hakkı iletmek ve onları hidayet etmek için, kapalı kapıları açmaktır. Çünkü cihadın amacı, insanları öldürmek değildir. Şayet öldürüp, kan dökmeksizin insanlara ulaşarak, onlara hakkı iletmek ve onları, Allah'ın dosdoğru yoluna hidayet etmek mümkünse, o halde bu yolu izlememiz gereklidir. Zira şüphesiz ki, bu şekilde, en azından müminlerin canları korunmuş olur.**

Her mümin erkek ve kadının kendisini hakikate ve Allah'ın dinine çağırarak hazırlaması gereklidir. Tıpkı cihada hazır olmalarının gerektiği gibi, aynı şekilde onların, öğrenmek, öğretmek ve hakikat ile Allah'ın dinine çağırarak için ellerinden gelen her şeyi yapmaları da gereklidir. **Bu yüzden, her müminin bir elinde kalem, diğer elinde de kılıç taşıması gerekir.**

Size söylediğim hakikat şudur ki: Allah dilerse, bizzat Batı'da ve Amerika'da bile pek çok kimse, hakikati arayacak ve onu takip edecektir. Bu yüzden, onları

içinde buldukları şeytanın deliğinden çıkarmak için, ellerimizi onlara uzatmamız gerekir. Dolayısıyla, gerçek ilahi dini benimseyen kimseler, insanları hidayet etmeyi, onları şeytanın ağılarından kurtarmayı ve onları cehennemden çıkarıp cennete sokmayı isterler. Onları asla, insanları öldürmeyi isterken göremezsiniz ve onlar öldürmeyi de seçmezler. Bilakis, savaşıp öldürmek, onların mecbur kaldıkları bir durumdur. Eğer, dinin menfaatlerine ulaşmış, Allah *Subhan ve Teala'*nın öğretilerini yayarken, savaşıp öldürmeyi bir kenara itmek mümkün olursa, onu bir kenara itmeye yönelmemiz farz olur. Zira, Resulullah *sallallahu aleyhi ve alih*, Hudeybiye'de müşrikler ile böyle yapmıştır. Ve, Musa *aleyhisselam* da önceden, Mısır'da, firavun ve adamları ile böyle yapmıştır. Bu yüzden, "Medeniyetler Arası Diyalog" adı altında evrensel olarak sunulan şey, bizler tarafından kabul edilebilen bir şeydir, tabi eğer onlar bunu gerçekten uygulamak için sunuyorlarsa. Fakat aslında, bizim, onun için başka bir ismimiz var ve o da "**Medeniyet Aramak**"tır. Zira, onun sayesinde, insanları birleştiren ve sözleri, Allah *Subhan ve Teala* korkusu üzere toplayan, gerçek ilahi medeniyete ulaşılır.

Cihad ve Medeniyet Araştırması

Evrensel bir şekilde sunulan “Medeniyetler Arası Diyalog” başlığına karşılık olarak bu başlığı seçtim. Açıklanan şeylerden anlaşılan gerçek şudur ki, mücadele edip, bir diyaloga girişecek, tek gerçek medeniyetten fazlası yoktur. Zira gerçek medeniyet, Nebilerin ve Vasilerin (*aleyhimusselam*) getirdiği şeyler üzerine kurulu olan, ruhsal ve ahlaki medeniyettir ve o tektir:

{Muhakkak ki bu sizin ümmetiniz (dininiz), tek bir ümmettir (dindir). Ve Ben, sizin Rabbinizim. Öyleyse Bana ibadet edin!} (Enbiya 21:92)

Ruhsal ve ahlaki medeniyet, başkalarına ait olmayıp, yalnızca bir halka has değildir. Fakat aslında bu ruhsal ahlaki medeniyet, bu yeryüzünde farklı yerlerde çeşitli oranlarda mevcuttur. Ayrıca, onun mevcut olduğu yerde ve onun bir kısmını taşıyıp onunla amel eden insanların arasında, onun zıttı da bulunmaktadır.

Bu yüzden, yeryüzü insanları, ilahi ruhsal ve ahlaki medeniyeti aramaya muhtaçtır. Dolayısıyla diyalog, her grubun ve onun karşıt grubunun taşıyacağı, ruhsal ve ahlaki medeniyetin ve her grup ile onun karşıt grubunun dalalet/sapma ölçüsünün aranması sebebiyle gerçekleşir:

{De ki: "Göklerden ve yerden sizi rızıklandıran kim?" De ki: "Allah". Ve muhakkak ki biz veya siz, mutlaka ya hidayet üzereyiz veya apaçık dalalet üzere.} (Sebe 34:24)

Eğer, araştırma tarafsız gerçekleşir ve bağnazlıktan uzak olursa, o halde sonuç, gerçek ilahi medeniyetin aranması ve nihayetinde de, ilahi hakikati benimseyip, kendi hakkını kabul eden doğru kişinin tanınması olacaktır. Bu gerçekleşirse, tüm yeryüzü insanları, Allah'ın gerçek itaati ve Allah'ın istediği dosdoğru yol – sıratı müstakim üzere birleşecektir.

Medeniyeti arayan kimsenin, ilk olarak bilmesi gerekir ki: Aradığı gerçek medeniyet, ahlaka ve ruha bağlıdır. Ya da diyebiliriz ki, ilahi din ve ahlaki değerler, dünyaya ve milliyetçiliğe bağlı değildir. Ve belki de bu, belirtilen şeyler üzerinden daha önce açıklanmıştı. Bu yüzden, İslam medeniyeti, Hristiyan medeniyeti, Yahudi medeniyeti diyebiliriz ama Arap medeniyeti, Amerikan medeniyeti, Roma medeniyeti diyemeyiz. Ayrıca, gerçek İslam medeniyeti, gerçek Hristiyan medeniyeti ve gerçek Yahudi medeniyeti; Muhammed *sallallahu aleyhi ve alih*, İsa *aleyhisselam*, Musa *aleyhisselam* ve onların Vasileri *aleyhimusselam* tarafından getirilen şeyler üzerine kuruludur. Onlar; Müslümanları, Hristiyanları ve Yahudileri yönetmiş kimselerce getirilen veya amelsiz alimlerin emredilen şeyler üzerine kurulu değildir. Tüm bunlar tektir ve zalim yöneticilerin ve amelsiz alimlerin çıkarlarına uymayan gerçek ilahi medeniyet tam da budur. Allahu Teala şöyle buyurmuştur:

[O 'Dini dosdoğru ayakta tutun ve onda ayrılığa düşmeyin' diye dinden Nuh'a buyurduğunu, sana vahyettiğimizi ve İbrahim'e, Musa'ya ve İsa'ya buyurduğumuzu sizin için de bir şeriat kıldı. Müşrikleri kendisine çağırdığın şey onlara ağır geldi. Allah dilediğini Kendine seçer ve yöneleni Kendine iletir.] (Şura 42:13)

Ayrıca, belirtilen şeyler ışığında, istemeden ya da kasıtlı olarak ihmal etmememiz gereken, kaçınılmaz bir sonuç olacaktır ki, bu da; zalimlerle ve amelsiz alimlerle birlikte olmaktır. O zalimler ve amelsiz alimler, iyi söz duymayı, gerçek ilahi medeniyeti tarafsızca araştırmayı istemezler; ancak, gerçek ilahi medeniyeti bozmayı, bu yeryüzünde şeytani bir canavar yaymayı, insanları saptırmayı ve onları, şeytanın (*lanetullahi aleyh*), Allah'ın Kendi yeryüzündeki Halifesi Adem *aleyhisselam*'a secde etmeyi reddetmesi hususunda, onun (*lanetullahi aleyh*) takipçileri olmaya meylettirmeyi isterler. Derim ki: Bu kimselerin yanındaki kaçınılmaz sonuç, sakınılamaz ve önlenemez bir çarpışmadır. Zira çarpışma, ilahi medeniyeti bu yeryüzünde yaymanın tek yolu olacaktır ve bu kitapta gösterildiği üzere, Allah'ın Nebileri ve Elçilerininin *aleyhimusselam* yaptığı şey; tam da budur.

Bu yüzden, sonuç şudur ki: Diyalog, medeniyetler arasında gerçekleşmez, fakat aslında, gerçek ilahi medeniyeti aramak maksadı ile, insanlar arasında gerçekleşir. Çarpışma da aynı şekildedir. Zira o, medeniyetler arasında değildir, fakat aslında, gerçek ilahi medeniyet ve onun zıttı, ya da başka bir deyişle nur ve zulmet arasındadır. Ayrıca çarpışma, zulmetlerin kendileri arasında da gerçekleşebilir.

Ayrıca, zulmetle çarpışmayan bir kimse nur değildir, fakat belki o da zulmettir. Fakat nurla çarpışan bir kimse, mutlaka zulmettir. Bu yüzden, nuru tanımamız gereklidir. Zira, ancak bu sayede zulmetleri tanıyabiliriz.

Tavsiye

Cihad; Allah için, Allah uğrunda ve Allah'ın Sözü'nü yükseltmek için olmalıdır. Zira hedef, Allah *Subhan ve Teala* ve O'nun iradesidir. Bu yüzden, bir topluluk, Allah uğrunda savaşırsa, Allah; onların içinde ve onlar ile beraber olacaktır. Ve, onların savaşı, Allah'ın savaşı olacaktır. Onlara karşı savaşan kimseler ise, Allah'a karşı savaşıyor olacaktır.

Toprak ya da dil (milliyetçilik) için savaşan kimselere gelince, onlar, kendilerini mükafatlandırması için, Allah *Subhan ve Teala*'dan başkasını arasınlar. Zira, Allah *Subhan ve Teala*, yalnızca, Kendi uğrunda savaşan kimselere mükafat verir. Belki de maddi sebeplere alışık olan bazı kimseler, bunun hayali bir cihad planı olduğunu veya bunun küresel arenada uygulanmak için çok uçuk olduğunu veya onu uygulamış olsaydık bile, taraftarların azlığından ve düşmanların çokluğundan dolayı, başarıya ulaşamayacağını sanmış olabilir. Fakat yalnızca, Allah'ın kendilerinden hoşnut olmasını önemseyip, yalnızca Allah'ı yeterli olarak gören kimseler; bugün küresel arenada mevcut olan siyasi, ekonomik ve askeri eşitliklere hiçbir önem vermeden, Allah *Subhan ve Teala*'dan ve O'nun rızasından başka hiçbir şey görmeyecektir. Nebiler *aleyhimusselam* da, aynı şekildedir. Zira, Talut *aleyhisselam*'ın ordusu, Calut'un ordusuna karşı ekonomik olarak yeterli değildi ve Musa *aleyhisselam*, Allah *Subhan ve Teala*'dan başka, firavunun dev askeri teçhizatıyla yüzleşeceği hiçbir şeye sahip değildi. O *Subhan ve Teala*, her şeyden daha Büyüktür, fakat yalnızca O'na ve O'nun kudretine iman eden kimselere göre böyledir. Nebilerin ve Vasilerin (*aleyhimusselam*) arenasında dalkavukluk ve iltimasa hiçbir yer yoktur. Çünkü pek çok insanın sandığı gibi, onların amacı maddi zafer değildir, bilakis onların amacı, Allah *Subhan ve Teala*'ya zafer vermektir.

{Fakat İsa, onlardan inkâr hissedince dedi ki: 'Allah (yolunda) benim yardımcılarım kimlerdir?' Havariler de dedi ki: Biz Allah'ın yardımcılarımız, Allah'a iman ettik ve bizim müslüman olduğumuza şahit ol.} (Al-i İmran 3:52)

Bu yüzden, onların (*aleyhimusselam*) maddi zafere ulaşmak amacıyla, zalimlere ya da münafıklara dalkavukluk yaptığını veya bazı kafirleri övdüğünü asla göremeyiz. Aksine durum bunun tam tersidir. Örneğin, Abdullah bin Abbas, Emirel Müminin Ali bin Ebi Talib'in (*aleyhisselam*) halifeliği için maddi çıkarın yalnızca birkaç günlüğüne Muaviye'ye (*lanetullahi aleyh*) dalkavuluk edip, sonra onu Medine'ye çağırarak ve onu, Şam'daki yetkisinden azletmekten geçtiğini ve bu şekilde meselenin, Ali *aleyhisselam*'ın lehine sonuçlanacağını zannediyordu. Belki de, yalnızca maddi meseleleri önemseyip, onları yeterli gören herkes, İbni Abbas'ın görüşünün akıllıca olduğunu ve o görüşün, İslam için büyük bir yarar sağlayacağını sanacaktır. Fakat Ali *aleyhisselam*, bir saat bile Muaviye'ye dalkavukluk etmedi ve onu hemen yetkisinden azletti. Çünkü, Allah, bir zalimi bir saat bile kendi zulmü üzere tutmayı kabul etmez. Ve Ali *aleyhisselam*, bu kesin kararından dolayı, Şam'ı kaybetmiş olabilir, fakat o, Allah *Subhan ve Teala*'yı ve O'nun rızasını kazanmıştır.

Hüseyin *aleyhisselam* için de aynısı geçerlidir. Eğer o, büyük ilahi devrimini, üç yıl kadar, yani Yezid bin Muaviye'nin (*lanetullahi aleyh*) ölümüne kadar, ertelemiş olsaydı, meseleler; o *aleyhisselam*'ın lehine sonuçlanmış ve o da, maddi zafere ulaşmış

olacaktı. Fakat o, Allah *Subhan ve Teala'*yı seçti ve zalimlere ve fasıklara dalkavukluk etmedi.

{Öyleyse yalanlayanlara itaat etme. Onlara yumuşaklık göstermeni arzularlar, ki böylece onlar da (sana) yumuşaklık gösterebilirler.} (Kalem 68:8-9)

Bugünkü eşitlik, aynı eşitliktir. Siz onlara yumuşayın, onlar da size yumuşasınlar. Siz, Amerika'dan razı olun; Amerika da sizden razı olsun. Siz, Amerika'nın planını övün; Amerika da sizi övsün. Aynı şekilde, siz, Allah'tan hoşnut olun; Allah da sizden hoşnut olsun. Ve, siz, Allah'ın planını övün; Allah da sizi övsün. Bu yüzden, istediğiniz kimseyi övün. İsterseniz, Amerikan meclisini ve Amerika Birleşik Devletlerini övün ve böylece belki de, onlar da sizi Nobel Barış Ödülü ile mükafatlandırabilirler, ya da isterseniz, Allah *Subhan ve Teala* katındaki, Daha Yüce Meclisi övün.

Ek-1

Bunlar, cihad hakkındaki 40 hadistir. Onları, merhametli Rabbin önünde durduğum gün, bana yardımcı olsunlar diye naklediyorum. Ve belki de onlar, ibret alan kimseler için, bir ibret ve öğüt alan kimseler için de, bir öğüt olur. Böylelikle de, Muhammed *sallallahu aleyhi ve alih'i* takip ettiğini iddia eden kimseler, kendileri ile cihad arasına bir engel koyduktan sonra, bunlara dikkat ederler.

1- Resulullah (*sallallahu aleyhi ve alih*) şöyle buyurmuştur: “Kuran taşıyıcıları, Cennet ehlinin en alimleridir ve Allah uğrunda cihad edenler de onun önderleridir. Nebiler (aleyhimusselam) ise Cennet ehlinin efendileridir.” - *Daimul İslam c.1 s.343, Müstedrekül Vesail c.11 s.7*

2- Resulullah (*sallallahu aleyhi ve alih*) şöyle buyurmuştur: “Musa (aleyhisselam) (Allah’a) dua etti ve Harun (aleyhisselam) ile Melekler de iman etti. Sonra Allahu Teala şöyle buyurdu: ‘Doğru yolda yürümeye devam et. Zira senin duana icabet edildi ve her kim Allah uğrunda savaşır, onların her ikisine icabet edildiği gibi Kıyamet gününe kadar onun duasına da icabet edilecektir.’” - *el Kafi c.2 s.510, Vesailü Şia*

3- Resulullah (*sallallahu aleyhi ve alih*) şöyle buyurmuştur: “En cimri kimse, selam vermekte cimrilik yapan kimsedir. En cömert kimse ise Allah yolunda kendi nefsinin ve parasını vermekte cömert olandır.” - *Müstedrekül Vesail c.11 s.8, Nevadirul Ravendi s.138*

4- Resulullah (*sallallahu aleyhi ve alih*) şöyle buyurmuştur: “Bir devenin iki kez sağılması kadar bir süre için bile olsa, hayatı cihad ile sona eren kimse Cennete girecektir.” - *Müstedrekül Vesail c.11 s.7, Cami-i Ehadis-i Şia c.7 s.103*

5- Resulullah (*sallallahu aleyhi ve alih*) şöyle buyurmuştur: “Her salih amelin üzerinde daha büyük bir salih amel vardır, tâ ki insan şehit olarak Allah yolunda öldürülene dek (bundan daha büyük bir salih amel yoktur).” - *El Kafi c.2 s.348, Daimul İslam c.1 s.343*

6- Resulullah (*sallallahu aleyhi ve alih*) bir adama şöyle buyurmuştur: “Allah yolunda cihad et. Zira eğer öldürülürsen, Allah katında diri olup nimetlendirileceksin ve eğer ölürsen, mükafatın Allah’a kalmıştır ve eğer geri dönersen, günahlardan Allah’a doğru çıkmış olacaksın.” - *Emali-i Saduk s.547, Vesailü Şia c.15 s.20*

7- Resulullah (*sallallahu aleyhi ve alih*) şöyle buyurmuştur: “Şüphesiz ki fatihler savaşmaya karar verirse, Allah onlar için Cehennem ateşinden beraat yazar. Eğer onlar savaşa hazırlanmaya başlarsa, Allah onlar ile meleklerle övünür. Onlar ailelerine veda ederlerse, duvarlar ve evler onlara ağlar. Onlar, yılanın derisinden sıyrıldığı gibi kendi günahlarından sıyrırlar. Allahu Teala onlardan her bir adam için 40.000 melek görevlendirir ki onlar onu önünden, arkasından, sağından ve

solundan korurlar. Onların yaptıkları her iyilik, onlar için ikiye katlanır. Onlar için her gün Allah'a bin yıl ibadet eden bin adamın ibadeti yazılır ki, her yıl 360 gündür ve her gün ise dünyanın ömrü gibidir. Onlar düşmanlarının önünde durarlarsa, bu dünya ehlinin ilmi Allah'ın onlara vereceği mükafat hususunda eksik kalırdı. Onlar düşmanlarına doğru çıkar, mızraklar nişanlanır, oklar yükseltir ve adamlar adamlara doğru hareket ederse, melekler onları kendi kanatlarıyla çevreleyip Allahu Teala'dan onlara zafer bahşedip onları sabit kılmasını ister. Bir münadi de nida eder: Cennet, kılıçların gölgesi altındadır. Böylece hançer ve darbe, şehit için sıcak bir yaz gününde soğuk su içmekten daha kolay olacaktır. Şehit hançer ve darbeyle atının üzerinden düşürülürse, Allahu Teala onun için Huril Ayn'dan olan eşini gönderinceye kadar o kimse yere düşmeyecektir. Böylece eşi, ona Allah'ın kendisi için hazırladığı yüce makamı müjdeleyecektir. Böylece o kimse yere düştüğünde, eşi diyecektir ki: 'Hoş geldin ey iyi bedenden çıkmış olan iyi nefis, sevin! Zira şimdiye dek hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın duymadığı ve hiçbir insanın kalbinden geçirmediği şey senindir.' Allahu Teala da şöyle buyuracaktır: 'Ben, ailesinde onun vasisiyim. Onları hoşnut eden kimse Beni hoşnut etmiştir ve onları gazaplandıran kimse Beni gazaplanırmıştır.' Ve Allah, hoşnut eden Cennette yürüyüp onun meyvelerinden yerken onun ruhunu yeşil kuşun içine yerleştirir ve o, arştan sallanan altın lambalara gider. Onlardan her bir adama Cennet odalarından yetmiş oda verilir, her oda Sana'dan (Yemen'den) Şam'a kadar uzanır ve nur, gök ile yer arasından onu doldurur. Her odada yetmiş kapı vardır, her kapıda perdeler asılıdır. Her odada yetmiş çadır vardır, her çadırda altın'dan yetmiş yatak vardır ve onların direkleri inci ve yakuttandır ve onlar zümrüitten bir zincirle bağlıdır. Her yatağın üzerinde kırk şilte vardır, her şiltenin kalınlığı kırk kol kadardır. Her şiltenin üzerinde yetmiş çift Huril Ayn vardır, onlar sevgi dolu ve yaşça denktirler." Ona şöyle denildi: "Ey Emirel Müminin, beni sevgi dolu kadın hakkında bilgilendirin, o kimdir?" O (sallallahu aleyhi ve alih) şöyle buyurdu: "O kadın, razı, hoşnut ve çok çekicidir. Onun yetmiş bin erkek ve yetmiş bin kadın hizmetçisi vardır. Onun mücevherleri sarıdır, yüzü beyazdır, inciden taşları vardır, boynunda fular vardır, elinde ise bardaklar ve sürahiler vardır. Eğer kıyamet günü gelirse, o adamlar kılıcını kaldırıp boynu kanıyor ve rengi kan rengi olmuş bir şekilde mezarlarından çıkarlar, fakat kokuları misk kokusudur. Onlar kıyamet günü gelir, nefsim elinde olan Kimseye andolsun ki, eğer Nebiler onların yolunun üzerinde olsaydı, onların güzelliğinden görecekları şeyden ötürü onlara doğru koşarlardı. Nihayet onlar, mücevherden bir masaya ulaşır ve onun etrafında otururlar ve onlardan bir adam ailesinden ve komşularında yetmiş bin kişiye şefaahat edecektir. Hatta o kadar ki, iki komşu kimin ona daha yakın olacağı hususunda birbirleri ile kavga edecektir. Böylece onlar benimle ve İbrahim (aleyhissalam) ile ebediyet masasında otururlar, böylelikle de onlar her gündüz ve gece Allah'a (Subhan ve Teala) bakarlar. - *Müstedrekül Vesail c.11 s.10, Biharul Envar c.97 s.12*

8- Resulullah (*sallallahu aleyhi ve alih*) şöyle buyurmuştur: “İnsanın tüm iyi amelleri melekler tarafından yazılır, mücahidlerin iyi amelleri hariç. Çünkü onlar (melekler) onların mükafatlarını bilemez.” - *Müstedrekül Vesail c.11 s.13, Cami-i Ehadis-i Şia c.13 s.8*

9- Resulullah (*sallallahu aleyhi ve alih*) şöyle buyurmuştur: “Tuba (Cennette bir ağaç) olsun, Cihad’da Allah’ın zikrini artıran kimseye. Zira söylediği her sözle, o kimse yetmiş bin mükafat alır, her mükafat da 10 seferdir. Allah bundan daha fazlasını da verebilir.” Denildi ki: “Ey Resulullah (*sallallahu aleyhi ve alih*), zayıf kimse için Allah yolunda harcamak da böyle midir?” O (*sallallahu aleyhi ve alih*) şöyle buyurdu: “Evet.” - *Müstedrekül Vesail c.11 s.13, Cami-i Ehadis-i Şia c.13 s.140*

10- Resulullah (*sallallahu aleyhi ve alih*) şöyle buyurmuştur: “Allah yolunda cihad eden kimselerin örneği, namaz kılan itaatkar adamın örneği gibidir. O, ailesine geri dönene dek oruç ve namaz halindedir.” - *Müstedrekül Vesail c.11 s.13, Cami-i Ehadis-i Şia c.13 s.8*

11- Resulullah (*sallallahu aleyhi ve alih*) şöyle buyurmuştur: “Eğer savaşçı kapısının eşiğinden dışarı çıkarsa, Allah (Subhan ve Teala) bir meleği üzerinde onun kötü amellerinin yazılı olduğu bir yaprakla beraber gönderir, böylece melek de onun kötü amellerini siler.” - *Müstedrekül Vesail c.11 s.13, Cami-i Ehadis-i Şia c.13 s.8*

12- Resulullah (*sallallahu aleyhi ve alih*) şöyle buyurmuştur: “Allah yolundaki toz toprak ile Cehennem ateşindeki duman asla bir araya gelmez.” - *Müstedrekül Vesail c.11 s.8, Cami-i Ehadis-i Şia c.15 s.225*

13- Resulullah (*sallallahu aleyhi ve alih*) şöyle buyurmuştur: “Kılıçlar, Cennetin anahtarlarıdır.” - *Müstedrekül Vesail c.11 s.13, Cami-i Ehadis-i Şia c.13 s.8*

14- Resulullah (*sallallahu aleyhi ve alih*) şöyle buyurmuştur: “Şehit dışında hiç kimse Cennete girip de oradan çıkmayı istemez. Zira o, Allah’ın yüce makamından gördüğü şeyden ötürü geri dönmeyi ve on kez daha öldürülmeyi ister.” - *Müstedrekül Vesail c.11 s.13, Cami-i Ehadis-i Şia c.13 s.17*

15- Resulullah (*sallallahu aleyhi ve alih*) şöyle dua eden bir adam gördü: “Allah’ım, Senden Senin istediğin en iyi şeyi istiyorum. Bana, Senin verdiğin en iyi şeyi ver.” Bunun üzerine o (*sallallahu aleyhi ve alih*) şöyle buyurdu: “Eğer O sana icabet ederse, senin kanını Allah yolunda dökecektir.” - *Müstedrekül Vesail c.11 s.14, Cami-i Ehadis-i Şia c.13 s.8*

16- Resulullah (*sallallahu aleyhi ve alih*) şöyle buyurmuştur: “Şüphesiz ki benim iki zanaatim var, fakirlik ve cihad.” - *Müstedrekül Vesail c.11 s.14, Cami-i Ehadis-i Şia c.13 s.8*

17- Resulullah (*sallallahu aleyhi ve alih*) şöyle buyurmuştur: “Allah yolunda gidip gelmek, bu dünyadan ve içindeki şeylerden daha iyidir.” - *Müstedrekül Vesail c.11 s.14, Cami-i Ehadis-i Şia c.13 s.8*

18- Resulullah (sallallahu aleyhi ve alih) şöyle buyurmuştur: “Benim ümmetimin seyahati, cihaddır.” – *Müstedrekül Vesail c.11 s.14, Cami-i Ehadis-i Şia c.13 s.8*

19- Resulullah (sallallahu aleyhi ve alih) şöyle buyurmuştur: “Şüphesiz ki Allah cihad eden kimseden cihad etmeyen kimse vasıtasıyla zararı uzaklaştırır.” – *Müstedrekül Vesail c.11 s.14, Cami-i Ehadis-i Şia c.13 s.8*

20- İmam Cafer-i Sadık (aleyhisselam) şöyle buyurmuştur: “Kul, kan dökerek Sevgilisinin yakınlığına ve yüce makamına ulaşır.” – *Müstedrekül Vesail c.11 s.14, Cami-i Ehadis-i Şia c.13 s.16*

21- Emirel Müminin (aleyhisselam) şöyle buyurmuştur: “Cihad, tüm Müslümanlara zorunludur. Zira Allahu Teala şöyle buyurur: [*Savaş, üzerinize farz kılındı.*] (*Bakara 2:216*). Bu yüzden bir grup Müslüman cihad için kalkarsa ve eğer onların cihada katılacak kimselere ihtiyacı yoksa, o halde diğerleri onlara katılmaktan geri durabilir. Şayet onların ihtiyacı var ise, o halde herkesin onların ihtiyaçları giderilene dek yardım etmesi zorunludur. Allahu Teala şöyle buyurmuştur: [*Müminlerin hepsinin birden sefere çıkması gerekmez*] (*Tevbe 9:122*). Yok eğer durum onların birleşmelerini gerektirirse, onların hepsi birden sefere çıkar. O (Subhan ve Teala) şöyle buyurur: [*Hafif ve ağır olarak sefere çıkın ve mallarınızla ve nefislerinizle Allah yolunda cihad edin. İşte bu, eğer bilmiş olsanız, sizin için daha hayırlıdır.*] (*Tevbe 9:41*) – *Daimul İslam c.1 s.341, Müstedrekül Vesail c.11 s.14*

22- İmam Cafer-i Sadık (aleyhisselam) Allahu Teala'nın [*Hafif ve ağır olarak sefere çıkın*] kelamı hakkında şöyle buyurmuştur: “Genç ve yaşlı olarak.” – *Müstedrekül Vesail c.11 s.15, Tefsir-i Mecmaul Beyan c.5 s.59*

23- İmam Sadık'a (aleyhisselam) Allah'ın [*Muhakkak ki Allah, müminlerden onlara verilecek cennet karşılığında, nefislerini ve mallarını satın almıştır. Onlar Allah yolunda savaşır, böylece de öldürür ve öldürülürler. (Bu), Tevrat'ta, İncil'de ve Kuran'da, O'nun üzerine hak olan vaaddir. Allah'tan daha çok ahbine vefa eden kimdir? O'nunla yaptığımız alışveriş ile sevinin! Ve işte o, en büyük kurtuluştur.*] (*Tevbe 9:111*) kelamı hakkında şöyle soruldu: “Bu, Allah yolunda cihad eden herkes için midir, yoksa belli bir kimse için mi?” İmam Ebu Abdullah Cafer bin Muhammed (aleyhisselam) şöyle buyurdu: “Şüphesiz ki bu ayet Resulullah'a (sallallahu aleyhi ve alih) indirildiği zaman, bazı ashabı ona bu konu hakkında sordular fakat o cevap vermedi. Sonra Allah şunu indirdi: [*Tevbe edenler, ibadet edenler, hamd edenler, oruç tutanlar (veya seyahat edenler), rükû ve secde edenler, iyiliği emredenler, kötülüğü sakındıranlar, Allah'ın sınırlarını muhafaza edenler. Ve müminleri müjdele!*] (*Tevbe 9:112*) Böylelikle Allah (Subhan ve Teala) bununla kendilerinden nefislerini ve mallarını satın aldığı müminlerin sıfatlarını açıkladı. Bu yüzden, cenneti isteyen kimse bu şartlar altında Allah yolunda cihad edecektir. Aksi halde, o kimse Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve alih) şöyle bahsettiği kimselerden olacaktır: Allah bu dine imansız kimseler ile yardım edecektir.” – *Daimul İslam c.1 s.341, Müstedrekül Vesail c.11 s.15*

24- Resulullah (sallallahu aleyhi ve alih) şöyle buyurmuştur: “İslam’ın temeli namazdır, dalı zekattır, zirvesi ise Allah yolunda cihaddır.” - *Daimul İslam c.1 s.342, Müstedrekül Vesail c.11 s.15*

25- Resulullah (sallallahu aleyhi ve alih) şöyle buyurmuştur: “Ellerinizle Allah yolunda cihad edin. Eğer yapamıyorsanız, dilinizle cihad edin. Eğer bunu da yapamıyorsanız, kalbinizle cihad edin.” - *Daimul İslam c.1 s.343, Müstedrekül Vesail c.11 s.16*

26- Resulullah (sallallahu aleyhi ve alih) şöyle buyurmuştur: “Her adil İmam ile birlikte Allah yolunda cihad etmeniz zorunludur. Zira Allah yolunda cihad, Cennetin kapılarından bir kapıdır.” - *Daimul İslam c.1 s.343, Müstedrekül Vesail c.11 s.16*

27- Resulullah (sallallahu aleyhi ve alih) şöyle buyurmuştur: “Allah’a en sevgili gelen damla, Allah yolundaki kan damlası veya geceleyin Allah korkusundan dolayı akan gözyaşı damlasıdır.” - *Daimul İslam c.1 s.343, Müstedrekül Vesail c.11 s.16*

28- Resulullah (sallallahu aleyhi ve alih) şöyle buyurmuştur: “Ümmetinden her mümin, bir sıddık ve şehittir. Allah bu kılıçla mahlukatından istediği kimseyi şereflendirir.” Sonra da şu ayeti kıraat etti: *[Ve Allah’a ve O’nun Elçisine inananlar sıddıklardır ve şehitlerdir. Rablerinin yanında onların ecirleri ve nurları vardır. Ve inkâr edenler ve âyetlerimizi yalanlayanlar, işte onlar alevli ateş ashabıdır.] (Hadid 57:19)* - *Daimul İslam c.1 s.343, Müstedrekül Vesail c.11 s.16*

29- İmam Cafer bin Muhammed (aleyhisselam) şöyle buyurmuştur: “Kıyamet günü şu üçü hariç her göz uykusuzdur: Allah yolunda uyanık kalan göz, Allah’ın haram kıldığı şeyden bakışını çeviren göz ve Allah korkusundan ağlayan göz.” - *Daimul İslam c.1 s.343, Müstedrekül Vesail c.11 s.17*

30- Resulullah (sallallahu aleyhi ve alih) şöyle buyurmuştur: “Allah uğrunda bir gün ve bir gece cihad etmek, bir ihtiyaç olmadıkça orucu bozmadan ve namazı bırakmadan Ramazan ayının orucuna ve kıyamına (namazına) denktir.” - *Avalil Leali c.1 s.103, Müstedrekül Vesail c.11 s.28*

31- Resulullah (sallallahu aleyhi ve alih) şöyle buyurdu: “En iyi kişi; düşmanlarına karşı cihad ederek, ölümü isteyerek ve onun saflarında savaşarak kendisini Allah uğrunda tutan kimsedir.” - *Müstedrekül Vesail c.11 s.17, Cami-i Ehadis-i Şia c.13 s.17*

32- Resulullah (sallallahu aleyhi ve alih) şöyle buyurdu: “Sizin aranızdan birinin Allah yolunda bir gün kıyam etmesi, kendi evinde yetmiş yıl namaz kılmasından daha iyidir. Allah yolunda bir gün, başka bir şeyde bin günden daha iyidir.” - *Şerh-ul Ahbar c.1 s.327, Müstedrek-ül Vesail c.11 s.18*

33- Resulullah (sallallahu aleyhi ve alih) şöyle buyurmuştur: “Allah, Kendi yolunda cihad eden kimseyi Cennette diğerleri üzerine yüz makamla yükseltir. Her iki makamın arası, gök ile yer arası kadardır.” - *Şerh-ul Ahbar c.1 s.327, Müstedrek-ül Vesail c.11 s.18*

34- Resulullah (*sallallahu aleyhi ve alih*) şöyle buyurmuştur: “Allah yolunda cihad eden kimseler, Cennet ehlinin önderleridir.” – *Şerh-ul Ahbar c.1 s.327, Müstedrek-ül Vesail c.11 s.18*

35- Resulullah (*sallallahu aleyhi ve alih*) şöyle buyurmuştur: “Allah’a iki damladan daha sevgili gelen bir damla yoktur: Allah yolundaki bir kan damlası ve gece karanlığındaki bir gözyaşı damlası. Bu ikisiyle kul Allahu Teala’dan başka hiçbir şeyi istemez.” – *Müstedrek-ül Vesail c.11 s.18 h.12314*

36- Resulullah (*sallallahu aleyhi ve alih*) şöyle buyurmuştur: “Şüphesiz ve muhakkak ki, cihad Cennet kapılarından bir kapıdır. Allah onu Kendi velileri için açmıştır.” – *Müstedrek-ül Vesail c.11 s.21*

37- Resulullah (*sallallahu aleyhi ve alih*) şöyle buyurmuştur: “Bir dirhem ile savaşçıya yardım eden kimse, Cennet incilerinden yetmiş incinin ve oranın yakutunun mükafatının benzerini alacaktır. Onun küçük bir kısmı bile bu dünyadan daha iyidir.” – *Müstedrek-ül Vesail c.11 s.24, Cami-i Ehadis-i Şia c.13 s.22*

38- Resulullah (*sallallahu aleyhi ve alih*) şöyle buyurmuştur: “Allah, bir savaşçı için bir tel ya da iğne tedarik eden kimsenin işlediği ve işleyeceği günahları bağışlar.” – *Müstedrek-ül Vesail c.11 s.24, Cami-i Ehadis-i Şia c.13 s.22*

39- Resulullah (*sallallahu aleyhi ve alih*) şöyle buyurmuştur: “Allah yolunda bir gün cihad, bir ay kıyam ve oruçtan daha iyidir. Allah yolunda cihad ederken ölen kimse, Kıyamet gününe kadar bir mücahidinin mükafatını alır.” – *Avalil Leali c.1 s.87, Müstedrek-ül Vesail c.11 s.28*

40- Resulullah (*sallallahu aleyhi ve alih*) şöyle buyurmuştur: “Cihada sarılan kimse, tüm hâyır talep etmiş ve tüm şerden kaçmıştır.” – *Müstedrek-ül Vesail c.11 s.28, Cami-i Ehadis-i Şia c.13 s.27*

Ek-2

Kuran'dan Parıltılar

Allah'a ve O'nun Elçisine (*sallallahu aleyhi ve alih*) sığınır ve kendi kusurundan ötürü beni, en başta gelen iş olan; bu ayetleri yorumlamaktan alıkoyan, zaman kısıtlamasından dolayı müminlerden özür dilerim. Ve şerefli kimse, kusurluları mazur gören kimsedir. Umarım ki, müminler beni dualarında unutmazlar ve merhametli Rab'den benim için bağışlanma dilerler. Bu ayetlerin manaları üzerinde düşünmeyi ve onlarda yer alan, ilahi hikmetten içmeyi, müminlere bırakıyorum.

1- [Ve kim cihad ederse, o taktirde sadece kendi nefsi için cihad eder. Muhakkak ki Allah, âlemlerden müstağnidir.] (Ankebut 29:6)

2- [Mâzeretleri olanlar müstesna, müminlerden (savaşa katılmayıp) oturanlar ile Allah yolunda mallarıyla, nefisleriyle savaşımlar eşit olamaz. Allah, mallarıyla, nefisleriyle Allah yolunda savaşımları derece bakımından oturanlardan üstün etmiştir. Allah, hepsine de iyilikler, güzellikler vaat etti ve Allah pek büyük bir ecirle savaşımları oturanlardan üstün etti.] (Nisa 4:95)

3- [Ve sizin aranızdan mücahidler ve sabredenler Bize belli oluncaya kadar sizi mutlaka imtihan ederiz. Ve haberlerinizi de imtihan edeceğiz.] (Muhammed (sallallahu aleyhi ve alih) 47:31)

4- [Yoksa siz, Allah sizden cihad edenleri ve sabredenleri belli etmeden cennete gireceğinizi mi sandınız?] (Al-i İmran 3:142)

5- [Yoksa siz Allah'ın sizden savaşımları ve Allah'tan ve O'nun Elçisinden ve müminlerden başkasını dost edinmeyenleri bilmesine rağmen, bırakılacağınızı mı sandınız? Ve Allah, yaptığınız şeylerden haberdardır.] (Tevbe 9:16)

6- [Fakat Elçi ve iman edenler, malları ve nefisleri (canları) ile onunla beraber cihad ettiler. Ve (bütün) hâyırlar onlarıdır. Ve onlar, felâha (kurtuluşa) erenlerdir.] (Tevbe 9:88)

7- [Daha sonra da muhakkak ki senin Rabbin, işkenceye uğratıldıktan sonra hicret edenlere sonra da cihad edip sabredenlere, şüphesiz (bütün) bunlardan sonra, elbette Gafur'dur ve Rahîm'dir.] (Nahl 16:110)

8- [Kitap verilenlerden, Allah'a ve ahiret gününe inanmayan kimselerle ve Allah'ın ve O'nun Elçisinin haram ettiğini haram etmeyenlerle ve hak dini, dîn edinmeyenlerle, onlar küçük düşüp cizyeyi elleriyle verinceye kadar savaşın.] (Tevbe 9:29)

9- [Ey iman edenler! Kâfirlerden size en yakın olanlarla savaşın ve sizde bir kuvvet bulsunlar! Ve biliniz ki; Allah, muhakkak takva sahipleriyle beraberdir.] (Tevbe 9:123)

10- [Allah'a ve ahiret gününe iman eden kimseler, malları ve nefisleri ile cihad etmek konusunda senden izin istemezler. Ve Allah, takva sahiplerini bilir.] (Tevbe 9:44)

11- [Geri kalanlar, Allah'ın Elçisine/Resulüne muhalefet ederek kalıp oturmaları ile ferahladılar. Allah yolunda malları ve nefisleri ile cihad etmeyi kötü gördüler. Ve "Sıcakta savaşa çıkmayın." dediler. De ki: "Cehennem ateşi daha şiddetli sıcaktır." Keşke idrak etmiş olsalardı.] (Tevbe 9:81)

12- [Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse, o zaman Allah onun yerine (başka) bir kavim getirecektir öyle ki, O onları sever ve onlar da O'nu severler. Müminlere karşı daha alçak gönüllü, kâfirlere karşı daha izzetlidirler. Allah'ın yolunda cihad ederler. Hiçbir kınayıcının kınamasından korkmazlar. İşte bu, Allah'ın fazlıdır, onu dilediğine verir. Allah Vâsi'dir, Alîm'dir.] (Maide 5:54)

13- [İman edenler, Allah'ın yolunda savaşır ve kâfir olanlar ise tağutun yolunda savaşır. O halde şeytanın dostlarıyla savaşın. Muhakkak ki şeytanın hilesi zayıftır.] (Nisa 4:76)

14- [Muhakkak ki Allah, müminlerden onlara verilecek cennet karşılığında, nefislerini ve mallarını satın almıştır. Onlar Allah yolunda savaşır, böylece de öldürür ve öldürülürler. (Bu), Tevrat'ta, İncil'de ve Kuran'da, O'nun üzerine hak olan vaaddir. Allah'tan daha çok ahbine vefa eden kimdir? O'nunla yaptığınız alışveriş ile sevinin! Ve işte o, en büyük kurtuluştur.] (Tevbe 9:111)

15- [Zulme uğramaları sebebiyle savaşılana (savaşmaları için) izin verildi. Ve şüphesiz Allah, onlara yardıma muhakkak ki kadirdir.] (Hac 22:39)

16- [Muhakkak ki Allah, kendi yolunda saf bağlayarak savaşanları sever. Onlar sanki birbirine birleştirilerek kuvvetlendirilmiş binalar gibidir.] (Saff 61:4)

17- [Savaş, hoşunuza gitmese de üzerinize farz kılındı. Ve hoşlanmayacağınız bir şey olur ki, o sizin için bir hâyırdır. Ve seveceğiniz bir şey olur ki, o sizin için bir şerdir. Ve Allah bilir, siz bilmezsiniz.] (Bakara 2:216)

18- [Musa'dan sonra, İsrailoğullarından ileri gelenleri görmedin mi? Kendi Nebilerine: "Bizim için bir melik/kral görevlendir de Allah'ın yolunda savaşalım." demişlerdi. (O Nebi de) dedi ki: "Eğer savaş sizin üzerinize yazılırsa (farz kılınırsa) sizin savaşmamanızdan korkulur." (İleri gelenler): "Biz niçin Allah'ın yolunda savaşmayalım? Yurtlarımızdan ve oğullarımız (arasından) çıkarılmıştık." dediler. Fakat savaş onların üzerine yazılınca (farz kılınıncı) onlardan pek azı hariç, hepsi yüz çevirdiler. Ve Allah zalimleri en iyi bilendir.] (Bakara 2:246)

19- [Kendilerine "Ellerinizi (savaştan) çekin, namazı kılın ve zekâtı verin." denilen kimseleri görmedin mi? Halbuki onların üzerine savaş yazıldığı zaman, onlardan bir kısmı, insanlardan, Allah'tan korkar gibi veya daha da çok korkarlar ve "Rabbimiz niçin üzerimize savaşı farz kıldın, bizi yakın bir zamana kadar geciktirseydin olmaz mıydı?" dediler. De ki: "Dünya metaı (menfaati) azdır ve ahiret ise takva sahibi olan kimseler için daha hayırlıdır. Ve siz, kıl kadar (hurma çekirdeğindeki lif kadar bile) zulmedilmezsiniz."] (Nisa 4:77)

20- [Ey Nebi! Müminleri savaşa teşvik et. Eğer sizden sabırlı olan 20 kişi olursa, 200 kişiye gâlip gelir. Ve şâyet sizden 100 kişi olursa, kâfir kimselerden 1000 kişiye galip gelir, zira onlar idrak edemeyen bir kavimdir.] (Enfal 8:65)

21- [İman edenler derler ki: "Savaş hakkında bir sure indirilseydi ya." Fakat muhkem bir sure indirilip de onda savaştan söz edilince, kalplerinde hastalık olanların sana ölüm korkusundan bayılıp düşen kimsenin baktığı gibi baktıklarını görürsün. Onlara yakışan da budur!](Muhammed 47:20)

22- [İtaat ve maruf söz. Fakat bir işe (savaşa) azmedildiğinde o zaman Allah'a sadık olsalardı, muhakkak ki onlar için daha hayırlı olurdu.] (Muhammed 47:21)

23- [Artık kâfirlere itaat etme ve onunla onlara karşı büyük bir cihadla savaş!] (Furkan 25:52)

24- [Ey iman edenler! Benim ve sizin düşmanlarınızı dost edinmeyin! Ve onlar, haktans size geleni inkâr etmiş oldukları halde onlara muhabbet besliyorsunuz. Rabbiniz olan Allah'a inanmanızdan dolayı elçiyi ve sizi yurdunuzdan çıkarıyorlar. Şâyet siz, Benim yolumda, Benim rızamı aramak için cihada çıktığınız iseniz (buna rağmen niçin) onlara sevgi gösterip sır veriyorsunuz. Ve Ben, sizin gizlediğinizi de, açıkladığınızı da bilirim. Ve sizden kim bunu yaparsa, o taktirde doğru yoldan sapmış olur.] (Mümtehine 60:1)

Seyid Ahmed el Hasan *aleyhisselam*'ın Çağrısı Hakkında
Daha Fazla Bilgi için:

ahmedelhasan.wordpress.com
ahmedelvasi.wordpress.com
ahmedalhasan313.wordpress.com

Youtube kanalı: [Haydari Kerrar](https://www.youtube.com/channel/UC...)